

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Galer

SONS OF THE FALLEN
BOOK 1

JACLYN OSBORN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Galen
Düşmüşlerin Oğulları Kitap 1

Jaclyn Osborn

Galen (Düşmüşlerin Oğulları Kitap 1)

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar hayal ürünüdür ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Gerçek olaylarla, yerlerle veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin Telif Hakkı ©2021

Yayımlayan Jaclyn Osborn
Düzenleyen One Love Editing
Kapak Sleepy Fox Studio Fotoğraf
CJC Photography Model Quinn
Biddle

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının/yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Yazar bu çalışmada listelenen tüm ticari markalara teşekkür eder.

İçindekiler

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Sekizinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onaltıncı

BölümDokuzunc

u Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Onördüncü

Onbeşinci

Bölüm On Yedi

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

BölümOn Sekiz On

Dokuz Yirmi

Yirmi İkinci Bölüm

Diğer Çalışmalar

Önsöz

Galen

Uzun Yıllar Önce

İblisler, güçlü bir rüzgârın sürüklediği bir ateş gibi etraflarına üşüştiler ve yollarına çıkan her şeyi yakıp kavurdular. Köyler yandı. İnsanlar yandı. Et kemikten ayrılırken ve ciğerler yoğun dumanı solurken çığlıklar geceyi doldurdu. Ancak o zaman, alevler onları tükettiğinde, çığlıklar nihayet durdu.

Çok geç kalmıştık.

Kardeşlerim ve ben başka bir yıkılmış köyün külleri arasında yürüdük. Masum hayatların kaybedildiği başka bir yer. Alınmıştı. Yanan etin kokusu kolay kolay tarif edilemeyecek bir kokuydu, çünkü kıyaslanamazdı. Çürüme ve ölüm kokusu duyuları dolduruyordu. Erkekler, kadınlar, çocuklar... hepsi katledilmişti.

"Bu sona ermeli," diye homurdandı Alastair. Diz çöktü ve yıkıntıların arasından bez bir bebek aldı, artık onu sıkıca tutacak küçük bir kız yoktu. Kardeşim onu yere bırakmadan önce yumruğuyla sıkıca kavradı. "Bu sona ermeli."

Lucifer güç arayışına başladığından beri, bu bir norm haline gelmişti. Ölüm ve kaos, ardından daha da fazla ölüm.

Lazarus geldiğinde kanat çırpışları havayı doldurdu. Bembeyaz tüyleri gecenin karanlığına ve küçük köyün etrafındaki yanan közlere tam bir tezat oluşturuyordu. Yine de, güzelliğinin vahşiliği üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Göksel ordunun lideri olarak, kendisine meydan okumaya cüret eden herkesi yere seriyordu.

Lazarus her birimize bakarak, "Hazırlıklar yapıldı," dedi. "Hâlâ yapabiliyorken şimdi harekete geçmeliyiz."

Alastair kanatlarını serbest bırakmadan önce başını eğdi, tüyleri tıpkı bizimkiler gibi gece yarısı siyahıydı.

Bizler, göksel âleme isyan eden ve Lucifer ile güçlerini birleştiren ilk yedi düşmüş meleğin oğullarıydık. Damarlarımızda melek kanı akıyordu, ama aynı zamanda yarı insandık. Nefilim. Yine de lanetlenmiştik, atalarımızın günahlarını taşıyorduk ki onların suçlarını asla unutmayalım.

Her birimiz insanlığın yedi ahlaksızlığını, ruhu lekeleyen kötülükleri temsil ediyorduk. Atalarımızın cennetteki kardeşlerini terk edip yeryüzüne düşmelerinin nedenlerini.

Ben Galen'dım, Gazap'ın avatarı. İçimde akan öfke serbest bırakılmak için çılgık atıyordu. Lucifer dünyaya yıkım getirdiğinden beri kaybedilen tüm hayatların intikamını almak istiyordum.

Lazarus kanatlarını çırpıp gökyüzüne fırladığında, geri kalanımız da onu takip etti.

Lucifer'i sonsuza dek durdurmanın zamanı gelmişti.

Birinci Bölüm

Galen

Günümüz

Ben sahilde dururken su kayalık kıyıya çarpıyordu. Havada yağmur kokusu vardı, sanki üzerimdeki koyu gri bulutlar her an sağanak yağmuru serbest bırakacakmış gibi. Gözlerimi kapadım, içime çektim. Hava elektrik yüklü gibiydi.

Fırtınaların kafamın içindeki kaosu yatıştırmak için bir yolu vardı.

"Dikkatli ol," dedi yumuşak bir ses arkamdan. "Eğer yıldırım çarparsa, Raiden seni yanmış bir kebab sanabilir. Eminim seni barbekü sosuna da bulayacaktır."

Alastair'i görmek için döndüm. Soluk sarı saçları kapalı gökyüzünün altında neredeyse gümüş gibi görünüyordu ve buz mavisi gözleri bana buzulların soğuk denize dökülmeden hemen önceki halini hatırlatıyordu. Gurur'un sahibiydi ve eşsiz bir kibre sahipti.

Yine de derinlerde bir yerde onun
üzüntüsünü gördüm. Hepimizin
taşıdığı bir hüzündü bu.

"Raiden dişleri kırılmasa bir dağı bile yerdi," dedim bakışlarımı fırtınalı sulara çevirerek.

Raiden oburluğun avatarıydı. Yiyecek, içecek, hepsine aşırı düşküncü. Belli etmiyordu. Ham güç ve kastan başka bir şey değildi.

"Daman ve Castor dışarıdayken bir grup iblisten kurtuldular," dedi Alastair, suyun kenarında bana katılarak. "Bir şey onları bu bölgeye çekiyor. Bu geçen hafta karşılaştığımız üçüncü grup."

"Belki de onları bir insan çağırmıştır?"

Bu ilk kez olmazdı. İnsanlar genellikle anlamadıkları şeylere kendilerini kaptırırlardı. Ruh çağırma tahtalarına duyulan merak, aptalın birinin internette paylaştığı ve ölümlülerin işe yarayacağını düşünmeden denediği kadim çağırma ritüelleri - yıllar boyunca onların sayısız pisliğini temizledik.

"Hayır." Alastair başını salladı. "Bu farklı hissettiriyor."

"Lazarus bir şey söyledi mi?" Melek bizi denetledi. Bize emirler verdi. Biz de onları sorgusuz sualsiz takip ettik.

Alastair, "Gerekli olduğunu düşünürse bana gelecektir," dedi.

Gökyüzünde şimşekler çaktı, ardından gök gürledi. Yağmur yağmaya başladığında döndük ve eve doğru yürüdük.

Altı erkek kardeşim ve ben bir evi paylaşıyorduk. Üç katlı malikanede bir düzine yatak odasının yanı sıra bir oyun odası, spor salonu, ev sineması, devasa bir mutfak ve isteyebileceğimiz veya ihtiyaç duyabileceğimiz her şey vardı. Büyülü bir perde deniz kıyısındaki malikânemizi kimsenin bulmasını engelliyordu. Koruyucu rünler de bizi şeytanlardan koruyordu.

Bir sığınak olmalıydı ama çoğu gün daha çok bir hapisane gibi hissettirdi.

Mutfığa girdiğimde baharatlar ve pişmekte olan et burnuma ulaştı. Raiden ocağın başında durmuş, tavada ne pişiriyorsa karıştırırken geniş, kaslı göğsünü sergiliyordu.

"Aç mısın?" diye sordu, sırtarak ağzının kenarını yukarı kaldırdı. Yemek söz konusu olduğunda hep gülümserdi. Siyah saçları askeri bir tarzda kırpılmıştı ve uzun koyu kirpikleri mavi-gri gözlerini çevreliyordu. Boyu 1.80'di ve aramızdaki en uzun ikinci kişiydi, benden bir santim kısaydı.

"Yine mi İtalyan?" Ben de cevap verdim. "Ben almayayım."

Bellamy mutfığa girerken, "Çok huysuzsun," dedi. "Biriyle yatman gerek."

Bellamy altın sarısı dalgalı saçları, bakana göre renk değiştiren ela gözleri ve seks çılgınlıkları atan aurasıyla belki de aramızdaki en güzeliydi. Ne de olsa şehvetin kişileşmiş haliydi.

"Sevişmek senin işin. Benim değil."

"Hey, seks evrenseldir." Bellamy sırttı. "Biraz sert seks yap. Biraz gerginlikten kurtul. Daha iyi hissedeceksin."

"Onun yerine seni yumruklasam nasıl olur? Bu beni çok daha iyi hissettirir."

"Bu güzel yüze zarar veremezsin."

"Dene beni."

"Yeter," dedi Alastair ve bizi anında susturdu.

Babası, Düşüş sırasında Lucifer'in en yakın yoldaşı olan Azazel'di. Birçoklarının ilk ölümcül günah olarak adlandırdığı Gurur'un ona bu yüzden verildiğine inanıyorduk. Diğer tüm günahlar ondan türemişti. Böylece, bir kurt sürüsünün alfalarını takip etmesi gibi, onun emirlerine uymak içimize işlemişti.

"Hep birlikte oturup yemeye ne dersiniz?" Raiden dolaptan tabaklar alarak konuştu. "Hiçbir şey moralimizi karbonhidrat kadar yükseltmez."

Sinirli bir karşılık vererek mutfaktan çıktım. Kardeşlerimi severdim ama dikkatli olmazsam onların yanında kendimi kaybedebilirdim. Gazap'ın avatari olmanın avantajlarından biriydi bu. En ufak bir şey beni kızdırabilirdi.

Uzun koridorun sonundaki spor salonuna doğru yöneldim. İçeri girdiğimde tişörtümü çıkardım ve koşu bandının hızını artırdım. Kardiyo beni gevşetmeye yardımcı oldu ve sonra tüm bastırılmış saldırganlığımı, güçlü darbelerime dayanması için özel olarak tasarlanmış kum torbasına odakladım.

Hayatım boyunca medeniyetlerin yükselişine ve çöküşüne şahit oldum. Savaş, kıtlık ve insanoğlunun kötülüklerini gördüm. Başka şeyler de gördüm. Nezaket, alçakgönüllülük ve sevgi. Yüce Varlığın ölümlü yaratıklarını neden bu kadar çok sevdiğini anladım. Kusurluydular ama kefaretleri yok değildi. Onları korumak bizim görevimizdi.

Lazarus bizi çocukken annemizin kollarından almış ve bir gün Lucifer ve ordusunu yenecek kadar güçlü olabilmemiz için azılı birer savaşçı olarak yetiştirmişti. Ve yendik de.

Lucifer'i yendiğimiz gece hâlâ aklımdaydı. Onu öldürememiştik. Çok güçlüydü. Ama onu yeryüzünün derinliklerine hapsetmiştik, böylece bir daha asla gün ışığını göremeyecekti. Ayın için her bir kardeşimin kanına, lanetlilerin kanına ihtiyaç vardı.

Bizler yeryüzünün savaşçıları, eski kahramanlardık. Tek amacımız, ortaya çıktıklarında şeytani tehditleri ezerek insanlığı korumaktı.

Egzersizden sonra yıkanmak için duşa girdim, su tenime çarparken başımı arkaya yatırdım. Bellamy'nin sevişecek birini bulmam için yaptığı öneriyi hatırlayınca sikim seğirdi.

Sıcak, davetkâr bir bedenin içine gömülmeyeli uzun zaman olmuştu. Birinin bana dokunmasına izin vermeyeli.

İnsanlarla olan etkileşimlerimi asgari düzeyde tutmaya çalıştım, ancak cazibenin çok büyük olduğu anlar oldu. Sert sikişme ihtiyacının içime çarptığı zamanlar. İşte o zaman kulübe gittim ve karşıma çıkan ilk ilgili erkeği tavladım. İsim yok. Sadece sert seksle tatmin oluyordum -onunla da çünkü öfkeli bir piç olsam da bencil değildim- ve sonra eve dönüyordum.

Bu benim hayatımdı.

Sert seks, iblislerle savaşmak, beni kızdırdıklarında kardeşlerimi öldürmemeye çalışmak. Tekrarla.

Duştan çıktıktan sonra üzerime bir çift eşofman geçirdim ve oyun odasına gittim. Ağgözlülüğün sahibi Castor her zaman bir şeyler satın alırdı. Devasa düz ekran televizyonlar, var olan her oyun konsolu ve hava hokeyi ve Pac-Man gibi atari oyunları. Castor'un bizimle kumar oynamayı sevdiği bir bilardo masamız da vardı. Çok nadiren kaybederdi.

Tam kanepeye oturacakken minder hareket etti. Ayağa fırladım ve Gray'i görmek için arkamı döndüm.

"Neredeyse üzerime oturuyordun," dedi Gray kollarını başının üzerine uzatıp esnemedi önce. Tembel Hayvan gibi kısa süreli enerji patlamaları yaşıyor, sonra da hemen uykuya dalıyordu. Yaşayan, nefes alan bir kanepesi. Aynı zamanda aramızda en ufak tefek olan oydu; 1.80 boyunda, küçük bir çerçevesi ve iri, masum kahverengi gözleri vardı. Sarı saçları alnına dökülürdü ve asla evcilleştirilemezdi.

"Özür dilerim," dedim yanına otururken.

"Seni affediyorum." Gray yanıma sokuldu ve gözlerini kapattı, saniyeler sonra usulca horlamaya başladı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve televizyonu açtım. Yedimiz de aynı yaşta olmamıza rağmen Gray'e karşı son derece korumacıydık. Yirmi yaşından büyük görünmüyordu ve her an her yerde uyuyakalabilme alışkanlığı onu düşman saldırılarına karşı savunmasız kılıyordu. Kardeşlerim arasında öfkemi hiç tetiklemeyen tek kişi oydu.

Yağmur tavandan tabana pencerelere vuruyordu ve kendimi televizyon yerine fırtınayı izlerken buldum.

Şimşek çaktı, gök gürledi ve ruhum biraz daha rahat nefes aldı.

Beş iblis yükleme iskelesinin etrafında koşuşturuyordu, vücutları dönen siyah bir duman gibi görünüyordu ve yüzlerindeki tüm renkler silinmişti. Gözleri boş çukurlardı. Onlara gölgeler diyorduk. Sadece geceleri ortaya çıkar, gölgelerde kalır ve doğrudan ışıktan kaçınırlardı.

Çoğunlukla akılsız yaratıklardı. Tek bildikleri öldürmektir.

"Castor, Daman'la birlikte öldürdükleri grubun da bu bölgede olduğunu söyledi," dedi Alastair, mavi gözlerini gölgeliklere dikerek.

Limanı inceledim. Bir tarafa tekneler yanaşmıştı ve uzakta küçük bir kargo gemisi görünüyordu. Çevredeki binalardan birkaçının camları kırılmıştı ve üzerlerine grafitler çizilmişti, ancak yakınlarda açık kalan birkaç işyeri vardı.

"Burada pek bir şey yok," dedim.

"Aynen öyle." Alastair kaşlarını çatı ve gölgelerden birinin diğerine vuruşunu izledi. Hayvani davranışları türlerine uygundu, tıpkı sinsice dolaşan vahşi köpekler gibiydiler. "Sandıkların yakın zamanda boşaltıldığını öğrendim. Bir müzayede evi tarafından satın alınmış eşyalar."

"Sence bağlantılı mı?"

"Düşünmüyorum.

Biliyorum."

Dişlerimi sıkarak ona bağırmmamak için kendimi zor tuttum. Üstünlük kompleksini kontrol edemiyordu ama bu onu daha az sinir bozucu yapmıyordu.

"Bu yüzden müzayedede ne satıldığını araştırmamız gerekiyor."

Alastair başını salladı. "Bir şeyin peşindeler. Her ne ise, orada cevaplar bulacağımızdan eminim."

Dikkatimi, rıhtımın yanındaki terk edilmiş depolara yaklaşmakta olan gölgelere verdim. "Onları şimdi öldürebilir miyiz?"

Alastair iki hançerini çekti ve bana sırtıttı. "Önden buyur, Wrath."

Çıkıntıdan aşağı atladım ve önlerine indim. İçlerinden biri başını bana doğru çevirdi, doğal olmayan sarkık ağzı genişleyerek

keskin dişlerini
gösteriyor. "Hey,
çirkin."

Bana doğru sıçradığında onu boğazından yakaladım ve hançerimi göğsüne saplamadan önce yere düşürdüm. Vücudunun etrafında dönen siyah duman, dağılmadan önce parlak turuncu renkte parladı ve geride külden başka bir şey bırakmadı.

Alastair yanıma indi ve hançerini bir diğerinin boynuna saplamadan önce birinin kafasını kesti. Beşi de ayaklarımızın dibinde kül yığını haline gelmeden önce ikimiz de terlememiştik bile. Tüm iblisler bu kadar kolay yok edilemezdi ama gölgeler en alçak olanlarıydı. En zayıfı.

Bize sorun çıkaran üst düzey olanlardı.

"Dönmeden önce kulübe uğramayı düşünüyorum," dedim ve bıçağımı kılıfına sokmadan önce sildim. "Bana katılmak ister misin?"

Alastair'in gözlerinde acı dolu bir bakış parladı. "Hayır. Başka planlarım var."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bir elimi omzuna attım. "Fikrini değiştirirsen teklifim geçerli."

"Yapmayacağım."

Kanatlarımı açtım ve gökyüzüne doğru havalandım. Rüzgâr tüylerimi hışırdattı ve havada olmanın verdiği özgürlükle rahat bir nefes aldım. Kardeşimin gözlerindeki o hüzünlü bakışı hatırlayınca o hafif sevinç anı da kayboldu.

Nereye gitmek istediğini çok iyi biliyordum.

Kulüp bana çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağınıklığı sundu ve cinsel gerginliğimi atmam için bir çıkış noktası sağladı. Onu kulübün arka odasında becerdikten sonra adamın yüzünü bile zar zor hatırladım ve geceye geri döndüm.

Yüzlerin bir önemi yoktu zaten. Seviştiğim adamların hiçbirini bir daha görmeyi planlamıyordum. Onlar zaman geçirmekten başka bir şey değildi. Ve bir ölümsüz olarak, sonsuz miktarda zamanım vardı.

Mülkümüzün etrafındaki büyülü bariyerden geçtim, karanlık suyun üzerinden uçtum, sonra konağın ön verandasının basamaklarına indim.

Raiden ve Castor oyun odasında bilardo oynuyorlardı. Bilardo toplarının birbirine çarpma sesi, pencerenin yanındaki şezlongda uyuklamakta olan Gray'i ürküttü. Battaniyeyi başına çekip küçük bir topun içine kıvrılmadan önce uykulu bir şekilde onlara mırıldandı.

"Alastair ve ben rıhtımda daha fazla gölge bulduk."

"Daman ve benim onları daha önce bulduğumuz yere yakın o zaman," dedi Castor, atış yapmak için öne doğru eğilerek. Orta uzunluktaki ateş motoru kırmızısı saçları kaymaktaşı tenini tamamlıyordu. Her iki kulağının kıvrımında gümüş çiviler vardı ve sağ burun deliği sol kaşıyla birlikte delinmişti.

"Evet." Duvara yaslandım ve onları izlerken kollarımı kavuşturdum. "Alastair yakın zamanda bir müzayede evi için sandıkların geldiğini söyledi. Gölgelemin içlerindeki bir şeyin peşinde olduğunu düşünüyor."

"Ne gibi?" Raiden bir şeridi cebine atmadan önce bilardo çubuğunun üstünü tebeşirle çizerek sordu. Ağzının kenarına bir parça kurutulmuş et yapışmıştı.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Geçen seferki gibi başka bir lanetli nesne olabilir."

Birkaç yıl önce, bir arkeoloji alanında bir muska bulunmuştu. Bu tılsım eski zamanlarda korku ve kaos yaymak için kullanılmıştı.

ona karşı koruyordu. İblisler negatif enerjiye kapılmış ve insanların korkularından beslenerek bölgeye üşüşmüşlerdi. Lanetli nesneyi geri almak ve yok etmek zorunda kaldık.

"Oh." Castor bunun üzerine neşelendi. "Bahse girerim bir tılsım iyi para eder."

"Yeterince paran var."

"Asla yeterince sahip olamazsın." Castor bana göz kırptı.

İç çekişimi bastırarak gidip Gray'i kanepeden kaldırdım ve kollarıma aldım. Onu ikinci kattaki yatak odasına taşıırken ellerini boynumun arkasında birleştirdi ve göğsüme sokuldu. Onu yatağına yatırdıktan sonra odama geçtim ve balkona çıktım.

Fırtına tüm bulutları da beraberinde götürerek dinmişti. Zihnim çok uzaklarda, parıldayan yıldız denizine baktım. Bir meyve bahçesi ve yanında duran küçük evi hatırladım. Koyu kahverengi gözleri ve bedenlerimiz birbirine dolanırken benimkini ısıtan bronz teni hatırladım.

Anıları kovaladım. Geçmiş çok acı vericiydi.

Alastair sabahın erken saatlerine kadar dönmedi. Topraklarımızın etrafındaki perdeye girdiğini hissettiğimde güneş çoktan doğmuştu. Doğruca yatak odasına yöneldi ve kimseye tek kelime etmeden kendini içeri kilitleti.

Bu tür bir acı mı?

Bu yüzden insanlardan uzak durdum ve onları sadece seks.

Daha fazlası sadece üzüntü getirirdi.

İkinci Bölüm

Simon

Bir arkadaşlık uygulamasında tanıştığım Brandon'ın karşısında otururken, *işte bu yüzden flört etmekten nefret ediyorum*, diye düşündüm.

Profilinde "gerçek bir bağ" ve "birlikte gülebileceği ve kendisi olabileceği" birini istediğini söylüyordu.

Onu yirmi dakika içinde altıncı kez garsonun kışına bakarken yakaladığımda, kılık değiştirmiş bir domuzdan başka bir şey olmadığına bahse girerim. Ve sözde istediği "gerçek bağlantı"?

Kışına sokabilir.

"İyi misin?" Brandon sonunda benim -onun sevgilisinin- var olduğumu hatırlayarak sordu.

"Aslında mı?" Cüzdanımı çıkardım ve yemeğin benim payıma düşen kısmını ödemeye yetecek kadar banknotu masaya attım. "Sanırım migrenim tutmaya başladı. Ben eve gidiyorum."

"Oh." Sesi çok üzgün gelmiyordu. "Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin" diye eklerken bakışları garsonun kabarık poposuna doğru kaymaya başlamıştı bile.

"Teşekkürler." *Pislik.*

Restorandan çıkıp arabama doğru yürürken titriyordum. Nisan gecesi hafif bir serinlik vardı ve hafif bir kazaktan fazlasını giymediğim için pişmanlık duyuyordum. Yaz için sabırsızlanıyordum.

Arabama bindiğimde kaloriferi açtım ve telefonumu çıkarıp Brandon'ın numarasını engelledim. Sonunda aptal arkadaşlık uygulamasını da sildim. Artık denemenin bir anlamı yoktu.

Bu gece, son üç ay içinde yedinci kötü randevumdu. Ve buna internette konuştuğum ve hiç tanışmadığım bir düzine kadar adam dahil değildi. Hepsi de sadece bir parça kış isteyen pisliklere dönüştü. Daha derin bir konuşma yapma girişimleri sadece penis resmi istemelerine dönüştü.

Restoranda neredeyse hiçbir şey yemediğim için açlıktan ölüyordum. Birkaç kilo vermek için son bir aydır diyet yapıyordum ama

Otoparktan çıktıktan sonra "siktir et" dedim ve tuzlu patates kızartması ve çizburger yemek için McDonald's'a uğradım.

Kötü randevular duygularımı yememi gerektiriyordu. Tamamen haklı. Dondurucumdaki acil durum naneli çikolatalı dondurma kutum da beni çağırıyordu.

Timeless Antiques & Curiosities, 1900'lerin başlarından kalma tuğla binasıyla şehrin kenarında yer alıyordu. Bazıları perili olduğunu söylüyordu. Ancak, oraya musallat olan tek şey bendim. Dükkânın sahibiydim ve üstündeki çatı katında yaşıyordum.

Antika dükkânı nesillerdir aileme aitti. Bir zamanlar daha çok lanetli olduğu varsayılan eşyaların ve garip ya da olağandışı her şeyin satıldığı bir merak dükkânıydı. Ancak büyükbabam vites değiştirdi ve antika mobilya ve mücevher toplamaya başladı.

İşi devraldıktan sonra, orijinal köklerimize geri döndüm ve garip nesnelere geri döndüm. Hâlâ daha kaliteli ürünler satıyordum ama "tuhaf" şu anda inanılmaz derecede popülerdi. Daha genç kitleleri çekiyor ve mağazanın güçlü kalmasını sağlıyordu.

Dükkânın arkasındaki otoparka park ettim ve arka kapıdan içeri girdim. Merdivenlerden çatı katıma çıkarken ağzıma birkaç patates kızartması attım ve çıtır çıtır altın sarısı tuzluluğuyla inledim.

Oh, karbonhidratlar. Seni ne kadar özlemişim.

Evim gösterişli bir yer değildi ama ev gibiydi. Büyük açık odanın yüksek tavanları ve bir duvarı kaplayan pencereleri vardı. Mutfak sol taraftaydı, küçüktü ama buzdolabı ve ocağıyla işlevseldi. Masa yerine bar taburesi olan bir ada vardı. Yatağım en sağdaydı ve onu oturma odasından ayıran bir perde vardı. Kapısı olan tek oda banyoydu.

Kanepeye giderken ayakkabılarımı tekmeledim ve History Channel'da melekler ve şeytanlar hakkında bir belgesel izlerken yemek yedim. Bir süre sonra kendimden geçtim, beynim aptal randevumun ayrıntılarını tekrarlıyordu.

Brandon neden garsona gösterdiği ilginin yarısını bana gösteremedi?

Mükemmel bir vücuda sahip olmayabilirdim ama iyi görünümlü bir adamdım. Gülümsemem en iyi özelliğimdi, sonra da ela gözlerim. Ve biriyle ilk tanıştığımda biraz içe dönük olsam da, rahatladığımda iyi bir kişiliğim vardı.

Ama Brandon gibi adamlar kişiliğe hiç önem vermezdi.

Saat on civarında uykuya daldım ve saatler sonra boynumda bir ağrı ile uyandım. Şu anda *Antik Uzaylılar*'ın bir bölümü yayınlanıyordu. Yatağa girip tekrar sızmadan önce arka planda gürültü olsun diye televizyonu açık bıraktım.

Ertesi sabah saat altı buçukta alarmım çaldı ve hızlıca duş alıp dişlerimi fırçaladıktan sonra aşağı inip envanter sevkiyatı için imza attım. Teslimatçı, kasaları arkadaki depoya taşımama yardım etti ve o gittikten sonra kasaları incelemeye başladım.

Onları müzayededen satın aldığımda, teklifler verilmeden önce sadece küçük bir bilgi alarak hemen hemen körlemesine gittim. Şehrin birkaç mil dışındaki devasa bir malikaneden gelmişlerdi. Tüm yüksek fiyatlı eşyalar çoktan açık artırmaya çıkarılmıştı ve kasaların hepsi "her şey gitmeli" türünden bir anlaşmayla bir araya toplanmıştı.

Her sandıkta bir envanter listesi ve temel bir açıklama vardı. Bir lamba, bir depresyon cam kase koleksiyonu ve tüyler ürpertici görünen on dokuzuncu yüzyıldan kalma oval bir ayna çıkardım. Dükkânımın ürkütücü atmosferine uyuyordu. Çabucak satılacağından hiç şüphem yoktu.

"İyi bir şey var mı?"

Kyo'yu görmek için döndüm. Siyah saçlarının üzerine kırmızı bir bere geçirmişti ve soluk mavi lens takıyordu. Siyah göz kalemi gözlerini çevreliyordu ve dövmesinin bir kısmı gömleğinin yakasından çıkıntı yaparak boynunun alt kısmına doğru kıvrılıyordu. Dövmenin tamamını hiç görmemiştim ama bir tür ağaca benziyordu.

"Eh. Bu harika." Ürkütücü aynayı dikkatlice duvara yaslamadan önce havaya kaldırdım. "Hala geri kalanını inceliyorum."

"Eminim orada güzel şeyler bulacaksın," dedi Kyo, sandıktan çıkardığım gargoye figürüne bakarak. "Hepsi Ravenwood Malikanesi'nden geldi. Söylentilere göre yaşlı kadın bir cadı ya da öyle bir şeymiş. İncelemene yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, şimdilik ben hallederim. Ama daha sonra hepsini kaydetmeme yardım edebilirsin." "Oh, eğlenceli."

Gülümsedim ve anahtarları ona fırlattım. "Ben burada işimi bitirirken sen de git dükkânı aç ve ön tarafla ilgilen."

"Güzel. Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." "Söylerim."

Kyo benim tek çalışanımdı ve haftada beş gün gelirdi. Pazar günleri kapalıydık ve pazartesi günleri izinliydi. Genç olmasına rağmen, dükkân için büyük bir değerdi. Her zaman yeni ürünler getirirdi.

ve web sitemi tasarlamıştı. Online alıcılarla ilgilenmek ve mağazanın sosyal medyadaki varlığını sürdürmek gibi işleri de o yürütüyordu. Tüm bunların ötesinde, aynı zamanda en iyi arkadaşım sayılırdı. Tek arkadaşlarımdan biriydi, gerçekten.

Onsuz kaybolurdum.

İkinci sandığa geçtiğimde, on sekizinci yüzyıldan kalma demir bir fener, kendim için saklamayı düşündüğüm bir duvar saati ve satılmasını umduğum ve dua ettiğim korkunç bir palyaço bez bebek buldum çünkü bu şeyi yanımda istemiyordum.

Sonra küçük bir tahta kutuya rastladım.

Kenarlarına semboller kazınmıştı ve elimde çevirdiğimde midemin çukuruna garip bir his yerleşti. Kulağıma götürerek kutuyu salladım ve içinden hafif bir gümbürtü duydum. İçinde kesinlikle bir şey vardı. Bir anahtar aramadan önce dış taraftaki kilidi salladım. Eğer bir anahtar varsa bile, kutuya koymamışlardı.

Envanter sayfasını kontrol ettim ve en altta "maun kutu" olarak listelendiğini gördüm. Başka ayrıntı yok.

"Kahretsin." Kutuyu yere bıraktım ve ayağa kalkarak kollarımı uzattım. Bir süredir kambur duruyordum ve bir molaya ihtiyacım vardı. Depodan çıkmadan önce gizemli kutuya son bir kez baktım.

Kyo yaşlı bir kadınla pencerenin yanındaki Viktorya döneminden kalma bir sandalye hakkında konuşuyor, ona sandalyenin kaç yıllık olduğunu ve nereden aldığımızı anlatıyordu. Dükkanın arka tarafında atıştırmalık ve içecek stokladığım küçük dinlenme odasına doğru yürüdüm ve mini buzdolabından bir şişe su aldım.

Kutunun kilidini kırabilirim. Ya da işe yaramazsa her şeyi parçalayabilirdim. Kutunun kendisi o kadar da değerli görünmüyordu. Ama içinde ne vardı? Ve bu garip semboller de neyin nesiydi?

Depoya döndüğümde, cıvata kesicilerin olduğu kutuya gittim ve neredeyse altıma işiyordum.

Kilit açıldı.

"Siktir et," dedim, kutuyu iterek uzaklaştım. "Bu filmi izledim. Ne olacağını biliyorum. Seni küçük şeytani kutu, ait olduğun cehenneme geri dönebilirsin."

"Hey, Si?"

Gıcırdadım ve etrafa savruldu.

Kyo şaşkın bir kahkaha attı. "Um. İyi misin?"

"Evet. Ne oldu?"

"Ön taraftaki bayan bana sandalye için iki yetmiş beş teklif etti. Etiketle üç yüz yazıyor. Ona ne söylememi istersiniz?"

"Anlaşmayı yap," dedim, kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu. "O sandalye bir yılı aşkın süredir ön tarafta duruyor."

"Harika." Kyo çıkmaya gitti, sonra tekrar odaya girdi. "İyi olduğuna emin misin? Biraz solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim." *Sanırım.*

Kyo bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Tamam. Sen öyle diyorsan."

Kutuyu duvara dayalı bir rafa yerleştirdim ve şimdilik aklımdan çıkardım. Envanterin geri kalanını ayıklamayı bitirdim, bir kısmını bilgisayara kaydettim, sonra ön tezgâhta Kyo'ya katıldım.

Gün ilerledikçe, davranışlarımdan dolayı kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. Eski bir kilitti. Belki de onu salladığımda gevşemişti ve sonra iç mekanizması kırıldığı için patlayarak açılmıştı. Evet. Bu olmalı. Hayaletler, iblisler, büyü, bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Aşırı aktif hayal gücüm mü? *İşte bu* gerçektir.

Öğle yemeğinden bir süre sonra, Kyo ve ben bazı yeni ürünleri vitrin raflarına yerleştirirken kapının üstündeki zil çaldı.

"Vay anasını," diye mırıldandı Kyo yanımdan, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Aval aval neye baktığını görmek için arkamı döndüm ve neredeyse boynumu kırıp iki kez bakacaktım. Adam bir devdi. O kadar uzundu ki kapı aralığından geçebilmek için başını eğmek zorunda kalmıştı. Ve lanet olsun, çok seksiydi. Tepede daha uzun olan kısa koyu kahverengi saçları, dilimle izlemek istediğim kasları ve günlerce sürecektir bacakları vardı. Dükânın içine doğru bir adım daha attı ve etrafına bakındı.

Sessizce boğazımı temizledim ve ona doğru bir adım attım. "İyi günler. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Açık gri gözleri bana kaydı. "Belki de."

Lanet olsun. Sesi de en az geri kalanı kadar ateşliydi. Derin ve biraz çakıllı.

"Burada her şeyden biraz bulabilirsin," dedim, gergin olduğumda her zaman yaptığım gibi kıkırdayarak. Arkamdan Kyo'nun hafifçe kıs kıs güldüğünü duydum ve ona dirsek atmamak için kendimi zor tuttum. "Ne arıyorsun?"

Adam yaklaştı ve ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kaldım.

"Geçen hafta Ravenwood Konağı'nda bir açık artırma vardı," dedi gözlerini benden ayırmadan. Hem biraz tedirgin olmuştum hem de

Cehenneme kadar yolun var. "Oradan bir şey alıp almadığınızı merak ettim."

"Evet." Rafları işaret ettim. "Yeni ürünlerden bazılarını stokluyorduk."

İnsanları dükkânıma getirmeye başladığına göre malikâne düşündüğümünden daha popüler olmalı.

Adam gri gözlerini tekrar bana çevirmeden önce kısa bir süre rafa baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Arka tarafta henüz kayıt altına almadığım bir miktar var." "Bana gösterebilir misin?"

"Genelde müşterilerin depoya girmesine izin vermem." Gözlerimi altımdaki halıya çevirdim ve kenarındaki yıpranmaya baktım. "Gördüğünüz gibi bir süreç var."

"Bir süreç."

"Mhm." Ona bir göz attım. Bakışları hâlâ bana sabitlenmişti ve kalp atış hızımı bir kademe artırıyor. "Özür dilerim."

Gülümsedi. "Sadece bu seferlik bir istisna yapabilir misin?" İleriye doğru bir adım daha atıp iri bedeninin sıcaklığını benimkine birkaç santim yaklaştırdığında tenimde karıncalanmalar oluştu. "Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim."

Zihnim karardı ve nasıl konuşacağımı unuttum. Orada durup gerçek olamayacak kadar ateşli olan bu dev adama bakmaktan başka bir şey yapmayı unuttum. Muhtemelen bütün kan doğrudan sikime aktığı içindir.

"Yapamam. Üzgünüm," diye cevap verdim sonunda. "Ama Pazartesi günü gelersen her şeyi halletmiş olurum."

Çenesi gerildi ve gözlerinde öfke parladı. Az önceki flörtöz gülümseme artık kesinlikle yoktu. "Bugün olması için ısrar etmeliyim."

"Ve beklemeniz konusunda ısrar etmeliyim." Sesim düşündüğümünden daha kararlı çıktı. "Adınızı ve numaranızı ön tarafa bırakırsanız, sizi ne zaman arayabilirim-"

Adam döndü ve kapıyı çarparak dükkândan çıktı. Bir nefes verdim.

"Bu... ilginçti."

"Bir sanat hırsızı ya da gizli bir suç örgütünün üyesi olabilir," dedi Kyo, kapıya doğru yürüyüp camdan bakarak. "Belki de ölen kadının sahip olduğu paha biçilmez bir eseri arıyordur."

"Çok fazla film izliyorsun. Bunun doğru olmasına imkan yok."

"Tabii. Tamam." Kyo kapıdan uzaklaştı ve bana bir bakış attı. "Bunu açıklayabilir misin? O adam 1.80 boyundaydı ve

savaş botları. O, oturma odası takımını tamamlamak için antika bir masa arayan sıradan bir adam değil."

"Bunu bilmiyorsun. Boş zamanlarında insanların boynunu kıran bir adam gibi görünmesi, güzel bir mobilyadan hoşlanamayacağı anlamına gelmez. Belki yanına bir de lamba."

Kyo gülerek başını arkaya attı ve telefona cevap vermek için yanına gitti.

Depoya döndüm, ne yaptığıma sadece yarı yarıya dikkat ediyordum. O adamı aklımdan çıkaramıyordum. Gri gözlerinin beni nasıl izlediğini. Arka odaya giremeyeceğini söylediğimde nasıl da sinirlenmişti. İnsanların ona hayır demesine alışık olmadığı hissine kapıldım.

Neyin peşindeydi?

Bakışlarım kutuya takıldı.

Merakıma yenik düştüm ve raftan aldım. Elim biraz titreyerek kilidi çıkardım ve kapağa dokundum. Ama tereddüt ettim.

"Sadece ," dedim kendime. "Bu sadece aptal bir kutu."

Kapağı açtığımda kalbim kaburgalarımın sertçe çarptı. Saçlarım biraz karıştı, muhtemelen ısıtıcı çalışıyordu. Kutunun içine baktım ve kırmızı saten bir kumaşın bir şeyi örttüğünü gördüm.

İçinde ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. Dışarı fırlayıp beni yiyecek şeytani bir şeytan, ölü bir fare gibi iğrenç bir şey ya da belki şu küçülmüş kafalardan biri.

Bezi kaldırdım.

"Bir yüzük mü?"

Oldukça da sıradan görünüyordu. Antika bir şekilde sıradan. Altın bandın kenarlarında belli belirsiz oymalar vardı ve ortasında koyu yeşil bir taş, etrafında da daha küçük kırmızı taşlar bulunuyordu.

Onu incelerken nefesimin altında ıslık çaldım. Bu şey pahalı görünüyordu. Satışa çıkarmadan önce gerçek altın olduğundan emin olmak için kontrol etmem gerekecekti. Ve ne tür taşlar kullanıldığını öğrenmeliydim. Bir çeşit kristale benziyorlardı.

"*Yüzüklerin Efendisi* gibi bir şey bu," diye mırıldandım bant boyunca uzanan işaretleri incelerken. Kelimelere benziyordu ama daha önce gördüğüm herhangi bir dilde değildi.

Yeşil taşa bakarken, sanki içinde bir şey hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Dönen bir duman gibi. Gözlerimi kırptırdım ve yüzüme yaklaştırdım. Bekliyordum. Sonra bu kadar gülünç olduğum için kendime usulca güldüm.

Yüzüğü kutuya geri koydum ve kapağını kapattım.
Bununla daha sonra ilgilenecektim.

Üçüncü Bölüm

Galen

Antikacının karşısında durduğumuzda Castor, "Sakin ol kardeşim," dedi. "Öfkeni hissedebiliyorum."

"Tabii ki kızgıyım." Dişlerimi sıktım. "Bana hayır dedi."

Castor gülmemesi gerektiğini biliyordu ama yine de dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı.

"Hemen şimdi oraya girmeli, istediğimi almalı ve gitmeliyim. Cılız bir insan beni durdurmak için ne yapabilir ki?"

"Lazarus'un hoşuna gitmezdi," dedi, tüm mizah izleri kaybolmuştu. Güneş, altında durduğumuz ağacın dalları arasından kızıl saçlarına vuruyordu. "Gereksiz yere dikkatleri çekmememizi istiyor."

"Lazarus'u sikeyim."

"Galen." Ben ileri doğru adım atmaya başlarken Castor kolumu tuttu. "Seni eve geri götürmeleri için diğerlerini çağırmak zorunda bırakma beni."

"İblisler neyin peşindeyse o dükkânda," diye homurdandım, kolumu tuttuğu yerden çekip binaya bakarak. "Güçlü bir şey hissettim Cas. Karanlık bir şey. O olmadan buradan ayrılamam. Eğer ben bunu hissettiysem, iblislerin de hissedeceğini biliyorum. Akşam karanlığında buraya üşüşecekler."

Tanıştığım adamı hayal ettim. Genç, muhtemelen yirmili yaşların sonunda. Kumral saçları, ela gözleri ve siyah çerçeveli gözlükleri vardı. Ortalama bir yapısı vardı, fazla kaslı değildi. İblisleri savuşturamazdı. Onu parçalara ayırırlardı.

"O zaman burada bekleyeceğiz," dedi Castor. "Güneş batana kadar gözcülük yaparız, sonra da dükkân kapanınca arka taraftan gireriz."

"Alastair'e haber veririm."

Gözlerimi kapattım ve onun zihnini aradım. Nefilim olarak tam melek güçlerine sahip değildik ama birbirimizle telepatik olarak iletişim kurabiliyorduk.

"Eşya bulundu," dedim ona. "Onu almak için gecenin çökmesini bekliyoruz."

"Ne olduğunu gördün mü?" Alastair sordu.

"Hayır, ama gücünü hissettim."

"Bana söylemediğin şey ne Wrath?"

Derin bir nefes aldım ve dükkâna yöneldim. İki yaşlı kadın çıkarken bir grup genç içeri girdi. İnsanlar etraflarını saran tehditten habersiz, sıradan hayatlarına devam ediyorlardı.

"Galen. Anlat bana."

Alastair'in tedirginliğini hissetmesi şaşırtıcı değildi. Beni herkesten daha iyi tanıyordu.

"Güç karanlıktı. Tanıdık." "Nasıl tanıdık?"

"Lucifer'dan beri böyle bir şey hissetmemiştim."

Sessizlik.

Yanılıyor olmalıydım. Lucifer kilit altındaydı, kimsenin onu bulamayacağı yerin altında zincirlenmişti. Karanlık onun tek yoldaşydı. Tekrar yükselmesi imkansızdı.

"Daha fazlasını öğrenene kadar Lazarus ile konuşmayı bekleyeceğim," dedi Alastair sonunda.

dedi

Akıllıca bir karar.

Lazarus bizi küçüklüğümüzden beri eğitmişti ama bize karşı hiç sevgisi yoktu.

herhangi birimiz. Yaşamamıza izin vermesinin tek nedeninin kendisine faydalı olmamız olduğunu bize asla ihmal etmedi. Bu faydayı elimizden alırsa işimiz biterdi. Yanlış bir hareketimizde kafamızı uçururdu. Onu rahatsız etmeden önce neyle uğraştığımızı anlamak daha iyiydi. Çünkü bir şey çıkmazsa, bu tehdidini pekâlâ gerçekleştirebilirdi.

"Yani." Castor kollarını kavuşturarak ağacın gövdesine yaslandı. "Orada iyi bir şey gördün mü?"

"Antika dükkanında mı?"

"Hayır." Gözlerini devirdi. "Sen Alastair'in kışını öperken." Onu ittim.

"Seni incitmek zorunda bırakma beni, Greed."

"Oh evet. Bana daha sert vur, baba."

"Benim tipim değilsin." Elimi göğsünden çektim.

Castor sırtıttı ve diliyle dudak halkasını fiskeledi. "Ne zamandan beri?"

Ona ve diğerlerine kardeşlerim diyordum ama kan bağımız yoktu. Babalarımız doğmadı, yaratıldı. Bir zamanlar Castor ve ben sevişmiştik. Ben sert severdim, o da sertleşmeyi severdi. Mükemmel bir uyum. Ama gerçekte değil. Çok fazla kafa tokuşturduk. Birbirimizi neredeyse öldürmeden önce sadece birkaç hafta sürmüştü. Kelimenin tam anlamıyla.

Onu görmezden gelerek dikkatimi antika dükkânına verdim. Güneş bir saat kadar sonra batacaktı.

"Dükkân konusunda ciddiymdim," dedi Castor. Serçe parmağını oynattı. "Başka bir yüzük kullanabilirim. Eşsiz ve parlak bir şey. Pahalı."

Yedimiz de günahlarımızın en kötü dürtüleriyle savaşmak için elimizden geleni yaptık. Ben intikamcı öfkemle. Castor maddiyat peşinde koşuyordu. Bellamy doymak bilmeyen cinsel iştahıyla. Ama bu günahlar bizim bir parçamızdı ve asla tam olarak üstesinden gelinemezdi.

"Hoşunuza gidecek bir şey görmedim," dedim

ona. "Buna ben karar vereceğim."

"Neden burada olduğumuzu unutmayın. Ürün önceliklidir."

"Evet, evet."

Akşam karanlığında, çalışan Asyalı erkek dükkânı terk etti. Bir kasık roketine atlayıp şehir merkezindeki binalar kümesine doğru sürmeden önce neon yeşili bir bisiklet kaskı taktı.

"Güzel motosiklet," dedi Castor. "Bir Kawasaki Ninja H2R. Bu şey sokaklarda yasal değil. Yaramaz küçük çocuk. Bunu nasıl ele geçirdin?"

"Odaklan, Cas."

Dükkân sahibi ön kapıyı kilitledi ve ardından ışığı kapattı.

"Biraz daha bekleyeceğiz," dedim. "İçeri girdiğimizde insanın gitmiş olmasını tercih ederim."

Şeytani bir varlık aramak için çevreme kulak kabarttım. Hafif bir gölge kokusu aldım ama daha uzakta görünüyordu, belki de yine rıhtımın aşağısındaydı. Raiden ve Bellamy şehrin diğer devriye geziyorlardı ve yakında ondan kurtulacaklardı.

Castor, "Az önce yukarıda bir ışık yandı," dedi.

Bakışlarını takip ederek üst kattaki pencerelerden ışık geldiğini ve bir gölgenin geçtiğini gördüm. Ardından, sanki bir televizyon açılmış gibi, camın üzerinde mavi bir ışık titreşti.

"Görünüşe göre orada yaşıyor." "Bariz

olanı belirttiğin için teşekkürler."

Castor sırtıttı. "Bir şey değil."

Dakikalar sonra bir araba kaldırıma yanaştığında Castor ve ben kendimizi daha fazla gölgeye gizledik. Elinde, üzerinde yakındaki bir Çin restoranının adının yazılı olduğu bir çanta taşıyan bir kadın indi. Yan girişe doğru yürüdü. Bir insan bu mesafeden

ama tüm duyularım gelişmiş durumdaydı. Az önceki adamın kapıyı açtığını, çantayı aldığını, kadına biraz para uzattığını ve sonra içeride kaybolduğunu gördüm. "Çin yemeği kulağa geliyor," diye mırıldandı Castor. "Akşam yemeğini kaçırдық

burada olmak."

"Tamam, Raiden."

Kıkırdadı. "Hey, ölümsüz olmamız yemekten zevk alamayacağımızı anlamına gelmez. Tatlı ve ekşi tavuk şu anda kulağa çok hoş geliyor."

"Sonra da alabilirsin."

Kadın arabasına geri bindi ve geri vitese taktı. Farlar altında durduğumuz ağacın üzerinde parlarken, çömeldik ve kadın gittikten sonra tekrar ayağa kalktık. Binanın yanındaki sokak lambası kararmadan önce yanıp sönüyordu.

Yanan et ve kül kokusu havayı doldururken sol taraftan bir koşuşturma sesi duyuldu.

Gölgeler.

Biri bana doğru atılırken hançerimi geri çektim. Bıçağı boynuna sapladım ve parçalanırken bir diğerini öldürdüm. Castor altın hançerini fırlatıp diğerini göğsünden vurmadan önce birini ikiye böldü. Vücutlarının etrafında dumanlar dönüyordu ama dumanların altında ince bir kömürleşmiş et tabakası yatıyordu.

"O dükkâna girmeliyiz," dedim, iki kişiyi daha indirirken. Gölgeler genellikle beşerli gruplar halinde seyahat ederdi ama bu sefer sayıları daha fazlaydı. Bu da peşinde oldukları eşyanın çok önemli olduğunu kanıtlıyordu.

Birisi bunu çok istedi.

Bir gölge sırtına sıçrarken Castor, "Git," dedi. Yaratığı çimlere çarpmadan ve boğazına bir yumruk indirmeden önce onu gevşetmek için öne doğru yuvarlandı. Yaratık küle dönüşmeden önce duman parlak turuncu renkte parladı. "Burada her şeyi hallettim."

Gölgelerde kalarak caddenin karşısına geçtim. Yan giriş kapısında kolayca etkisiz hale getirdiğim bir alarm sistemi vardı ve karanlık koridorda sürünerek ilerlemeden önce kapıyı usulca arkamdan kapattım.

Üst kattaki televizyondan mırıltılar geliyordu. Merdiven boşluğuna baktığımda kapalı bir kapı gördüm. Çatı katının girişi. Sessizce koridorda ilerlemeye devam ettim, geçtiğim her odaya baktım. Birinde mini buzdolabı ve küçük bir masa vardı; diğerinde banyo vardı.

Havadaki güç izlerini takip ederek ilerlemeye devam ettim. Bu yaşıma kadar çok az şey beni tedirgin etmeyi başarmıştı ama hissettiğim karanlık içimi burktu ve düğümlendi.

Odaya girdiğimde karanlıktı ama gözlerim alıştı. Onu bulmam uzun sürmedi. Küçük bir puro kutusu büyüklüğünde bir kap, eski kitaplar ve rastgele figürlerle çevrili bir rafın üstünde duruyordu.

İblislere karşı koruyucu semboller kutunun dışını kaplıyordu, yani kutuyu açamayacaklardı. Kutunun sahibi her kimse çok güçlü olmalıydı. Bu tür bir koruma hassaslık ve geniş bir büyü bilgisi gerektiriyordu. Kilit çıkarılmıştı ve kapak açıldı.

Artık iblisleri dışarıda tutmak için çok fazla.

Tam kutunun içine bakarken arkamdan bir gıcırta geldi ve hava arkamda kıpırdandı. Metal bir sopa kafama doğru savrulurken eğildim.

"Dükkanımdan defol!" diye bağırdı adam. "Polisi aradım bile!"

Etrafımda döndüm ve adam tekrar savururken sopayı elime aldım.

"Yeter."

Diğer kolunu uzatıp göğsüme yumruk atmadan önce gözleri büyüdü. Beni tekmelemeye çalışarak sağa sola savrulurken onu bileğinden yakaladım ve hareketsiz tuttum.

İçimi çektim. "Dur. Gülünç görünüyorsun."

"Öylece durup hiçbir şey yapmamam mı gerekiyor?" Bir dizini kaldırdı, kasıklarına tekme atmaya niyetliydi.

Tekmeyi savuşturdum ve onu duvara bastırdım, hala iki kolu da sıkışmıştı. Paniklemeye başladığında kalbi çılgınca çarpıyordu.

"Sakin ol, lanet olası," diye homurdandım.

"Bekle." Bana baktı. "Sen daha önceki adamsın."

"Anlayışlı değil misin?" Sopayı elinden kaptığım gibi bir kenara fırlattım; metal, parke zeminde şangırdadı. Sesten irkildi. Bileğindeki tutuşu bıraktım. "Sana zarar vermek için burada değilim."

"Beni soymak için mi?" Işığı yaktı ve bileğini ovuştururken bana ters ters baktı. Tavrının altından korktuğunu anlayabiliyordum. Kim korkmazdı ki? "Sanki bu çok daha iyi."

"Sadece bunu almak için," dedim, kutunun kapağını kapattım ve raftan aldım. Kapak kapalıyken karanlık güç içeride kalmıştı. Kendimi o kadar da tedirgin hissetmiyordum.

"Yüzük mü? Neden?"

Bir yüzük müydü? İlginç.

"Bir aile yadigârı," diye yalan söyledim. "Benim için çok duygusal."

"Neden ürkütücü bir kutunun içinde?" diye sordu ela gözlerini kısarak. O anda göz bebeklerinin etrafında turuncu patlamalarla daha yeşil görünüyorlardı. Bakışlarım hafif kırılmış çenesine ve dolgun alt dudağına kaydı. Üstteki daha inceydi. Burnunun ucu yuvarlaktı ve bunu nedense sevimli buluyordum.

"Ürkütücü olduğunun farkında değildim."

"Madem sizin için bu kadar özel, neden daha önce geldiğinizde bana bundan bahsetmediniz?" Adam bana doğru bir adım attı, itiraf etmeliyim ki bu beni biraz şaşırttı. Ondan en az on santim daha uzun boyluydum. Benimle göz teması kurabilmek için başını neredeyse sonuna kadar eğmek zorunda kaldı. "Yadigâr ya da değil, bu haneye tecavüz ettiğiniz gerçeğini mazur göstermez."

"Ben hiçbir şeyi kırmadım. Alarminizin boktan olması benim suçum değil."

"Vay canına. Yani sen bir suçlu ve pislisin. Bildiğim iyi oldu."

"*Tüm gölgeleri öldürdüm,*" dedi Castor bana, zihnini benimkiyle birleştirerek. "*Ama daha fazlasının geldiğini hissediyorum. Çok daha fazlasının. Acele etmelisin.*"

"Bu konuşma ne kadar büyüleyici olsa da, korkarım gitmeliyim." "O kadar hızlı değil." Onu geçmeye çalışırken bir elini göğsüme vurdu. Avucunun sıcaklığı gömleğimin kumaşından sızıyordu. Ne kadar hoşuma gittiğini görmezden gelmeye çalıştım. "Benden çalmana izin veremem. Ben aptal değilim. O bir aile yadigârı değil."

"Güzel. Fiyatını söyle."

"Ha?" Depodan çıkarken peşimden yürüdü. "Ne tür bir hırsızısın sen?"

"Ben hırsız değilim." Koridordan çıkışa doğru yöneldim.

"Bunu hırsız olan adam söylüyor."

"Sana ödeme yapmamamı mı tercih edersin?"

"Hayır." Kolumu tuttu, sonra dönüp ona baktığımda hemen bıraktı. "Tam olarak inceleme şansım olmadı. Değerinin ne olduğunu bilmiyorum."

"*Galen. Acele et.*"

"Beş bin işe yarar mı?" Sabrım tükenerek sordum.

"Beş bin dolar mı?" Adam ağzı açık kaldı. "Bu biraz... ne bileyim... fazla değil mi?"

"Bak, bunun için zamanım yok." Yaklaşan gölgeler sürüsü enseme karıncalandırdı. Kasabaya doğru koşuşturuyorlardı.

bizim için doğru.

Kapıya doğru koştum.

"Bekle!" diye seslendi arkamdan. Topuklarımın üzerinde döndüm ve onu birkaç metre ötede gördüm, gözleri endişeyle açılmıştı. İnsanlar çok kırılgandı. Zayıf. Gölgeler dükkânına üşüşürse dakikalar içinde paramparça olurdu. Bu kutuyu ondan mümkün olduğunca uzağa götürmem gerekiyordu. "İsminizi alamadım."

"Buna ihtiyacın yok."

Sonra kapıyı arkamdan kilitleyerek ayrıldım.

"Castor, bunu çalmayı aklından bile geçirirsen yemin ederim elini keserim," dedim, göz ucuyla onun kutuya doğru süründüğünü gördüm.

"İçinde bir yüzük olduğunu mu söylemiştin?" "İnsan öyle söyledi."

"Kapağı tekrar açmayı denemek istiyorum." "Hayır."

Antika dükkânından ayrıldıktan sonra Castor ve ben gölgeleri Raiden ve Bellamy ile buluştuğumuz limana doğru yönlendirdik. Dördümüz de iblisleri öldürdükten sonra dükkânda başka iblis olmadığından emin olmak için keşfe çıktık. İnsan erkeğin güvende olduğunu anladıktan sonra eve döndük.

Ama kutuyu açamadık.

İblis karşıtı korumanın yanı sıra melekleri engelleyen semboller de vardı. Onları fark etmiş olsaydım, lanet olası kapağı en başta kapatmazdım.

Ona bakarken mutfağımızı sessizlik kapladı, her birimiz içerdği gücü hissediyorduk. Kapağı kapalıyken körelmiş olsa da hala hissedilebiliyordu.

"Lazarus'a ulaşmaya çalıştım ama bana cevap vermedi," dedi Alastair hoşnutsuzlukla.

Bu yeni bir şey değildi. Bazen Lazarus'un bizden birine cevap vermesi için günler geçmesi gerekiyordu. İletişim daha çok onun şartlarına göre gerçekleşirdi. Ve onu görmek için göksel aleme seyahat edemezdik. Babalarımızın ihaneti yüzünden cennete adım atmamıza izin verilmiyordu.

"Neden meleklerle karşı bir koruma var?" diye sordum. "İblisler, anlıyorum."

Alastair kutuya ters ters baktı. "Benim için asıl soru, birisinin bizi engelleyecek korumayı nasıl bildiği. Bu eski bir büyü."

Gray, kapüşonunda kedi kulakları olan açık mavi fermuarlı bir kapüşon ve altında "Naps R Fun" yazan pembe bir tişört giyerek odaya girdi. İpekli bir boxer ve diz üstü mavi çoraplar giymişti. Buzdolabından bir kutu Pepsi aldı ve yanıma gelip bar taburesine kıvrıldı.

"O kutunun burada olmasından hoşlanmıyorum," dedi esnemededen önce ve bir içki almak için kutuyu açtı.

"Hiçbirimiz bilmiyoruz," dedi Castor, Gray'in kapüşonundaki kedi kulağını oynatarak. "Ama burada olması ölümlülerin arasında olmasından daha iyi."

"Dükkanın sahibi olan insana ne oldu?" Alastair sordu

Be

n. "Ona beş bin dolar borçluyuz."

Castor homurdandı. "Ne? Neden?"

Kendisi için para harcamakta hiç zorlanmazdı, ama herhangi birinin hiçbirimiz harcamadık. Neredeyse sınırsız bakiyemiz olması önemli değildi.

"Kutu için. Onu alırken içeri girdi ve bana beyzbol sopasıyla saldırdı. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü. İcabına baktım," diye ekledim, Alastair'i bana kızmak üzereyken yakaladım.

"Ona zarar verdin mi?"

"Tabii ki hayır," diye . "Tüm bu olanlarda o masum."

Elini göğsümde hissettiğimi ve gözlerindeki korku dolu bakışı hatırladım. Dudaklarının yumuşak kıvrımını.

Alastair, "Daman'a parayı mümkün olan en kısa sürede transfer ettireceğim," dedi. Binlerce yıldır buralarda olan Daman çok iyi bir hackerdı. Parayı hesabına aktarmak için mağaza sahibinin bilgilerini kolayca bulabilirdi.

Alastair burun kemiğini sıktı ve gözlerini kapattı. Yorgun görünüyordu. İnsanın ruhunun derinliklerine işleyen türden bir yorgunluk. ve avlu kapısına doğru yürüdü. "Biraz dışarı çıkacağım. Ben yokken aptalca bir şey yapmayın."

Raiden ağzı cipsle doluyken, "Bok gibi görünüyor," dedi.

Cam kapıdan Alastair'i gördüm. İfadesiz bir şekilde yıldızlara bakıyordu. Yine de acısını hissettim. Hepimiz hissettik.

"Geçtiğimiz ay neredeyse her geceyi hastanede geçirdi," dedim. "İnsanı daha fazla dayanamayacak."

Aramızda kasvetli bir sessizlik uzanıyordu. Bir insana aşık olmak. Kaçınılmaz olarak onları kaybetmek. Bu hepimizin en az bir kez yaşadığı bir şeydi. Ben aşka uzun zaman önce tövbe etmişim. Alastair de öyle. En azından bir süreliğine.

Ve sonra Joseph'le tanıştı.

Alastair gömleğinin düğmelerini çözdü ve koluna sıkıştırmadan önce omuzlarından kaydırıldı. Kanatlarını açtı, iki metrelik kanat açıklığı arkasındaki çimlerin üzerinde gölgeler oluşturdu. Siyah tüyleri ayın gümüş ışığı altında parlarken kanatlarını bir kez çırttı ve ardından gece gökyüzüne doğru yükseldi.

"Ben onu takip edeceğim," dedim Gray'i nazikçe kenara çekerek. Yanında duran Castor'a yapıştı. Gri, günahının adını taşıyan hayvana o kadar benziyordu ki, yeterince yakın olan herkese yapışan küçük bir tembel hayvandı.

Dışarı çıktıktan sonra tişörtümü çıkardım ve kanatlarımı açtım. Bazen, özellikle de acelem varsa, önce soyunmayı unuturdum. Yıllar boyunca bu yüzden sayısız tişörtü mahvetmişim. Alastair'in arkasında küçük bir mesafe bırakarak havalandım. Beni hissettiğinden emindim ama hiçbir şey söylemedi.

Dakikalar sonra, hastanenin kenarındaki çimlere uzandım ve tişörtümü geri çektim.

"Neden geldiniz?" Alastair, orta yaşlı bir kadının kapının dışında telefonla konuştuğu girişe bakarak sordu. Kadın bir şeye gülüyordu. "Bunu tek başıma yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Elimi omzuna koydum. Sert dış yüzeyi dokunuşumun altında biraz çatladı ve titredi. Kendini zar zor bir arada tutuyordu. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin."

Başını salladı ve gölgelerden kapıya doğru adım attı.

Telefonda gevezelik eden kadının geçip hastaneye girdiğimizde aval aval bize baktı. Ben 1.80 boyunda, Alastair de 1.75 boyunda olduğumuzdan, insanların arasındayken başımızı döndürmeye meyilliydik.

Alastair ve ben asansörü darülaceze katına çıkardık. Önüne baktı, mavi gözleri odaklanmamıştı, sonra kapılar açıldığında dışarı çıktı. Hemşire ona gülümsedi, onu sık sık yaptığı ziyaretlerden tanıyordu. İçeri girebilmek ve onu bu kadar çok görebilmek için Joseph'in torunu olduğunu söylemişti. Gerekli evrak işlerini halletmek de kolaydı.

"Mükemmel zamanlama," dedi. "Daha yeni . Hemen içeri girin." "Teşekkür ederim."

Alastair'i koridorda takip ettim ve vücudundaki gerginliğin arttığını gördüm. Joseph'in yaşayacak haftaları vardı. Şanslıysa belki birkaç ay. Ama

Kanser tüm vücuduna yayılmıştı. Bunama da onu ele geçirmişti. Bazı günler kim olduğumuzu biliyordu. Diğer günler... pek değil.

Alastair kapının önünde durdu ve derin bir nefes aldı.

"Onu kurtarabilirim Galen," diye fısıldadı, eli kapalı kapının .

"Kurtaracağım.

onu kurtar."

İkimiz de yapamayacağını biliyorduk ama gururu bunu kabul etmesine izin vermiyordu. Ne bana ne de kendine.

Geniş odaya adım attığımızda makinelerin bip sesi kulaklarıma ulaştı. Alastair her şeyin parasını ödemiş, Joseph'in en güzel manzaralı odaya sahip olmasını sağlamıştı. Geniş pencereden çok sevdiği gün batımını izleyebiliyordu.

Joseph hastane yatağında yatıyordu, bir zamanlar kızıl olan saçları şimdi bembeyazdı. Bir kolunda serum vardı ve monitörlere bağlıydı. Yetmiş iki yaşında iyi bir hayat yaşamıştı. Ama kısa, tıpkı diğer ölümlüler gibi. Alastair'i görünce titreyen elini uzatarak ona doğru uzandı.

"Buradayım," dedi Alastair, elini tutup yatağın yanına oturarak. Ben duvarın yanında durarak onlara yer açtım.

"Sarı saçlar o kadar soluk ki beyaz görünüyor," dedi Joseph, parmaklarını Alastair'in perçemlerinde gezdirerek. "Ben senin yaşındayken bir keresinde aşık olmuştum. Tıpkı seninki gibi saçları vardı. O bir melekti, biliyorsun." Yusuf pencereye doğru baktı. "Çok güzel kanatları vardı. Kuzgun tüyleri gibi."

Alastair usulca gülümsedi ve Yusuf'un parmak eklemlerini öptü. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

Dördüncü Bölüm

Simon

"Tatlım, baksana," dedi bir kadın kocasına, Ravenwood Malikanesi'nden gelen palyaço bebeği kaldırarak. "Jasmine buna bayılırdı."

Tanrım. Lütfen satın alın. Şu şeytani şeyi dükkanımdan çıkar.

"Ne kadar?" diye homurdandı adam.

Etiketi kontrol etti. "Kırk dolar." "Bir oyuncak bebek için biraz fazla."

"Sana yirmi dolara verebilirim," dedim. "Bir süredir rafta duruyor ve tozlanıyordu. Değerini bilecek birine gittiğini görmek isterim."

Müşterilere yağ çekip onlara iyilik yaptığımı düşünmelerini sağlamak, bir şeyden kurtulmak istediğimde çok işe yarıyordu. Adam başını salladı ve satın alacaklarını söyledi. Jasmine her kimse, ürkütücü bebeklere olan sevgisi için ona minnettardım. Garip ve alışılmadık şeyleri severdim ama palyaçoları sevmezdim.

Çift bebeğin parasını ödeyip ayrıldıktan sonra dükkânda dolaştım, bazı rafların tozunu aldım ve yeni gelenleri öne çıkarmak için eşyaların yerlerini değiştirdim. Pazartesi günleri her zaman biraz durgundu, bu yüzden bana çok fazla boş zaman veriyordu.

Düşüncelerim Cumartesi gecesi içeri giren dağ gibi adama döndü. Bana zarar vermek isteseydi iyi bir mücadele vereceğimi düşünmek hoşuma gidiyordu ama gerçek şu ki, beni bir böcek gibi kolayca ezebilirdi. Sopyayı elimden kaptığı gibi beni duvara yapıştırması da bunu gösteriyordu.

Kahretsin. Ne kadar korkmuş olsam da, gri gözlerinin tüm gücüyle üzerimde olmasıyla duvara yaslanmak, iri ve sıcak bedenini bedenimde hissetmek... Dün gece yatmadan önce o anı *çok* düşündüm diyelim.

Bana beş bin dolar ödemeye gelince? Bir gün önce banka hesabımı kontrol ettiğimde ve işlemi gördüğümde neredeyse bayılıyordum. Ona adıma ya da hesap bilgilerimi hiç vermedim. Ama para yine de göründü.

Kimdi o?

Kyo haklı mıydı? Bu adam zengin müşteriler için eşsiz eşyalar tedarik eden bir suç çetesinin parçası mıydı? Eğer bir suçluysa, en azından iyi birine benziyordu. Yüzüğü alıp bana tek kuruş ödmeden gidebilirdi.

Daha da çılgınca olan ne? Onu polise ihbar etmedim. Cumartesi gecesi geldiklerinde, hırsızlık konusunda "yanıldığım" için özür diledim ve onları yollarına gönderdim. Bunu neden yaptım ki? Adam seksi olduğu için mi?

Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Yine de sevişmeyeli aylar olmuştu. Aletimle düşünmemek zordu, özellikle de sert, adını unuttuğum, harika seks diye bağırان bir adamın yanındayken.

"İyi günler," dedim kapının üstündeki zilin çaldığını duyarak. Döndüğümde üzerinde siyah bir ceket olan düz beyaz bir tişört giyen kumral saçlı bir adam gördüm. Çekici erkeklerin dükkânımı birdenbire ilginç bulmalarının sebebi neydi? Bu adam da çok güzeldi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Aslında yapabilirsin," dedi yumuşak, zengin bir tonda. Yaklaştığında içimden garip bir ürperti geçti. Nedenini açıklayamıyordum ama ondan kaçmak istiyordum. "Eski, ahşap bir kutu arıyorum. Kenarlarına semboller kazınmış."

Tedirginliğim daha da arttı. "Ve içinde bir yüzük?"

"Bingo." Koyu kahverengi gözleri daha da kararmış gibiydi. Bir adım önümde durduğunda burnuma hafif bir odun dumanı kokusu ulaştı. "Demek doğru yere geldim."

"Şey." Saçımın arkasını kaşıdım, onun yanında kendimi huzursuz hissediyordum. "Kutu *bendeydi*. Artık yok."

Gülümsemesi düştü. "Sattın mı?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken, bir yanıt oluşturmaya çalıştım ama zorlandım. Kutuyu alan adamı hatırladım. Onu önümdeki adamla karşılaştırdığımda, her ikisinin de güç ve kabadayılık yaydığını gördüm. Rakip hırsızlar mıydı? Birbirlerini öldürmek isteyen kötü adamlar mıydı?

"Çalındı," dedim, korkuyu sesimden uzak tutmak için elimden geleni yaparak. Bu arada başarısız oldum. "Cumartesi gecesi biri zorla girmiş ve depomu yağmalamış."

"Neye benzediklerini gördün mü?" diye sordu yaklaşarak.

"Hayır." Geriye doğru adım atarken sırtım arkamdaki rafa çarptı. Nedense bu adama yakışıklı hırsızdan bahsetmek istemiyordum. "Gürültü duydum ve polisleri aradım. Onlar geldiğinde adam gitmişti. Kutuyu ve birkaç şey daha aldılar. Muhtemelen kısa yoldan para kazanmaya çalışan bir çocuk."

"Biliyorsun..." Adam bir elini omzuma koydu ve eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Yalancılar her zaman pis kokarlar." Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Ve sen de kokuyorsun."

Nefesim kesildi. "Ben... Ben-"

"Kimin aldığını söyle." Gömleğimi sıkıca kavradı ve dişlerimi takırdatacak kadar sert bir şekilde beni duvara doğru itti. Gözleri simsiyahtı artık. "Benimle oyun oynama Simon Parks. Bunu kendin için daha da zorlaştırmak istemezsin. İnsanları konuşturmak için hiç hoşuna gitmeyecek yöntemlerim var."

"Bana Hulk gibi mi davranacaksın?" Ukala savunmama dönerek sordum. Elimde değildi. "Kızdığın zaman seni sevmeyecek miyim?"

Adam gülümsediğinde tüylerim diken diken oldu. "Beni test etmeye devam et ve öğren."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum. Tamam mı? Şimdi polis çağırmadan önce dükkânımdan defol git."

"Bir korkak gibi dizlerinin üzerine çökmesine ramak kalmış birinden ne kadar cesur sözler." Sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve daha da yaklaşarak beni kokladı. "İlginç."

"Neymiş o?"

Müşteriler dükkâna girdi, kapının üstündeki zilin çalması adamın beni tutuşunu bırakmasına neden oldu. Uğursuz bir sırtışıla bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha.

Kapıya doğru yürümeden önce, "Sizinle temasa geçeceğim," dedi.

O giderken nefesimi dışarı verdim ve yere yığılacakmış gibi hissettim. Tıpkı dediği gibi, lanet olsun. Müşterileri selamladıktan sonra arka odaya doğru yöneldim. Koridorda attığım her adımda nefes almak daha da zorlaşıyordu. Sanki boğazım kapanıyor, hava yolumu tıkiyordu. Ciğerlerim yanıyordu.

Dinlenme odasına girdiğimde yere kaydım ve içimdeki korku dışında herhangi bir şeye odaklanmaya çalışarak mini buzdolabının hafif gürültüsünü dinledim.

Adımı biliyordu. Beni tehdit etti. Ve o aptal kutunun her yerinde.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Günün geri kalanında gergindim. Bütün gece de. Yatağımda uzandım, tüm pencerelerin panjurları kapalı ve başucu lambası açıktı. Ne zaman bir ses duysam, kumral saçlı adamın kapımı kırıp beni dışarı çıkarmasını bekliyordum. Ve eğlenceli bir şekilde değil.

Uyuyamayacak kadar gergindim, acil durum zulamdaki dondurmayı aldım ve mutfaktaki adaya oturup yüzümü tıka basa doldurdum. Saat neredeyse gece yarısıydı. Bu kadar geç saatte yemek yemek diyet için berbattı. Bir kaşık daha naneli çikolata parçacıklı lezzetten yerken kilo vermenin artılarını ve eksilerini tartıştım.

Şu anda dondurma kazanıyordu.

Dışarıda bir araba alarmı çaldı.

Ani sesle sıçradım ve sokağa bakan pencereye doğru süzıldüm. Alarm çalarken kaldırımın kenarına park etmiş küçük beyaz bir arabanın ışıkları yanıp sönüyordu. Binamdan çok uzakta olmayan bir bar vardı ve bazen insanlar park edecek daha yakın bir yer bulamazlarsa arabalarını benim sokağıma bırakırlardı. Alarm kapanmadan önce korna bir kez çaldı. Birkaç saniye sonra kolunu bir kıza dolamış bir adam belirdi. Arabaya bindiler ve gittiler.

Karanlık bir şekil kaldırımdan geçip penceremin altındaki çalılardan arasına daldı. Kalbim küt küt atarken görüş alanımdan çıktım.

Muhtemelen başıboş bir köpektir. bir şey yok.

Yanına gidip neredeyse boşalmış olan dondurma kutusunun kapağını kapatırken kendi kendime kıkırdadım. Birkaç gün önce o lanet kutu yüzünden çıldırmıştım, şimdi de dışarıda koşuşturan bir köpek yüzünden neredeyse kendimi kaybediyordum. Adamla daha önce yaşadığım çatışma beni paranoyaklaştırmıştı. Buna bir de aşırı çalışma ve stres eklenince, bu kadar gergin olmam mantıklı geliyordu. Belki de Kyo'nun tavsiyesine uyup bir haftalığına uzaklara gitmeliydim. Güzel ve dinlendirici bir yere.

En son ne zaman tatile çıktığımı hatırlamıyordum.

Thud.

Odanın karşısına geçip dışarı bakmadan önce başımı pencereye doğru çevirdim. Çöp kutum devrilmişti. Tam karanlıkta bunu neyin yapmış olabileceğini araştırırken, bir gümbürtü daha duyuldu... Bu sefer arka kapıdan.

"Evet, bundan hoşlanmadım." Duvara dayalı beyzbol aldım ve ön kapıya doğru gittim. Dinliyordum.

Çatı katıma çıkan merdiven yan giriş kapısının hemen yanındaydı, bu yüzden biri içeri girerse onu duyardım. Alarm da çalardı. Çok seksi hırsızın içeri girdiği gece alarm çalmamıştı ama o herkesten farklı bir seviyedeydi.

Belki de kumral saçlı psikopattı? Sopyayı daha sıkı kavradım ve bekledim.

Ve beklemeye devam etti.

Beş dakika geçtikten sonra biraz rahatladım. Uykuya ihtiyacım vardı. Paranoyam kontrolden çıkmıştı. Sopyayı duvara dayadım ve yatağımın kenarına oturup ensemini ovuşturdum.

Çarpma sesi yanımdaki pencereden geldi.

Cam içeriye doğru kırıldı ve soğuk bir hava dalgası içeri girdi. Refleks olarak yüzümü siper ettim ve yataktan fırladım. Ne olduğunu anlamam beynimin bir anını aldı. Başucu lambası yere düştü, ampul parçalara ayrıldı ve odayı karanlığa gömdü.

İlk başta bir fırtına çıktığını sandım. Biraz yağmur bekliyorduk ve rüzgâr bazen çılgınca esebiliyordu. Binamın yanındaki ağaçtan bir dalın pencereye çarpması tamamen imkansız değildi.

Ama bu lambayı açıklamıyordu.

Ya da karanlık odada duyduğum boğuk nefes sesleri.

"Merhaba?" diye sordum. Evet, korku filmlerinde moronlar böyle yapar, ama tüm mantık beynimi terk etti.

Sol tarafımdaki zeminde bir şey koşuşturuyordu. Karanlıkta gözlerimi kısarak başımı o tarafa çevirdim. Gözlerim biraz alışıyordu ama tek gördüğüm karanlık şekillerdi. Daha fazla koşuşturma. Parke zemindeki keskin çivilerin sesine benziyordu. Bir kedi olabilir mi?

Aman Tanrım. Lütfen kedi olsun.

"Ne oluyor be?" Burnumu kırıştırdım. Kötü barbekü gibi kokuyordu, eti ızgarada çok uzun süre bıraktığınızda yanarak çıtır çıtır olması gibi.

Bir gölge önüme fırladı ve geriye doğru sıçradım, bacaklarım yatağa çarptı ve dengem bozuldu. Yanan bir şeyin kokusu güçlenirken kığım yere çarptı.

Sonra yanağımda sıcak bir nefes hissettim.

Tüylerim diken diken oldu ve bir saniye bile hareket edemedim. Korkudan felç olmuştum. Ancak, içimde bir güç alevlendi. Orada oturmayı ve hiçbir şey yapmamayı reddettim.

Yana doğru yuvarlandım ve ayağa fırladım. Koşarken keskin tırnaklarım arkamdaki zeminde tıkırdadı. Beyzbol sopasına doğru hamle yaptım. Tam sopayı kaptığım anda, peşimdeki kişi bana doğru hızla koştu ve sopayı elimden aldı. Baldırıma keskin bir şey battı ve beni havaya fırlatmadan önce vücudum duvara çarptı. Ciğerlerimdeki nefesi kesecek ve boğazımı yırtan çığlığı susturacak kadar sert bir şekilde yere çarptım.

Sonunda derin bir nefes alabildiğimde öğürmeye başladım. Yanık kokusunun yanı sıra çürük kokusu da aldım. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkunç bir koku almamıştım. Duman etrafımda dönüyordu ve gözlerim yanıyordu.

Bir şey mi yanıyordu? Öyle olmalı.

Ayağa kalktım ve kapıyı çekip açmadan önce sürgünün kilidini açtım. Bacağımdaki acıya karşı dişlerimi sıkarak merdivenlerden aşağıya doğru topallayarak indim. Yaramdan kan akıyor ve basamaklara damlıyordu. O şey beni takip etti. Boğuk nefes alışını duyabiliyordum.

En alt kata ulaştığımda, çıkış kapısına doğru topallayarak yürüdüm. Açarsam alarm çalacaktı. Yardım kısa sürede gelirdi.

Hiç fırsatım olmadı.

Dişler yaralı bacağıma battı ve beni yere düşürdü. Hem korkudan hem de çürüme ve duman kokusundan gözlerim yaşardı. Kapıya baktım. İki adım bile uzakta değildi. Pençeler yanlarıma saplandı ve sırt üstü döndüm.

Göğsüme baskı uygulandı ve keskin tırnaklar gömleğimi keserken haykırdım. Üstümdeki karanlıktan başka bir şey göremiyordum. O şeyi üzerimden atmak için kolumu savurdum ama başka bir dizi diş pazıma kenetlendi. Ne olduklarını bilmiyordum ama en az iki taneydiler. Gömleğim lime lime olurken, keskin pençeler derime saplandı ve göğsümü yardı.

Dumanı içime çekip öksürmeden önce çığlık attım.

Beni parçalara ayıracaklardı. Ve onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onları *göremiyordum* bile.

İnsanlar ölmeden önce hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini söyler ama ben kafamın içinde dönüp duran sevgili çocukluk anılarımı görmedim. Sadece karanlığı gördüm. Acı ve felç edici korkudan başka bir şey hissetmedim.

"Galen! O burada!" Kimin sesi idi bu?

Bana saldıran yaratıklar aniden ortadan kayboldu. Birkaç metre öteden homurtular duyuldu, ardından tiz bir çığlık ve ardından bir çukurda sönmekte olan alevler gibi çatırtılar geldi. Yanık kokusu azaldı. Gözlerimi açık tutmaya çalıştım ama işe yaramadı. Bilincimi kaybediyordum.

"Kahretsin," dedi adam, sesi artık daha yakındı. "İyi görünmüyor. Ne yapmamız gerekiyor? Onu hastaneye mi bırakalım?"

"Hayır. O kadar uzun süre hayatta kalamaz." Hafif bir basınç yanağıma dokundu. Bunda rahatlatıcı bir şey vardı. "Onu yanımıza alacağız."

Onun sesi. Bir yerden tanıyordum.

Göğsümün ortası ısınmaya başladı ve şiddetli ağrı biraz azaldı.

Bir

az. "Alastair çok kızacak," dedi diğer adam.

"Bırak onu." Kollar altımdan kaydı ve yerden kaldırıldım.

Alnıma bir şey sürtündü. "Seni yakaladım."

Tamamen yabancı birinin beni taşımasını umursamam gerekirdi. Ama beni o lanet yaratıklar tarafından canlı canlı yenmekten kurtarmıştı. Ve çok sıcaktı. Tanıdıktı. Yüzümü çıplak omzuna bastırıp kokusunu içime çektim. Hafif narenciye kokulu sandal ağacı.

Yürürken vücudunun hafifçe sallanması beni daha da rahatlattı. Soğuk hava yüzüme dokundu ve beni göğsüne daha yakın tuttu. Dışarı çıkmış olmalı. Kapıyı açtığında alarm çalmadı. Etkisiz hale mi getirdi? Böyle bir anda aklıma böyle saçma sapan şeylerin gelmesi çok aptalcaydı.

Bir anlığına da olsa gözlerimi açmayı başardım ve gece gökyüzünü, parlayan yıldızları gördüm. Yıldızlar normalden daha yakın görünüyordu.

Uçtuğumuza yemin edebilirim.

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey altımdaki yumuşak yatak oldu. Çatı katımda olmadığımı hemen anladım. Sert, pütürlü yatağım kesinlikle o kadar rahat değildi.

Gözlerimi ay ışığıyla aydınlanmış bir odada açtım. Gözlüklerim olmadan bulanıktı. Gözlerimi kısarak etrafıma bakındım ve komodinin üzerinde buldum. Onları giydikten sonra odayı inceledim. Geniş, açık alanın bir kapısı vardı.

solda ve yanında bir tane daha. İkisi de kapalıydı. Kısa bir koridor başka bir yere açılıyor gibiydi. Belki bir banyoya? Bir dolaba mı?

Önümdeki duvar camdan başka bir şey değildi, uzakta bir uçurum ve karanlık su görünüyordu.

Denize yakındım. Belki de kıyıdaki süslü evlerden birinde? Kasabadan geçerken bakıp keşke param yetse dediğim evlerden birinde? Orada her kim yaşıyorsa parası vardı, hem *de çok*.

Kömürleşmiş et ve çürümenin hatırası içime işledi.

Nefes nefese göğsümü tuttum ve orada bir bandaj buldum. Bir diğeri de sol pazumdaydı. Battaniyeyi kaldırdığımda sağ bacağımın da sargılı olduğunu gördüm. Biraz ağrım vardı ama fazla değildi.

Kıyafetlerim neredeydi? Üzerimde yaram yüzünden sağ paçası kıvrılmış bir eşofman vardı ve gömleksizdim. Pantolon benim değildi. Çok uzun ve boldu.

Ayak sesleri dikkatimi kapıya çekti.

"Onu buraya getirmemeliydin," dedi sert bir ses odanın dışından. Alttaki aralıktan içeri ışık girdi ve sanki kapının önünde biri duruyormuş gibi bir gölge fark ettim. "Sen daha iyi bilirsin, Galen."

"Shades ona saldırdı, Alastair. Ne yapmam gerekiyordu?"

Şimdi *bu* sesi tanıyordum. Beni kollarında nazikçe kucaklayan adama aitti. Aynı adam günler önce dükkânıma girmiş, beni duvara yaslamış ve süslü yüzüğün bulunduğu o ürkütücü kutuyu çalmıştı.

Oh, lanet olsun. Gizli sığınaklarında mıydım?

"Onu hastaneye götürün ve orada bırakın," dedi diğer adam. "Burada olması onun için tehlikeli. Hem onun hem de bizim için."

"Yardımaımıza ihtiyacı vardı. Bizim amacımız da bu değil mi?

İnsanlara yardım etmek?" "Bizim amacımız iblisleri öldürmek, insanları sağlığına kavuşturmak değil." İblisler mi?

"İnsan doktorlar ona yardım edemedi ölmüş olurdu, Alastair." "Bizim sorunumuz değil."

"Ve bunun bizim sorunumuz *olduğuna* inanıyorum. Gölge onu

özellikle hedef aldı." "İblisler insanlara her saldırır. O özel biri değil. Ne Uyanıp sorular sormaya başladığında ne olacak? Kimse yerimizi bilemez, özellikle de basit fikirli bir insan. Az önce hepimizi-"

"Yeter artık! Olan . Tek bir kelime daha duymayacağım." "*Bana* emir vermeye cüret mi ediyorsun, Gazap? Yerini unutuyorsun."

Ardından sessizlik geldi.

Ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Konuşmalarını kafamda tekrarlarırken beynim kısa devre yapacakmış gibi hissediyordum. İblisleri öldürmek mi? Benden bir insan olarak mı bahsediyordu? Hem basit fikirli biri. Onlar da kimdi?

Kapı tokmağı döndü ve ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. İri bir figür kapı aralığında duruyordu, koridordan gelen ışık odanın içine süzülüyordu. Nefesim göğsümde durdu ve ellerim titremeye devam etti.

"Uyanmışsın."

Yatakta daha yükseğe oturdum, sonra çok hızlı hareket edince irkildim.

"Sakin ol," dedi, odanın içinde biraz daha ilerleyerek. Kapıyı açık bıraktı. Beni daha az kapana kısılmış hissettirmek için mi? Bir düğmeyi çevirdi ve ışıklar yanıp sönmeye başladı. Yine de oda bazı yerlerde loş kaldı ve sakinleştirici bir atmosfer yarattı. "Yaralarının en kötüsünü iyileştirdim ve geri kalanını yamaladım ama bir süre dinlenmen gerekiyor."

Savaş botları, siyah pantolon ve sade siyah bir tişört giymiş, bana askeri bir ajanı hatırlattı. Ya da yüzük çalan bir suikastçiyi. Tehlikeli birini.

"Kimsin sen?"

Gri gözleri tıpkı onunla tanıştığım ilk günkü gibi beni izliyordu. "Benim adım Galen."

"Neredeyim ben?"

"Evimde."

"Neden?"

Çenesinde bir tik başladı. "Çünkü."

"Çünkü mü?" Alaycı bir ifadeyle sordum. "Detaylandırдың için teşekkürler. Bu her şeyi çok netleştirdi."

Bana baktı, hiçbir şey söylemedi.

"Eve gidiyorum," dedim, hareket etme isteği bulmaya çalışarak. Üzerimden araba geçmiş gibi hissediyordum. Kaslarım ağrıyor ve ağırlaşıyordu.

"Hayır, değilsin."

"Beni neyin içine sürüklediğini bilmiyorum ama buna bir son ver. Burada yaptığınız yasadışı işlerin bir parçası olmak istemiyorum."

"Korkarım bunun için artık çok geç." Galen yatağa doğru bir adım daha yaklaştı. "Burada güvendesin. Söz veriyorum."

"Verdiğin sözlerin hiçbir anlamı yok. Seni Adam'dan tanımıyorum ve bir suçlunun sözüne kesinlikle güvenmem." İnanılmaz derecede seksi olsa bile. "Şimdi beni eve götür."

"Hayır."

"Beni burada tutamazsınız."

Kesinlikle yanlış bir şey söyledim.

Gözlerinde bir meydan okuma parladı. "Gitmeye çalıştığını görmek isterim."

"Tanrım." Gözlerimi sıkarak kapattım ve derin bir nefes aldım. "Beni öldüreceksin, değil mi?"

"Seni öldürmeyi planlasaydım, sana yardım etmek yerine kan kaybından ölmene izin verirdim."

"Yeterince adil. Peki, dükkanımda ne oldu? Bana ne saldırdı? Bir tür hayvana benziyordu."

"O bir hayvan değildi." "O zaman neydi?"

"Açıklamam gereken çok şey var."

"Dene," dedim içimde bir endişe yumağı düğümlenirken. "Çünkü burada aklımı kaçırmak üzereyim."

"Pekâlâ." Galen gelip yatağın üzerine oturdu. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan. Gölgelerdi."

"Gölgeler mi?"

"Düşük seviyeli iblisler."

"Şeytanlar mı? Şaka yapıyor olmalısın."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" diye sordu düz bir yüz ifadesiyle. "Uh." Boğazımı temizledim. "Pek sayılmaz."

Galen'in gözleri kısıldı. "Bunu komik mi buluyorsun?"

"Kesinlikle hayır," diye cevapladım kısa bir kahkaha atarak. "Aslında tam tersi. Bunu çılgınca buluyorum. İblisler gerçek değildir."

"Bu ısırik izleri aksini söylüyor." Başını sargılı yüzüme doğru eğdi. Kol.

Evet, ısırılmanın acısı gerçek gibiydi.

"Neden benim peşimdeydiler?"

"Kesin olarak bilmiyorum ama kutunun bir ilgisi olduğuna inanıyorum. onunla birlikte. Burada olduğun sürece seni güvende tutacağım. Söz veriyorum."

Belki aptalın tekiydim ama ona inandım. "Neden benim dükkânımdaydın? Mükemmel bir zamanda ortaya çıktınız."

"Gölgelerin peşindeydik ve onları sizin çatı katınıza kadar takip ettik."

"Onları avlıyor
musun?" "Evet."

"Neden?"

İç çekti ve ensesini ovuşturarak başını öne eğdi. Onu strese mi sokuyordum? "Çünkü bizim işimiz iblisleri öldürmek. Hikayenin sonu."

"Son mu? Oh hayır. Daha pek çok sorum var. Bu sadece hikâyenin başlangıcı." Daha önce söyledikleri aklıma geldi. "Bekle. Daha önce yaralarımı iyileştirdiğini mi söylemiştin? Yani onlarla oynadın, değil mi?"

"Hayır. Onları iyileştirdim. En azından çoğunlukla." Galen kaşlarını çatarak eline baktı. "Göğsündeki bana sorun çıkardı. Çok derindi. Çok derindi. Seni ilk bulduğumda kanamayı durdurdum ama kardeşlerim yarayı kapatmama yardım etmek zorunda kaldı."

Göğsümün üzerindeki sargıya dokundum ve titreyerek nefes aldım. Rahatsız edici bir ağrı ve baskı dışında, bir şeyin beni çalıştığını düşünürsek iyi hissediyordum. Hayatta olduğum için şanslıydım. Saldırının ayrıntıları biraz bulanıktı ama bir şey göğsümü yırtarcasına açarken, sıcak nefesi tenime değerken merdivenin dibinde yerde yattığımı hatırlıyordum. Çok fazla kan vardı.

"Teşekkür ederim," dedim boğazımdaki ani sıkışma karşısında. "Hayatımı kurtardığın için."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Söyleyebileceğin o kadar çok şey var ki. Sorabileceğin sorular. Ama bunun yerine bana teşekkür ediyorsun."

"Oh, sorular daha sonra gelecek. Bundan emin olabilirsiniz. Sanırım şu anda sadece şoktayım. O gölge iblisler tarafından saldırıya uğramak ve senin sanki büyüleri seksi bir elfmişsin gibi beni iyileştirdiğini söylemen. Bunu sindirmek çok zor."

Galen'in çenesi sıkıştı. "Ben bir elf değilim. Ben bir Nefilim." "Bir ne?"

"Nefilim," diye tekrarladı. "Babam bir melekti. Annem insandı."

Ona baktım. Kaslı kollarının büyüklüğünü, geniş göğsünü ve geniş omuzlarını inceledim. Şu anda bir tişört giyiyordu ama karın kasları dalgalanan çıplak gövdesine bastırdığımı hayal meyal hatırlıyordum. Keskin çene çizgisi ve sert kaşlarıyla, dudaklarının kıvrımlarında bir yumuşaklık olsa da, çiğ bir erkeksilik yayıyordu.

"Sen... bir melek misin?"

"Sana iblislerden bahsettiğimde olduğundan daha fazla şaşırmış görünüyorsun." "Şey, melekleri hayal ettiğimde, tam olarak hayal etmiyorum-"

elini iri, kaslı vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "-Bu."

"Dur tahmin edeyim, meleklerin çocuk bezi giyen ve arp çalan sevimli küçük şeyler olduğunu mu düşünüyordun?"

Bir kahkaha attım. "Öyle mi? Sayılır."

"Farklı melek sınıfları vardır," diye açıkladı Galen. "Neşe getiriciler tuhaftır ve mutluluk saçarlar. Ama bebek bezi yerine chiton giyerler." Buna gülümsedim ve devam ederken onu dinledim. Bütün bunlar zaten çılgıncaydı. Muhtemelen rüya görüyordum. Ya da ölüydüm. Bu benim garip öbür dünyam olabilirdi. "Ben savaşçı sınıfına aitim. İblislerle savaşırım. Dünyayı korurum. Ancak, dediğim gibi, ben sadece yarı meleğim."

"Peki yarı melek olmak neyi gerektiriyor? Uçabiliyor musun?"

"Evet."

"Gerçekten mi?" Başımı eğdim. "Senin kanatların yok."

"Bende var" dedi. "Sadece şu anda saklılar." "Onları görebilir miyim?"

"Hayır."

Yeni bir melek sınıfı yaratmaları gerekiyordu. Oyunbozan melek. Onların lideri olacaktı.

"Neden gülümsüyorsun?"

"Sebebi yok." Dudaklarımı bir çizgi halinde bastırdım. "Melekler ve şeytanlar gerçekse, sanırım Cennet ve Cehennem de gerçektir?"

Galen başını salladı. "Yine de muhtemelen düşündüğünüz gibi değil. Çoğu dinin bu iki yerle ilgili kendi versiyonları vardır ama gerçek farklıdır. En azından yeraltı dünyası için. Ben göksel âlemde hiç bulunmadım."

"Göksel âlem mi?"

"Meleklerin evi. Sizin cennet olarak düşündüğünüz yer."

"Neden oraya gitmedin?"

"Benim iznim yok. Hiçbir kardeşimin yok."

"Neden?"

Galen nefes verdi ve şakağını ovuşturdu. "Şimdilik bu kadar soru yeter."

"Sadece bir tane daha," dedim. "Lütfen mi? Bana bu kadarını borçlusun. Bütün bunlar delilik."

Açık gri gözler bana kaydı. Bekliyorum.

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü istesen de istemesen de artık işin içindesin," diye cevap verdi sinirli bir ses tonuyla. *Benden* mi yoksa durumdan mı rahatsız olmuştu? Muhtemelen ikisi de. "Senden aldığım kutu mu? İblisler onun peşinde. Onu dükkânından aldıktan sonra seni rahat bırakacaklarını düşünmüştüm. Yanılmışım. Hatam neredeyse hayatına mal oluyordu. Bunu o hatayı düzeltmek için yaptığımı düşün."

O odaya girmeden önce duyduğum konuşmayı hatırladım. Diğer adam benim orada olmama kızmıştı. Bulundukları yerin gizli kalması gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi.

"Artık gerçekten senin tutsağın mıyım?" Parçaları birleştirerek sordum.

"Bu başka bir soru." Dudakları kıpırdadı. "Hayır. Sen benim Mahkum. Ama ."

"Bu kelimenin tam anlamıyla mahkûmun tanımı."

"Bunu daha çok koruyucu gözaltı gibi düşün." Galen yataktan kalktı ve bana baktı. "Daha kötüsü de olabilirdi. Eve dönüp gölgeler tarafından yenebilirsin. Burada kalmak, korunmak kulağa çok daha iyi geliyor, sence de öyle değil mi?"

"Peki ya benim işim ne olacak?" Yataktan kaymaya çalışarak ve yüzümü buruşturarak sordum. Galen beni nazikçe yastığa geri itti. "İşe gitmek zorundayım. Ödemem gereken faturalar var. Çalışanlarım da var. Kyo bana güveniyor."

"Ona haftanın geri kalanında dükkânı kapatacağını söyle," dedi Galen. "Ücretli bir tatil. Bunun karşılığını almasını sağlayacağım. Şimdi stres yapmayı bırak ve biraz dinlen."

Bu kadar çılgınlığı bir arada yaşarken nasıl dinlenebilirdim ki? Uyumak aklımdan geçen en uzak şeydi.

"Bunu neden benim için yapıyorsun? Neden tanımadığın biri için bu kadar zahmete giriyorsun?"

"Simon. Bana bir soru daha sorarsan seni yastıkla boğmak zorunda kalabilirim."

Adımı ilk kez söylüyordu. Dilinden dökülüştü hoşuma gitmediyse ne olayım.

Galen üzerimde geziniyor, parmakları çenemde geziniyordu.

Ona bakarken kalbim güm güm atıyordu ama korkudan değil. Konu seks olduğunda kendimi nispeten uysal sayardım. Bakire değildim ama çok fazla da yatmazdım, özellikle de iyi tanımadığım erkeklerle. Ancak,

Galen'in etrafında olmak, onu pazar gününe kadar dokuz şekilde sikme arzumu artırdı. Mümkün olan her pozisyonda.

Ayrıca başka bir şey daha hissettim. Ona doğru bir çekim.

"Uyu," diye fısıldadı, parmak uçlarını şakağında gezdirerek.

Uyuşukluk tüm gücümle üzerime çöktü ve uyanık kalmak için mücadele ettim. Gözlerimi açık tutma savaşını kaybettiğimde gözlüklerimi çıkarıp komodinın üzerine koydu.

Saniyeler içinde uyuyakalmıştım.

Beşinci Bölüm

Galen

Simon uyurken onu izledim. Kumlu kahverengi perçemleri alnına düşüyordu ve ben onları kenara itme dürtüsüyle savaştım. Ona dokunmak için.

Nedenini açıklayamıyordum ama ona çekilmiştim. Dükkânına girdiğim ve bana bakan iri ela gözlerini gördüğüm günden beri öyleydim.

O sıradan bir insandı. Sıradan. Gardırobu çoğunlukla hırka kazak ve yeleklerden oluşuyor gibiydi, çoğunlukla gri ve lacivert, birkaç tane de yeşil. Kasları yok denecek kadar azdı ve vücudu yumuşaktı. Bir çift gözlükle savaşabilecek birinin vücudu değildi.

Göğsü cehenneme kadar yarılmış bir halde kendi kan gölünde yatarkenki anısını kısa sürede unutamayacaktım.

Hayatım boyunca sayısız insanın iblislerin elinde öldüğünü gördüm. Birçoğunu kurtarmıştık ama kaybettiklerimiz hayal kırıklığı yaratsa da beni Simon'ı o şekilde görmek kadar etkilememişti; dükkânının zemininde kan kaybindan ölmek üzereyken bilincini zorlukla koruyordu. Koruyucu bir içgüdü devreye girmişti.

Ölmesine izin vermek söz konusu bile
olamazdı. Gözümün önünden
kaybolmasına izin vermek de öyle.

Mantıklı mıydı? Hayır. Onun hakkında bildiğim tek şey adıydı. Yine de onun huzurunda olmak beni sakinleştirdi. Öfkeli dürtülerim dağıldı. Her zaman öfkeli olmaya alışkındım ama onun yanındayken değil.

Belki de beni ona çeken şey buydu, zihnime aşılacağı huzur duygusu.

Simon en yumuşak sesleri çıkararak uykusunda kıpırdandı. Kendimi ona yaklaşıırken buldum, ona olan çekimim durdurulamazdı. Parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdirdim, sonra boynunun yan tarafına uzandım.

Yağmur gibi kokuyordu.

Kolunun ve göğsünün etrafındaki bandajlara bakarken suçluluk duygusu içime işledi. Kutunun kokusunun hâlâ dükkânda olduğunu bilmeliydim. Gölge kapı çivisi kadar aptal olabilirdi ama inanılmaz iz sürücülerdi.

Katiller. Bir şeyi almaları emredildiğinde, önlerine çıkan her şeyi öldürüyorlardı.

Bir süre uyuyacağını bildiğim için odadan çıktım ve kapıyı usulca arkamdan kapattım.

"İnsan nasıl?" Castor duvara yaslanarak sordu. "Bunca zamandır orada mı duruyordun?"

"Hayır." Duvarı itti ve ben eğlence odasına doğru yürürken yanımdan ayrılmadı. "Yine de küçük iç ikilemini görecektir kadar uzun."

"Neden sen?" "O senin için bir şey ifade ediyor."

"Hayır, . Burada olmasının tek sebebi sırtında bir hedef olması. Onu ölüme terk etmek her şeye aykırı." Castor sırtıttı. "O zaman neden senin yatağında?"

"Çünkü siz pisliklerin hiçbirine güvenmiyorum." Gülmeye başlayınca onu ittim. "Yüzündeki o aptal ifadeyi çıkar. İnsan benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Olabilir. Ama onu kesinlikle becermek istiyorsun."

Castor'a ters ters baktım. Delikli kaşlarını aşağı yukarı oynattı ve o aptal sırtışı geri geldi. Onu yumruklamak istedim.

Eğlence odasına girdiğimizde Raiden bılardo masasının üzerine eğildiği yerden başını kaldırdı. Bize doğru gelmeden önce elindeki şeridi sol üst cebine soktu. Çıplak göğsünde bir gölgenin ona saldırdığı yerde pençe izleri vardı. Bir saat önce derin ve kan fışkıran yara, hızlı iyileşme yeteneklerimiz sayesinde artık silik çizikler olarak görünüyordu.

"Nerede o?" Raiden sordu.

"Uyuyor," diye cevapladım.

Gri koltukta doğruldu, saçları uykudan dağılmıştı. "İnsanla tanışmak istiyorum."

"Ben de," dedi Bellamy odaya girerken. Altın sarısı saçları dalga dalga kulaklarının ortasına kadar uzanıyor, gözleri önce kahverengiye, sonra elaya dönüyordu. "Harika kokuyor. Yağmur yağmadan önceki bir bahar sabahı gibi."

Elimi yumruk yapıp sıktım. "Ona parmağını sürersen vücudunun en çok sevdiğin kısmını keserim."

"İşte bu çok zalimce." Bellamy, ambrosia ile aşılanmış şarap kadehini geri çekti. "Benim sikişim sana ne yaptı ki?"

"Seni tanıyorum Şehvet," diye homurdandım, bir adım öne çıkarak. "Tut. Senin.

Eller. Çekin. Ondan."

"Tamam, tamam. Ellerimi ondan uzak tutacağım." Bellamy gülümsedi. "Peki ya diğer parçalarım?"

Kafasını koparamadan odadan çıktım.

Aklımda çok fazla şey vardı ve bu da asık suratıma hiç iyi gelmiyordu. Şu anda kardeşlerimin yanında olmak sadece öfkemi körüklüyordu. Ukala yorumları ve rahatsız edici kişilikleriyle durumu daha da kötüleştirmenin bir yolunu buluyorlardı.

"Galen."

Koridorda durdum ve Alastair'in çalışma odasının açık kapısına doğru döndüm. Kapıdan içeri girdiğimde onu yüksek arkalı kırmızı bir sandalyede otururken gördüm, kucağında bir kitap ve yanında bir fincan sıcak çay vardı.

"İçeri gel," dedi, ifadesi nötrdü. "Bana biraz daha dırdır etmek ister misin?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Tam olarak değil."

Kendimi bir derse hazırlayarak içeri girdim ve yanındaki sandalyeye oturdum. Önümüzdeki şöminede odunlar çıtırdıyor, sıcaklığı huzur veriyordu.

Duvarlara dizilmiş raflar, çoğu ilk baskı olan en sevdiği romanlarla doluydu. Yazarların çoğunu tanıyordu. Birkaçıyla da yatmıştı. Tavandan tabana pencerelerden ağaçlar ve bir kaya bahçesi görünüyordu; güzel günlerde dışarıda oturup kitap okuyabileceği bir bank da vardı. Çalışma odası onun mabedi, düşünmek istediğinde ya da bizden bir süreliğine uzaklaşmak istediğinde gittiği yeri.

"Lazarus bana hâlâ cevap vermedi," dedi Alastair, gözlerini çıtırdayan ateşe dikerek. "Başka bir yerdeki sorunlarla uğraşıyor olmalı. Son konuştuğumuzda Phoenix ve Belphegor'un Paris'te güçlü bir cadıyla buluştuğunu söyledi. Melekler planlarını öğrenmek umuduyla onları izliyorlar. Dünyanın her yerinde iblis saldırıları oluyor, hem de her zamankinden daha fazla."

Belphegor yeraltı dünyasının bir generali ve Phoenix de onun yeni atanan teğmeniydi. Onlar yeraltı dünyasının en güçlü iki varlığıydı. Emirleri onlar verir ve kirli işlerini yapmaları için gölgeler gönderirlerdi. Belphegor aynı zamanda Gray'in babasıydı. Geri kalan babalarımız Lucifer yenilip hapsedildiğinde öldürülmüştü.

"Kutunun peşinde olmalılar," dedim Alastair'in kutuyu yerleştirdiği kasaya bakarak. Kasanın dışında iblisler karşı koruma işaretleri vardı. Sadece ekstra bir önlem olarak. "Yoksa neden gölgeler onu arasın ki?"

"Ben de aynı sonuca vardım. Bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor. İnsan."

İşte başlıyoruz.

"Bu kuralları koymamızın bir nedeni var," diye devam etti. "İnsanların buraya girmesine izin verilmiyor. Nokta. Joseph'i buraya hiç getirmedim bile."

"Biliyorum."

"Bu insanı evimize getirme ihtiyacını neden duyduğunu bana tekrar anlat." Daha öncekinin aksine, sesi kızgın değildi. Hareketlerim gerçekten şaşırtmıştı.

Böylece ikimiz olduk. Kendime bunun Simon'ın yanındayken hissettiklerimle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin savaşçı olarak görevimizle ilgili olduğunu söyledim.

"Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştık," diye cevap verdim. "İblisler o kutunun içinde ne varsa onu istiyor. Simon da arada kalmış durumda. İnsanları karanlık güçlerden korumak bizim görevimiz ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Kutunun onda bir çeşit iz bıraktığına inanıyorum. Bu yüzden gölgeler hâlâ kutunun onda olduğunu düşünüyor ya da en azından nerede olduğunu bildiğini düşünüyorlar. Burada güvende olacak, en azından biz her şeyi çözene kadar."

"Peki ya sonrası?" Alastair çayını yudumladı, sonra tekrar masaya koydu. "Ona bizden bahsettin. Artık gerçek dünyaya asla geri dönemeyecek. En azından hafızası yerindeyken. Çok fazla şey biliyor. Bu çok tehlikeli."

"Joseph de bizi biliyordu." Hâlâ hayattayken ondan geçmiş zaman kipiyle bahsetmek Alastair'in biraz irkilmesine neden oldu. Yine de o anda umursayacak iradeyi kendimde bulamadım. Çok sinirlenmişim.

"Bu farklıydı. Aylarca ona söylemedim, ona güvenebileceğimi bilene kadar söylemedim." Alastair'in soluk mavi gözleri kısıldı. "Bu Simon Parks hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. İnsanlar iblisler tarafından kolayca yoldan çıkarılabilir. Ayrıldığı anda bize ihanet edebilir. Buna buradayken yol açabileceği sorunlar dâhil değil."

"Olacak her şeyin tüm sorumluluğunu üstleneceğim."

"Tabii ki yapacaksın. Bizimle olduğu süre boyunca onun yanında kalacak ve onu izleyeceksin. Gizlice kaçmadığından ve kendi işlerine karışmadığından emin ol."

olmamalı. Anlaşıldı mı?" "Evet."

"Her ne kadar senden hoşnut olmasam da... kararın tamamen aptalca olmayabilir." Alastair bir parmağını sandalyesinin koluna vurdu. "Hiçbirimiz kutuyu açamayız. Ama insan açabilir."

"Onu kullanmak mı istiyorsunuz?"

"O burada. İşimize yarayabilir."

Bu fikir . Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce başımı salladım.

"Ya Galen?"

Tekrar Alastair'e baktım.

"Eğer bu insanın bize herhangi bir şekilde ihanet etmeyi planladığına bir an bile inanırsam... onu öldürmekte tereddüt etmem."

Çalışma odasından çıktım, ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. Elbette haklıydı. Simon bizim için bir tehdit haline gelirse, onu ortadan kaldırmamız gerekirdi. İnsan olsun ya da olmasın. Peki neden bu düşünce midemde bir düğümlenmeye neden oldu?

Simon'ın uyurken ne kadar huzurlu görüldüğünü hayal ettim, dudakları hafifçe ayrılmıştı ve göğsü usulca inip kalkıyordu. Kokusunun anısı burnumu gıdıkladı, nasıl da yağmur ve toprak kokuyordu.

Onu koruma dürtüsü güçlendi.

Gölgelerin arasından bir ses, "Ne kadar da karakter dışı davranıyorsun," dedi. Daman duvara yaslandığı yerden dışarı çıktı; uzun, ince vücudu deri bir pantolon ve göbeğini açıkta bırakan bir bluzla süslenmişti. Gömleğin arkası açıktı, böylece soyunmasına gerek kalmadan kanatlarını açabiliyordu.

Kıskançlık.

Yedimiz arasında en çok kendi içine kapanma eğiliminde olan oydu. "Nasıl yani?" Ben sordum.

"İnsanın ölmesine izin vermek yerine onu eve getirmek." Daman başını bana doğru eğdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Orta uzunluktaki kahverengi saçları biraz yüzüne dökülmüş, perçemleri zümrüt yeşili gözlerinin üzerine düşmüştü. "Nedenini merak ediyorum."

"Hepinizin bana bunu sormasından gerçekten bıktım."

"Bizi suçlayabilir misin?" Pencereye doğru adım atıp geceye bakarken bileziklerindeki küçük gümüş haçlar şingirdadı. Ay denizden yansıyor. "En son Rönesans döneminde bir insanın evimize girmesine izin vermiştik. Ve bunun nasıl sonuçlandığını hatırlıyorsunuz."

O zamanlar İtalya'da yaşıyorduk - her yüzyılda en az bir kez yer değiştiriyor, dünyanın dört bir yanına taşınıyorduk.

Raiden Floransa'da bir sanatçıyla tanışmış, onu kendine sevgili edinmiş ve birkaç gece bizimle kalması için davet etmişti. İblislerin onu bulması için tek gereken buydu. Adam bir gün evimizden ayrıldıktan sonra yakalanmış ve yerimizi söyleyene kadar iblisler tarafından işkence görmüştü.

Belphegor gecenin köründe saldırmaları için iblisler gönderdi ve bizi gafil avladı. Daman ve Castor neredeyse ölüyorlardı.

Nefilim olarak neredeyse her yarayı iyileştirebilirdik ama yok edilemez değildik. Özel bir tür silah - göksel bir bıçak - iyileşme yeteneklerimizi zayıflatmak için kullanılabilirdi. Kullanıldığında, bizi sanki insanmışız gibi yaralıyordu. Castor'un boynu o kadar derin kesilmişti ki iyileşmesi haftalar almıştı. Daman kalbine bir hançer yemiş ve zar zor hayatta kalmıştı.

"Bu bir daha olmayacak," dedim.

"Sen öyle diyorsan." Daman bana baktı. hüzün yayılıyordu. Sahip olduğu günahın bir parçasıydı. "Dökülen her kan senin ellerinde."

Altıncı Bölüm

Simon

". "

"Ona bu kadar yakın oturma Gray," dedi başka bir ses, ikisi de yabancı. "Onu korkutacaksın."

"Sence acıkmış mıdır?" diye seslendi daha derinden bir ses. "Krep yapabilirim."

Göz kapaklarımı araladığımda, vahşi sarı bukleleri ve sevimli yüzünde aptalca bir sırıtışı olan bir adamla yüz yüze geldim. Görüşüm biraz bulanıktı ama genç bir delikanlıya benziyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Sarsılarak ondan uzaklaştım ve komodinin üzerindeki gözlüklerimi aradım. Çocuk onları benim için aldı ve ben de ona odaklanarak taktım. "sen?"

"Benim adım Gray." Yatakta yanıma oturdu. Gömleğinin üzerinde bir panda ayısı vardı ve pijamalarının altı mavi ve üzerinde yıldızlar vardı.

Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Bütün gece uyumuştum.

"Sen de melek misin?" diye sordum.

"Demek Galen sana bundan bahsetti, ha? Harika. Evet. Yani, bir bakıma. Biz Nephilim'iz. Yarı melekler. Ama yeterince yakınız. Kendini nasıl hissediyorsun? Daha önce kötü durumdaydın."

Gray'i beş saniyedir tanıyordum ve boşboğazın teki olduğunu anlamıştım. Yine de sevimli biriydi. Büyük kahverengi gözleri bana bir anime karakterini hatırlatıyordu.

"İyi hissediyorum," diye cevap verdim, Gray'den arkasında duran iki adama bakarak. Birinin canlı kıvılcı saçları ve piercingleri vardı, diğerinin ise kırılmış siyah saçları ve Galen'inkinden bile daha büyük kasları vardı. İkisi de 1.80'in üzerindeydi. "Saat kaç?"

"Neredeyse üç," dedi Kırmızı Saçlı

Dostum. "Üç mü? Öğleden sonra mı?"

Gray göğsümdeki bandajı kontrol ederek, "Evet, bütün gün uyudun," dedi. Memnun olmuş gibi görünerek başını salladı ve elini geri çekti. "Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı."

Erken kalkan biriydim, her sabah saat sekizden asla uyumazdım. Gün boyu uyumak tuhaf hissettirdi.

"Demek hepiniz kardeşsiniz?" Üçünün arasında göz gezdirdim.

"Kan bağı yok," dedi Gray yataktan atlayarak. "Daha çok seçim yoluyla kardeş gibiyiz. Birbirimize bağlıyız. Yedimiz birden."

"Yedi mi?"

"Evet. Galen sana lanetimizden bahsetti mi?" Gray zıplayarak siyah saçlı devin yanına gitti ve koluna asıldı. Aralarındaki boyut farkı neredeyse komikti. "Şey, sanırım bu *aslında* bir lanet değil. Lanetler bozulabilir. Bizimki değil."

Lanet mi? Ne tür bir lanet?

"Burada ne yapıyorsun?" Galen odaya girerek sordu. Aralarında en uzun boylu olan oydu ve varlığı dikkat çekiyordu.

"İnsanla konuşuyorsun," diye yanıtladı Gray. "O gerçekten çok tatlı. Sanırım şokta. Bana böyle bakıp duruyor." Bu hareketi abartarak gözlerini büyüttü.

Genç adama bakarken Galen'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Sonra bana baktı. "Nasılsın?"

"Peki." Gövdemi örtmek için örtüyü biraz daha yukarı çektim. İnsanların önünde tişörtümü çıkarmaktan hoşlanmıyordum. Bandaj göğsümün büyük kısmını örtüyordu ama karnımın bir kısmı görünüyordu. Bu beni utandırıyor. "Lanetli olduğunuzu söylerken ne demek istedi?"

"Önemli değil." Galen kaşlarını kaldırarak Gray'e baktı, sonra o yoğun gri gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bilmene gerek yok."

"Sayende Nefilim olduğumuzu zaten biliyor," dedi kızıl saçlı olan. "Gerisini ona anlatmanın ne zararı var?"

"Sence bununla başa çıkabilir mi?" diye sordu siyah saçlı, kaslı dev. "İnsan zihni biraz... bilirsin işte... basit değil mi? Bu onun için çok fazla olabilir."

"Herkes senin gibi değil Raiden," dedi Galen. "Bazı insanların gerçekten bir beyni var."

Gray güldü, sonra Raiden ona bir bakış attığında dudaklarını birbirine bastırdı.

Çok... insan gibi görünüyorlardı. Nefilim ya da her neyse, olduklarına inanmak zordu. İnsan değillerdi. Delicesine uzun ve kaslı olmaları dışında - benden daha kısa olan Gray hariç - sıradan adamlar olabilirlerdi. İblislerin kığını tekmeleyen melek savaşçılar değillerdi.

İddiaya göre. Hala inandığımdan emin değildim.

"Bu konuda söz hakkım var mı?" diye sordum. "Çünkü gerçekten bilmek istiyorum." "Sonra," diye yanıtladı Galen. "Muhtemelen önce bir şeyler yemelisin."

Bakışları göğsüme kaydı. "Ve giyin."

"Bellamy'nin ona asılacağına dair ne kadarına bahse girmek istersin?" Red sordu.

"Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa yapmasa iyi olur," diye homurdandı Galen ve üçünü odadan çıkarıp kapıyı arkalarından kapattı. Bana döndü. "Bu sabah erkenden telefonunuzdan çalışanınıza mesaj attım ve işe gelmemesini söyledim."

"Telefonum mu?" Etrafıma bakındım.

"Seni bulduğumda cebindeydi."

"Ah. Doğru." Bir nefes verdim. "Bunu unutmuşum. Benim için ona mesaj attığın için teşekkür ederim."

"Kısa bir süre içinde çok şeyle uğraştınız. Eminim bunu kabullenmek çok zordur."

"Evet. Biraz bunaltıcı." Son yirmi dört saat boyunca duyduğum ve gördüğüm her şeyi özümseyerek bakışlarımı pencerelerin olduğu duvara . "Dün, antika dükkânı işleten normal bir adamdım. Şimdi ise deniz kenarındaki bir malikanede, lanetli olduğu iddia edilen yedi savaşçıyla birlikte, ürkütücü bir kutuda bulduğum aptal bir yüzük yüzünden melekler ve iblisler arasındaki bir savaşın ortasına atılmış durumdayım."

"Cehennem gibi bir hafta. Ve bugün sadece Salı."

Kafamdaki çılgınlık ve kafa karışıklığı kasırgasına rağmen gülümsedim. "Olaylı geçmediğini söyleyemem. Çılgınca desek daha doğru olur." O anda şok geçirdim ve çıldırdığımda yaptığım gibi saçmalamaya başladım. "Neler oluyor Galen? İblislerle savaşan melekler falan olduğunuzu söylüyorsunuz. Gray lanetli olduğunuzu söylüyor. Bu ne anlama geliyor?"

Galen gelip yatağın üzerine oturdu. Güneş kahverengi saçlarına vuruyor, daha önce fark etmediğim kehribar rengi vurguları ortaya çıkarıyordu. "Sana detayları anlatmamayı tercih ederim ama gerçekten duymak istiyorsan anlatırım. Kim olduğumuzu gerçekten anlamanın tek yolu bu."

Başımı salladım.

"Babalarımız düşmüş meleklerdi," diye açıkladı. "Lucifer Yüce Varlığa karşı isyan ettiğinde, onu Dünya'ya kadar takip ettiler ve generalleri oldular. Bu derecedeki bir ihanet, soylarına bir lanetin yerleştirilmesine neden oldu. Suçlarının cezası olarak, ilk doğan oğulları onların ahlaksızlıklarının kişileşmiş hali oldu."

"Nasıl yani?"

"Yedi ölümcül günahı hiç duydunuz mu?"

"Evet." Sert ifadesini inceledim. Yoğun olmasına rağmen gri gözlerinde bir parça yumuşaklık vardı. "Peki ya onlar?"

"Onlar biziz."

"Bekle." Elimi kaldırdım. "Ne? Bana sizin gerçek yedi ölümcül günah olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Evet." Ayağa kalkıp cam duvara yaklaştı ve kolunu duvara dayayarak dışarıdaki bir şeye odaklandı. Gün ışığı dağların arasından süzülüp denizin üzerinde parlıyordu. Suyun yüzeyinde elmaslar dans ediyordu. "Biz buna lanet diyoruz ama Gray'in de dediği gibi kırılmıyor. En azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Bizler günahın gerçek vücut bulmuş haliyiz. O da diğer her şey gibi bizim bir parçamız."

"sanmıyorum."

"Biz sadece lanetlenmiş değiliz. Günah biziz, Simon." "Neden?"

"Sana nedenini söyledim. Babalarımız yüzünden."

"Evet, ama neden *sizi* cezalandırayım? Hiçbiriniz yanlış bir şey yapmadınız. Sadece masum bebeklerdiniz. Bana sorarsanız bu oldukça boktan bir durum. Tanrı ya da Yüce Varlık ya da ona her ne diyorsanız, bunun olmasına neden izin versin ki?"

"Öfke," diye cevap verdi Galen. "Ben de buna inanıyorum zaten. Çocukları O'nu terk etti. O da karşılık olarak onlarınkini cezalandırdı. Diğer melekler, düşmeyenler, bizi öldürmek istediler. Biz onlar için iğrenç şeylerdik. Bunun yerine, annemizin kollarından koparıldık ve savaşçı olarak eğitildik. Kanımız çok güçlü, görüyorsunuz. Nadir bulunur. Ve bizi güçlü kılıyor."

Üzüntü kalbimi kavradı. "Özür dilerim." "Ne için?"

"Boktan bir hayatın olmuş gibi görünüyor."

Galen bakışlarımı tuttu. Hiçbir şey söylemedi. Ona daha önce böyle bir şey söyleyen ilk kişi olup olmadığımı merak ettim.

Sözlerini düşündüm. Daha önce hiçbir şey bu kadar çılgınca gelmemişti. Melekler mi? Yedi ölümcül günah mı? Gerçeklikle bağlantımı kaybetmekten, bunun dikkatle düzenlenmiş bir şaka olmasından korktum. Göğsüme dokundum, yaranın acısını hissettim. Bu kesinlikle gerçektir. Galen'in gözlerinde parlayan dürüstlük de öyle.

"Sen ne günahı işliyorsun?" Bana söylediği her şeye inanmaya karar vererek sordum. Şu anda başka bir seçeneğim yoktu.

"Gazap."

"Nedense bu beni şaşırtmadı."

Galen odanın içinde yürüyüp bir kapıyı açmadan önce güldü. Işığı yaktı ve kocaman bir gömme dolap ortaya çıktı. "Kıyafetlerim sana büyük gelecek ama şimdilik iş görürler. Birimiz bu akşam senin çatı katına uğrayıp kıyafetlerini ve ihtiyacın olan diğer her şeyi alacak."

Konu değişikliği muhtemelen iyi bir şeydi. Beynim patlamadan önce daha ne kadarını özümseyebileceğimi bilmiyordum.

"Peki ya kırık pencere?" Gölgeleklerin çatı katıma nasıl girdiğini hatırlayarak sordum. "Tamir ettirmem lazım, yoksa bütün eşyalarım mahvolacak."

"Ben hallederim," dedi dolabın içinden. Elinde siyah bir tişörtle çıktı ve bana fırlattı. "Bunu giy."

Yaralarımı tahriş etmemeye dikkat ederek yataktan kaydım ve titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım.

"Yürüyecek misin?" diye sordu endişeyle.

"Sanırım," diye cevap verdim, yaralanmamış bacağıma ağırlık vererek. Beni iyileştirmek için kullandıkları büyü her ne ise çok güçlü olmalıydı. Çok fazla acı yoktu. Üç yara arasında en kötüsü göğsümdü ama o bile yaralanmanın ciddiyeti düşünülduğünde olması gerektiği kadar acımıyordu. Gömleği başımın üzerinden kaydırdım ve aşağı doğru çektim. O kadar uzundu ki dizlerimin üst kısmına değiyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" Galen bir elini belime koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi. "Kardeşlerimle tanışacaksın."

Galen beni bir koridordan geçirip dolambaçlı bir merdivene götürdü. Birçok pencereden konağın içine ışık süzülüyordu ve basamaklarda durup mekanın güzelliğine aval aval bakmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Daha sonra her şeye hayran olmak için bolca vaktin olacak." Galen bana sırtıttı. "Ama karnının guruldadığını buradan duyabiliyorum. Önce yemek."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve gözlerimi kaçırdım. Beni nasıl bu kadar kolay okuyabiliyordu?

Zemin kata ulaştık ve pastırma ağzım sulandı. Ve evet, haklıydı. Midem homurdandı.

Diğer odadan gelen sesleri birkaç kıkırdama ve pişmekte olan etin cızırtısı izledi.

"Seni uyarmalıyım," dedi Galen. "Ortalık karışabilir. Ve gürültülü. Çok gürültülü."

"Üniversitede bir sürü kardeşlik partisine gittim. Bununla başa çıkabilirim."

"Evet, onlar steroid kullanan erkek öğrenciler gibiler." Açık kemerli geçide baktı. "Seni çok rahatsız ederlerse haber ver, onları boğarım."

Güldüm, sonra yüzündeki ciddi ifadeyi görünce durdum. "Şaka yapmıyorsun."

Gözlerinde mizah parlıyordu. Onları boğup boğmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen onu test etmemeleri onlar için en iyisiydi.

Mutfağa girdiğimde dört adam gördüm. Üçünü tanıdım çünkü uyandığımda odamdaydılar. Diğer adam çok güzeldi. Dalgalı sarı saçları ve erkeksi ve kadınsı özelliklerin mükemmel bir dengesi vardı: güçlü bir çene, somurtkan dudaklar, uzun kirpikler, yatak odası gözleri ve yüksek elmacık kemikleri.

Bana gülümsedi, ben de yüzümü ısıtarak başka tarafa baktım.

Gray bir bar taburesine oturmuş, bacaklarını koltuğun üzerinde çaprazlamış ve başını tezgâha dayamıştı. Uykulu görünüyordu, daha önce sahip olduğu tüm enerji gitmişti. Bana yorgun bir gülümseme verecek kadar gözlerini açtı ve sonra tekrar kapattı.

"Dün gece bir gölgenin seni orospu yapmasına izin verdiğine inanamıyorum, Raiden," dedi canlı kıvılcı saçlı adam ocaktaki adama. "O pençe izlerinin sapıkça davrandığın için olduğunu sanıyordum. Kıçına tekme yediğin için değil."

Raiden alaycı bir tavırla, "Kapa çirkin suratını Cas, yoksa yemeğimi yiyemezsin," dedi. Kemerli geçidin yanında durduğumu fark etti. "Hey, ölümlü. Aç mısın?"

"Pastırmaya asla hayır demem," dedim sesimdeki titremeden nefret ederek. Gergin olmak normaldi, değil mi? Benim durumumda olan herkes korkardı. Her şey göz önüne alındığında, kendimi oldukça iyi tutuyordum.

"Ben de öyle." Raiden göz kırptı, sonra tekrar sobaya döndü.

"O Obur," dedi Galen bana. "Aşırı yer ve sürekli içer."

"Ama o çok..." Bakışlarımı Raiden'in kaslı formunda bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Formda."

"Takıntılı bir şekilde spor yapmak da günahının bir parçası," diye açıkladı Galen. "Asla yeterince sahip olamıyor. Yiyecek, içecek, kaslar, seks. Hepsine aşırı düşkün."

"Seksten bahsetmişken," dedi tanımadığım adam, elimi tutup tam bir Beyaz Atlı Prens edasıyla tepesinden öperek. Ela gözleri açık griye dönüştü. "Ben Bellamy."

"Gözlerinin rengi değişti," dedim şaşkınlıkla.

"O Lust." Galen'in sesi normalden daha çakıllıydı. Bellamy'nin elini benimkinden uzaklaştırdı. "Gözleri ona kimin baktığına bağlı olarak değişiyor, bakan kişinin en çekici bulduğu renge dönüşüyor."

"Seninkinin gri olması ilginç," dedi Bellamy gülümseyerek, benden Galen'e bakarak. "Seninkiyle aynı tonda. Düşünebiliyor musunuz?"

Tamam. Şimdi bir kayanın altına girip ölmek istiyorum.

"Ben Castor," dedi kızıl saçlı olan. Her iki kulağı da gümüş çivilerle delinmişti, ayrıca burnunda bir hızma ve kaşlarında piercing vardı. "Açgözlülük kişileşmiş. Yeni efendinizin önünde eğilin ve bana altın sunmayı unutmayın. Ya da parlak ve pahalı herhangi bir şey, gerçekten."

"Um." Galen'e baktım.

Galen Castor'a gözlerini devirdi. "Boş ver onu. Usta olduğu tek şey hepimizin başının belası olmak."

"Eskiden başının belası olmamdan hoşlandığını unutma." Castor dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve kaşlarını imalı bir şekilde oynattı. "Ben de senin benim başımın belası olmanı severdim."

Ne demek istediği anlaşıldığında, yaramla hiçbir ilgisi olmayan garip bir ağrı göğsümün ortasına saplandı. Kıskanmıştım. Bu çok aptalcaydı. Galen'i tanı mıyordum bile. Nasıl kıskanabilirdim ki?

"Bu yüzyıllar önceydi," dedi Galen. "Hayatımın en büyük hatasıydı."

Bu biraz rahatsız edici konuşmanın iyi tarafı neydi? Galen'in erkeklerden hoşlandığını artık kesin olarak biliyordum. Benim gibi birinin onunla hiç şansı olmazdı. Benim ligimin çok dışındaydı.

İnanılmaz derecede düşük standartları olan Brandon'ı bile garsonumuzla iki kelime konuşacak kadar uzun süre göz sikişi yapmayı bırakmaya ikna edemedim. Benim

Galen kadar seksi biriyle birlikte olma şansım yüzde eksi bin gibiydi.

Ayrıca, hayatım daha yeni alt üst olmuştu. İhtiyacım olan son şey beni kaçıran 1.80 boyundaki Nefilim'e şehvet duymaktı.

Gürültülü bir homurtu beni kendime getirdi. Gray yukarı doğru fırladı, kendi horultusunun sesiyle şok geçirerek uyandı.

Galen hafifçe kıkırdadı. "Gri Tembeldir. Küçük enerji patlamaları yaşar, ardından uykulu büyüler ve tam bir tembellik gelir."

"Neden hepinizden çok daha genç görünüyor?" diye sordum. "Ve çok kısa." Boyunun 1.80, en fazla 1.90 olduğunu söyleyebilirim.

"Nasıl öyle." Raiden tabağına çırpılmış yumurta ve domuz pastırması koydu ve masaya oturdu. "Şaka yapmayı severiz ve büyümeye devam etmek için çok tembel olduğunu, bu yüzden durduğunu söyleriz."

Buna güldüm.

Gray de bar taburesinden kayarak tezgahın üzerindeki tabaktan bir dilim pastırma çalmadan önce bir gülümseme attı.

"Peki ya diğer ikisi?" Sadece beşinin mutfakta olduğunu fark ederek sordum. Günah listesini parmaklarımla sayarak işaretledim. "Kibir ve Haset."

"Kıskançlığın sahibi Daman içine kapanıktır," diye açıkladı Galen, elini sırtıma koyup beni masaya doğru götürürken. Bana dokunması hoşuma gitmişti. "Alastair birazdan iner."

"Bizim kadar eğlenceli değiller," dedi Castor. "Al grubun büyükbabası gibi, Daman ise herkesten nefret eden emo çocuk."

"Sen kime dede diyorsun?" diye sordu ipeksi bir ses, soluk sarı saçlı bir adam mutfığa girmeden önce. Baş döndürücüydü. Galen ya da Raiden kadar kaslı olmasa da, otorite ve kolay kolay eşleşmeyen soğukkanlı bir güven yayıyordu. Buz mavisi gözleri üzerime dikildi. "Simon. Seni dimdik görmek güzel. Çabucak ayağa kalkacağını biliyordum."

"Bu Alastair," dedi Galen bana. "Gurur."

"Memnun oldum," dedim. Orada olmamdan memnun olmadığını bilmek kendimi garip hissetmeme neden oldu. İzinsiz giren biri gibi. Ama kendimi onlara zorla kabul ettirmiş değildim. Hiçbiri benim suçum değildi.

"Eminim öyledir," diye cevap verdi Alastair, alt dolaptan bir çaydanlık alıp suyla doldurmadan önce.

Kibirli orospu çocuğu.

Sonra tekrar, o Pride'dı.

"Alınma ama," dedim altısına birden bakarak. "Ama bunların herhangi birine gerçekten inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Dükkânımda bana neyin saldırdığını ya da bu saldırıdan ne kadar çabuk iyileştiğimi açıklayamam. Ama iblisler? Yedi ölümcül günah? Bunlar deli saçması."

"İnancınızın bir önemi yok," dedi Alastair. "İnansanız da inanmasanız da gerçek oradadır. Yani. Ya mızımız bir ölümlü olup tüm bunları anlamaya çalışarak zamanımızı boşa harcarsın ya da kabullenirsin."

"Lanet olsun, Al." Castor başını salladı. "Bu biraz sert oldu. Adam gölgeler tarafından saldırıya uğradı ve uyandığında etrafı hepimizle çevriliydi. Olayları sindirmesi için ona biraz zaman ver."

"Zamanımız yok," diye tersledi Alastair. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayabilmemiz için kutuyu açması gerekiyor."

Kutuyu açmak

mı? "Evet, ama-"

"Bu kadar yeter," dedi Galen, hırçın sesi gürültüyü keserek. Bana baktı. "Ye. Gücünü yeniden topla. Daha sonra konuşuruz."

Çaydanlık ocakta ısıklık çaldı ve ben sesle birlikte sıçradım. Alastair çaydanlığı ocaktan aldı ve içine sıcak suyu dökmeden önce çay poşetlerini çaydanlığın içine bıraktı. Evin reisi, yani liderleri olduğu belliydi ama Galen'le tartışmadı. Ben de tartışmazdım.

Alastair mutfaktan çıkmadan önce çaydanlığı, fincanı ve kremayı bir tepsiye yerleştirdi.

"Gördün mü?" Castor bana söyledi. "Küçük çay takımıyla bir dede gibi. Bir o kadar da huysuz. Seni etkilemesine izin verme."

Gülümsemeye çalıştım ama çok zorlandım. Ciddi bir ruhsal çöküntü geçirmeme saniyeler kalmış gibi hissediyordum.

Yemek ilk başta garip ve sessizdi ama sonra Raiden ve Castor yeni izledikleri bir aksiyon filminden ve dövüş sahnelerinin ne kadar "gerçek dışı" olduğundan bahsetmeye başladılar. Biraz rahatladım ve onları dinlerken yumurtamı ve pastırmamı yedim. Daha sonra tabağımı durulayıp lavaboya koydum.

Arkamı döndüğümde Galen tam önümdeydi.

"Tanrım," dedim, geri sıçrarken kığım tezgâha çarptı. "Benimle yürü."

Kemerli kapıya doğru dönmeden önce bana cevap verme fırsatı vermedi. Tartışmanın akıllıca olmayacağını düşünerek mutfaktan çıkarken onu takip ettim. Bana yetişebilmek için hızını yavaşlattı ve sonra koridorda yan yana yürüdük.

Bacağımdaki ısırik biraz acıttı, bu yüzden yürürken topalladım. Yine de çok kötü değildi. Rahatsızlığımı fark etmiş gibi hızını daha da yavaşlattı.

"İstersen daha fazla dinlenebilirsin," dedi Galen, sıra sıra pencerelerin önünden geçerken, vücudu güneş ışınlarının arasından geçiyordu. Malikâne hakkında fark ettiğim bir şey de buydu. Her yerde pencereler vardı, bu da mekânı açık ve aydınlık hissettiriyordu. Misafirperver.

"Ben iyiyim. Yatakta kalırsam delireceğim." Durumumu düşündüm. *"Daha da delireceğim."* Çünkü muhtemelen bunların hepsi kafamın içinde. Kim bilir. Belki de şu anda hastanede komada yatıyorumdur ve bu bir rüya ya da onun gibi bir şeydir."

"Bu bir rüya değil."

"Nasıl emin olabilirim?"

Galen beni duvara yasladı. Bir elini başımın yanına koydu ve diğer eliyle belimi kavradı. *"Bu bir rüya gibi mi geliyor?"*

Nasıl konuşacağımı unuttum. Onun fırtınalı gri gözlerine bakarken ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissederken her şeyi unuttum. Dükkanıma girdiği ve beni duvara doğru ittiği geceye çok benziyordu. Bana yaklaştığında beynim çalışmayı bıraktı.

"Simon?"

"Um." Boğazımdaki kalınlığı yuttum. "Soru neydi?"

Galen daha yakına eğildi, nefesi dudaklarımı gıdıklıyordu. Kalbim kaburgalarımın çarptı ve sıcaklık göğsümün ortasını kavurdu. Gerçekten beni öpmek üzere miydi? Belki de beni ısıracaktı?

O bir melek, vampir değil, diye kendime hatırlattım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, bedeni bedenime yapışmıştı.

"Bilmiyorum. Aslında sanırım bayılmak üzereyim."

Galen hafif bir kakhaha atarak benden uzaklaştı. "Gel hadi. Sana evi göstereyim."

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak duvarı itip peşinden gitmeden önce ona baktım. "Neden bana etrafı göstermeye zahmet ediyorsun? Burada uzun süre kalmayı planlamıyorum."

"Bu konuda söz hakkınız yok."

Açık bir kapının yanında durdum ve kaşlarımı çattım. "Affedersiniz?"

"Koruyucu gözaltı, hatırladın mı?" Galen güçlü kollarını vurgulayarak kollarını kavuşturdu. "Güvende olduğundan emin olana kadar, çatı katına geri dönmeyeceksin."

"O zaman telefonumu ver." Elimi uzattım. "Ondan Kyo'ya mesaj attığını söylemiştin. Ver onu bana."

"Hayır." Kaşları daha da çatıldı. "Neden olmasın ki?"

"Çünkü sana güvenip güvenemeyeceğimi henüz bilmiyorum," dedi Galen. "Birine isteğin dışında alıkonulduğunu söylemene engel olan nedir?"

"Yani onlara gerçeği mi söyleyeyim? Çünkü yaptığınız tam olarak bu."

"Daha önce de söylediğim gibi..." İleriye doğru yürüdü ve bakışlarını yakalamak için başımı eğmeme neden oldu. Onun tarafından korkutulmayı reddettim. Dev gibi bir adam olması umurumda bile değildi. "Gölgeler senin kokunu aldı. Eve gittiğin an seni bulacaklar. Kafanı koparacaklar ve içinde yıkanırken kanını içecekler."

Burnumu kıvırdım. "Bu... grafikti."

"Burada güvendesin, Simon. O yüzden tartışmayı bırak ve beni takip et." "Neden bu kadar umursuyorsun? Beni tanı mıyorsun bile."

Çenesinde bir tik başladı. "Sen umurumda değilsin. Kişisel bir şey değil. Bu benim işim. Normalde siz sinir bozucu insanlarla uğraşmazdım ama bu nadir bir durum. İşimize yarayabilirsin, bu yüzden seni şimdilik güvende tutmamız gerekiyor."

Şimdi inandım.

Brandon'ın restoranda beni nasıl kolayca başından savdığını hatırladım. Ondan önce bana kazık atan, kendimi önemsiz hissettiren tüm erkekleri hatırladım. Bir an için bile olsa, bir şekilde özel olduğumu düşündüğüm için aptaldım.

"Tamam," dedim bakışlarımı çıplak ayaklarıma indirerek. Altlarındaki parke zemin soğuktu. Rahat terliklerim için adam öldürebilirdim.

"Üzgünsün."

"Ha?" Galen'i eskisinden daha yakınımda bulmak için başımı kaldırdım. "Hayır, değilim." "Yalancı."

"Bana evin geri kalanını gösterecek misin?" Elimi sallayarak sordum. "Yoksa bütün gün burada mı duracağız?"

Gözlerini bana dikti. "Şimdi kızgınsın."

"Çok anlayışlısın," dedim kuru bir sesle.

"Bu tavrını takdir etmiyorum, insan."

"Ben de seninkini takdir etmiyorum, Nephilim. Tüm bunları kabullenmemi bekleyemezsin."

"Bu konuda seçme şansın yok." Ters ters baktım. "Bana karşı daha nazik olabilirsin." "Sana bebeklik yapmak benim işim değil."

Birbirimize bakarken Galen'in burun alevlendi.

"Hey!" Gray sağ tarafımdaki açık kapıdan kafasını uzattı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Galen benden uzaklaşarak, "Simon'a etrafı gezdir," dedi. "Benim ilgilenmem gereken başka meseleler var."

Başka bir şey söylemeden çıktı, koridorda ilerlerken ağır botları yere vuruyordu.

"Ona aldırmayın," dedi Gray, kolunu benimkine dolayarak. Aşırı sevecen ve yapışkan görünüyordu. Bir tür... yani, gerçek bir tembel hayvan gibi. "Herkes karşı böyledir. Sen etrafta olduğundan beri daha iyi davranıyor. Eğer inanabilirsen." Beni az önce çıktığı odaya götürdü. "Burası malikânedeki en sevdiğim yerlerden biri. Gelmiş geçmiş en rahat kanepeye sahip."

Odanın bir tarafında televizyon ve raflar dolusu oyun konsolu vardı. Retro sistemler bile. Etkilendim. Atari salonunu gördüğümde etkilendiğim kadar değil. İki odayı cam bir duvar ayırıyordu ve aralarında geçiş için bir kapı vardı. Huşu içinde elimi langırt makinesinin üzerinde gezdirdim. Kendimi yeniden küçük bir çocuk gibi hissettim.

"İstersen oynayabilirsin." Gray kanepeye atladı ve minderin üzerine kıvrılırken sırttı. "Ben biraz burada uzanacağım."

Ben Pac-Man oynarken o uyukluyordu. Bir süre sonra atari salonundan çıktım ve koltukların ve televizyonun olduğu kapıdan geçtim. Raiden içeri girdi ve Gray'e kıkırdadı.

"Onun için üzgünüm."

"değil," dedim. "Eğer siz gerçekten ölümcül günahlarsanız, ona yardım edemez."

o."

"Henüz aklını sevindim." Raiden yanına oturdu Gri ve televizyonu açtı. Kolunun altında bir paket cips vardı ve hiç vakit kaybetmeden mideye indirdi.

"Uh. Evet. Ben de."

Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Güneş gökyüzünde alçalıyor, ışığı da beraberinde götürüyordu. Gerçekten orada, malikânede sıkışıp kalmış mıydım? Ne kadar süre için? Çok heyecanlı bir hayatım olmayabilirdi ama o benim hayatımdı. Ve ona geri dönmek istiyordum.

"Hey." Raiden yanıma geldi. "Başını dik tut, küçük insan. Her şey daha kötü olabilirdi."

"Bunu duymaya devam ediyorum," dedim yalnız bir buluta odaklanarak. "Ama bu şu anda her şeyin boktan olmadığı anlamına gelmiyor."

Gray uyuduktan sonra eğlence odasından çıktık ve bana kapalı havuzu gösterdi. Etrafını çevreleyen pencereler güneşi içeri alıyordu. Bir ucunda yatıştırıcı bir ses çıkaran bir kaya şelalesi vardı.

"Güzel, değil mi?" Gray ayağını havuza soktu. "Her zaman da iyi bir sıcaklıkta. Daha fazla mahremiyet istiyorsan bunu yapabilirsin." Duvara doğru zıpladı ve bir düğmeyi çevirdi. Kepenkler pencerelerin üzerine kapandı. "Çatı da açılıyor. Geceleri istersen yıldızlara bakabilirsin. Gerçi ben çok fazla yüzmem. Uykumu getiriyor."

Her şeyin uykusunu getirdiğini hissettim.

Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim, bir duvar boyunca uzanan plaj sandalyelerini ve yanlarındaki kapıyı fark ettim. Dışarı açılan bir kapı. Kalbim hızlandı ve köşedeki mermer heykele bakıyormuş gibi yaparak sola doğru bir adım attım - pahalı görüldüğü için muhtemelen Castor'un işiydi. Kapıya baktım ve ona doğru bir adım daha attım.

Nereye kaçacaktım? Hiçbir fikrim yoktu. Süslü bir malikane dışında *nerede* olduğumu bile bilmiyordum. Eğer bir yol bulabilirsem, yardım edecek birini bulana kadar koşabilirdim. Bir yanım saçmaladığımı düşünüyordu. Galen'in onların iblislerle savaşan yarı melekler olduğuna dair hikâyesine inansam da, saldırının gerçek olduğunu biliyordum. Dükkânımda bir şey beni neredeyse parçalıyordu. Ama bir malikâne yabancı adamlarla kapana kısılmış olmanın verdiği huzursuzluktan kurtulamıyordum.

Kapıya doğru yaklaştım.

"Benden hoşlanmıyor musun?"

Gray'e baktım. Yanımda duruyordu, kahverengi gözleri iri ve hüzünlüydü.

"Ha?"

"Gitmeye çalışıyorsun," dedi kapıya bakarak. "Seni rahatsız mı ediyorum? Can sıkıcı mı oluyorum? Bu kadar çok konuşmamayı deneyebilirim."

Ve , gitme dürtüsü kaçtı.

"Sadece biraz temiz hava almak istedim," diye yalan söyledim.

"Arkadaşılığından hoşlanıyorum Gray."

Bana gülümsedi. "Oh, tamam. Dışarı çıkmak istersen ."

Ve yaptık. Ben de koşmayı denemedim. Kaçacak bir yer de yoktu zaten. Yalının önünde deniz, arkasında bir dağ yükseliyordu. Dar bir yol gördüm ama tam anlamıyla hiçbir yerin ortasındaydık.

İçeri girdiğimizde Gray beni spor salonuna götürdü. Koşu bantları, eliptik bisikletler, her boydan ağırlıklar, kum torbaları, bir bisiklet makinesi ve hatta yan tarafta küçük bir basketbol sahası gibi ihtiyacınız olabilecek her şeyle donatılmıştı.

"Egzersiz yapmak benim de uykumu getiriyor. Ama Galen ve Raiden bu odaya bayılıyor."

Mantıklı. Grup içinde en kaslı olanlar onlardı. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturan Galen'in pazularının dolgunluğunu hatırladım. Sırtındaki gömlek olmak için neler vermezdim. Pisliğin teki olabilirdi ama ateşli biriydi.

"Turun son durağı, yatak odanız," dedi Gray, bir odaya girip kendini yatağa atarak. "Umarım beğenirsiniz."

"Oh." Çok küçük bir parçam tekrar Galen'in odasında kalamayacağım için hayal kırıklığına uğramıştı. Ki bu aptalcaydı. Galen benim hakkımda ne düşündüğünü çok açık bir şekilde ifade etmişti. Onun için bir işten başka bir şey değildim.

Gray ruh halimi yanlış anlayarak, "Merak etme," dedi. "Çarşafklar temiz. Ben sana evi gösterirken Alastair Bellamy'ye senin için her şeyi hazırlattı." Şaşkın bakışlarım üzerine ekledi: "Düşüncelerimiz aracılığıyla iletişim kurabiliyoruz. Uykumdan uyandıktan sonra bana bundan bahsetti."

Telepatik yetenekler. Son zamanlarda yaşadığım ve giderek büyüyen çılgınlık listesine eklenecek bir başka tuhaf şey daha.

Odada orta boy bir yatak, bir dolap, duvara monte düz ekran bir televizyon ve bağlantılı bir banyo vardı. Büyük bir pencere denize bakıyordu ve ben de çerçeveye yaslanıp manzarayı seyrettim. Gözlerimi kapattığımda dalgaların kayalık uçurumun dibine çarpma sesini duydum.

Başka bir şey daha duydum. Küçük hava girişleri. Omzumun üzerinden baktığımda Gray'in yatağında uyuduğunu gördüm.

Gülümsedim ve pencereye geri döndüm.

Eğer bu bir rüyaysa, şimdiye kadar gördüğüm en canlı rüyaydı.

Yedinci Bölüm

Galen

Ravenwood Malikânesi deniz kenarındaki bir tepenin üzerindeydi ve taş kuleleri gece gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Alastair ve ben çatıya indik, kanatlarımız rüzgârda uçuştuktan sonra bedenlerimize geri katlandık. Kutunun geldiği yeri ziyaret etmenin en iyisi olduğunu düşündük ve amacına ilişkin cevaplar bulup bulamayacağımızı görmek istedik.

"Bunu hissediyor musun?" Alastair elini çatının üzerine koyarak sordu. "Güçlü bir koruma evi koruyor. İçeri giremeyiz."

"Sence kadın bir cadı mıydı?" Çatıdan aşağıya, suya bakan bir balkona inerek sordum. Cam kapıya yaklaştım ve geri püskürtüldüm. Bedenim daha fazla yaklaşmama izin vermiyordu, sanki bir güç alanı beni engelliyordu.

"Güçlü biri." Alastair yanıma geldi. "Cadılar geçmişte iblislerle ittifak kurdular, bu yüzden bunun neden onları savuşturduğunu anlayamıyorum. Bizi de, bu konuda. Hepimizi uzak tutmak istedi. O kutunun içinde ne olduğunu bilmemiz gerek."

"Simon'dan sabah bizim için açmasını isteyeceğim," dedim.

Sonunda onu tekrar görmeye gittiğimde uyuyordu. Gray onun yanındaki yatağa, yorganın üstüne yayılmıştı. Simon'ı dinlenmeye bırakmaya karar vererek Gray'i kucağıma aldım ve kendi yatağına taşıdım. Hâlâ iyileşiyordu ve biraz dinlenmesi gerekiyordu. Ayrıca, henüz onunla konuşmaya hazır değildim.

Tartışmamız beni sinirlendirmişti ve yapmak istediğim son şey, kafası karışmış ve korkmuş bir haldeyken ona çıkışmaktı.

"Belki Simon'ı da buraya getirebiliriz." Alastair dokunamadığımız balkon kapısına ters ters baktı. "Evdeki her şey satılmadı. Eminim içeride bize cevap verecek bir şeyler vardır."

"İçeri girmesini mi istiyorsun? Hayır. Zaten çok şey yaşadı. Bunun üzerine bir de hırsızlığı eklemesini isteyemeyiz."

"Neden olmasın? Bize yardım edemeyecekse onu etrafta tutmanın ne anlamı var?" Alastair nefesinin altından küfretti ve denize doğru döndü. Ay ışığı

saçlarının soluk sarı tellerini yakaladı. "Bu insan için sahip olduğun her türlü zayıflığı bir kenara bırakmalısın."

"Ona karşı bir zaafım yok."

"Bana yalan söyleme, Gazap." Buz mavisi gözler bana baktı. "Onunla nasıl olduğunu görüyorum. İnsanları becermek başka bir şey. Onlara aşık olmak başka bir şey."

"Bunu şu anda birine aşık olan söylüyor."

"Ve bak beni nereye getirdi," dedi, sesi duyguları sızarken öncekinden daha sertti. "Joseph ölüyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok." Bakışlarını ellerinin altındaki parmaklıklara çevirdi. Parmaklığı daha sıkı kavradığında eklemleri beyazlaştı. "Kalbinin bir parçasının solup gitmesini izlemenin ne kadar acı verici olduğunu unutmuşum."

Alastair çok fazla aşığın ölümüne tanık olmuştu.

Uzun zaman önce, bir daha asla aşık olmayacağıma yemin etmişim. Yanımda onlarla geçirdiğim birkaç yıl, onları kaybetmenin ruhumu paramparça eden acısına değmezdi. Bağlanmaktan tamamen kaçınmak daha iyiydi.

Bakışlarımı denize doğru kaydırdım ve uzaktaki deniz fenerine baktım. Işık solmadan önce parlıyor, başka bir yerde parlıyordu. Alastair yanılıyordu. Fiziksel bir çekim dışında Simon'a karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Nasıl hissedebildim ki? Onunla neredeyse hiç konuşmamıştım. Çok inatçı olduğundan ve çok fazla soru sorduğundan bahsetmiyorum bile.

Onu korumak istedim mi? Evet, istedim. Ama sadece neredeyse ölüyor olmasından sorumlu hissettiğim için.

Yine de onu becermek tamamen söz konusu değildi. Simon'ın harika bir vücudu vardı. Yumuşak ve sıcak. Kendimi ona gömmek, her yerini yalamak, sarhoş edici kokusunu içime çekmek ve kışını doldururken inlemelerini dinlemek istiyordum.

"Beni kusturma," dedi Alastair.

"Kafamın içinden çık o zaman."

"Bazen kontrol edemediğimizi sen de biliyorsun," diye karşı çıktı. "Özellikle de sen bu kadar yakınımda dururken."

Bu ikimiz için de çok geçerliydi. Tüm kardeşlerimle yakın bir bağ paylaştım; ancak Alastair ile aramızdaki bağ daha da derindi. Birbirimize çok ters düşerdik ama ben onun için hiç düşünmeden hayatımı feda ederdim.

"Güzel bir gece, değil mi?" dedi biri arkamızdan.

Arkamı döndüğümde kumral saçlı bir iblisin hınzırca gülümsediğini gördüm. "Anka Kuşu," diye homurdandım ve hançerime uzandım.

"Şimdi bunların hiçbirisi olmayacak," dedi bana parmağını sallayarak. "Sadece sohbet etmeye geldim, o yüzden medeni olmaya çalış."

Porselen teni, koyu kahverengi gözleri ve şık giyim tarzıyla neredeyse insan olduğu anlaşıyordu. Yine de pis kokusu onu ele veriyordu.

"bir şeyimiz yok," diyerek bir adım öne çıktım.

"Sakin ol kardeşim." Alastair bir elini göğsüme koydu ve gözlerini Phoenix'ten ayırmadı. "Ne istiyorsun iblis?"

"Sende bana ait bir şey var," dedi Phoenix. Dudaklarının sinir bozucu kıvrımı hançerimi boğazına saplama isteğimi daha da artırdı. "Bu malikânen gelen bir kutu. Onu bana ver, ben de yaratıklarımı geri çağırayım. Başka bir değerli insanın zarar görmesini istemezsin, değil mi?"

Simon'dan bahsediyor. Bu rastgele bir saldırı olmadığı anlamına geliyordu. *O*

Gölgeler'e onu öldürmelerini emretti.

Kırmızı gördüm. "Siktir git, seni lanet olası-"

"Yine de onları geri çağırmaya ne dersin?" Alastair benim üzerimden konuşarak söyledi. "Ve yaşamana izin verebiliriz."

İkimiz arasında o, soğukkanlılığını korumada daha iyiydi.

"Ne kadar kibirlisin. Beni yenebileceğini sanıyorsun." Anka dişlerini gösterdi. En azından o aptal sırtışı gitmişti. "Sana bir iyilik yapıyorum, seni Nephilim domuzu. Burada nasıl bir güçle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." Bir adım daha yaklaştı. "Peçenin ardındaki küçük sığınağında güvende olduğunu mu sanıyorsun? Şirin şey."

"Bu bir tehdit mi?" Alastair'i itip iblisin yanına yaklaşarak sordum.

Phoenix etrafımdan Alastair'e baktı. "Ben ağzını bağlamadan önce kızgın köpeğini geri çek."

Ona doğru hamle yaptım ve ortadan kayboldu. Hançerim havadan başka bir şey kesmedi. Balkonun diğer ucundaki korkulukta yeniden belirdi, bir sütuna yaslanmıştı.

Lanet olası iblisler. Bu boku yapabilme yeteneklerinden nefret ediyordum.

"Alastair," dedi Phoenix, bacağını arkasına dayayarak. "Teklifimi düşün. O kutudaki eşya senin işine yaramaz. Onu senden almama izin verirsen, söz veriyorum geri çekileceğim. İnsanların canı bağışlanacak, falan filan. Ama beni reddedersen..." Az önceki hınzır sırtışı geri döndü ve gözlerinde kırmızı parladı. "Küçük, güzel hayvanlarıma tüm bu yaratığa saldırılarını emredeceğim."

Tanrının unuttuğu bu kasabada, karşılarına çıkan her insanı öldürecekler. Sokaklar onların kanlarıyla kıpkırmızı olacak ve hepsi sizin suçunuz olacak."

"Gidip kendini becermeye ne dersin?" Hançerimi sıkıca kavradım ve ortadan kaybolmadan önce göğsüne saplayacak kadar hızlı fırlatıp fırlatamayacağımı merak ettim.

"O pis ağzın için gerçekten bir şeyler yapmalısın," dedi Phoenix bana. "Bu arada, tatlı Simon'a benden selam söyle. Onu ziyaret ettiğimde kutuyu kimin aldığını söylemeyi reddetti. Ama her yerinden senin pisliğinin kokusunu aldım. Ben de başka bir şey kokladım. Her şeyden çok ilgimi çekti."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Oh, seni endişelendirecek bir şey yok." Phoenix yine sırtıttı. "Seni neden koruyordu acaba? Bağırsaklarını dökene kadar ona işkence etmeye niyetliydim... kelimenin tam anlamıyla... ama ona merhamet gösterdim ve bunun yerine ona bir ders vermesi için hayvanlarımı gönderdim. Sadece biraz canını yakıp onu bana sürüklemeleri gerekiyordu ama canavarların nasıl olduğunu bilirsiniz. Kendilerini kaptırdılar."

Öfke damarlarımda fokurduyordu.

"Ona bir daha yaklaşırsan boğazını koparırım."

Phoenix, "Beni iyi vakit geçirerek kızdırma," diye karşılık verdi. "Yoksa senden gerçekten hoşlanmak zorunda . Ne yazık olur." Başını Alastair'e doğru eğdi. "Sana düşünmen için bir gün veriyorum. Sonra da cehennem ateşini kapına getireceğim."

Göz kırparak gözden kayboldu.

Alastair tekrar denize baktı, yüz ifadesi ölümcüldü. "Kutu onlar için düşündüğümüzden daha da önemli."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Phoenix ne zamandan beri bize bir anlaşma teklif ediyor?" Alastair korkuluklara doğru adım attı ve kanatlarını açtı. "Çaresizlik kokuyordu."

"Peki ya gölgeleri buradaki insanların üzerine salma tehdidi?" Ben de kanatlarımı açarak sordum.

"Bir blöf," diye yanıtladı Alastair. "Bütün kararları Belphegor verir. Phoenix değil. Ama istediği bir savaşa, alacağı şey de tam olarak bu olacak."

Alastair balkondan atlayıp gece gökyüzüne yükseldi. Ben de arkasından uçtum.

Malikâneye döndüğümüzde Simon'ın odasının kapısını sessizce açtım ve yere iki çanta koydum. Çatı katına uğramıştım.

Ravenwood'dan ayrıldıktan sonra bazı kıyafetlerini ve kişisel eşyalarını almış.

"Galen?" diye sordu , uyku sersemi bir sesle. "Seni uyandırmak istememiştin. Uyumaya devam et."

Simon tekrar yastığına sarıldı ve yumuşak horultular birkaç dakika sonra onu terk etti. Yatağa doğru yürüdüm ve battaniyeyi nazıkçe üzerine çektim. Phoenix'in ona bu kadar yakın olduğu düşüncesi içimi derin bir öfkeyle doldurdu. İblis onu kolayca öldürebilirdi.

Sonra aklımdan başka bir şey geçti. Simon beni korumuştı. Neden korumuştı? Bunun pek bir önemi yoktu. Phoenix kandırılmamıştı. Ama Simon bunu bilmiyordu. Çatı katında saldırıya uğramadan önce iblislerin ve meleklerin gerçek olmadığını düşünüyordu. Benim sıradan bir hırsız olduğumu düşünmüştü.

"Sen tam bir gizemsin Simon Parks," diye fısıldadım, elimi battaniyenin üstüne koyarak. Vücudunun sıcaklığı battaniyeden sızıyordu ve onunla birlikte yatağa girip o lezzetli sıcaklığın içine gömülme dürtüsüyle savaştım.

Belki de eve gelmeden önce kulübü ziyaret etmeliydim ve bu cinsel gerilimin bir kısmını bir daha asla göremeyeceğim rastgele bir adam üzerinde boşaltmalıydim. Çünkü şu anda Simon'ın uyumasını izlemek? Onun sarhoş edici yağmur ve toprak kokusuna bu kadar yakın olmak?

Tehlikeli bir bölgeye girdiğimi hissettim.

Onun odasından çıkıp kendi odama gittim ve yatağa girmeden önce kıyafetlerimi çıkardım. Gray ve Bellamy bu gece devriyedeydi, bu yüzden bir kez olsun dinlenebilirdim. Burnuma tanıdık bir koku geldi.

Tanrı aşkına.

Simon'ın kokusu yastığıma sinmişti ve yüzümü yastığa döndüm. Uyarılmam arttı ve elimi vücudumdan aşağı itip kalın tabanımı kavrayıp kendime yavaşça çekerken homurdandım. Sert sikimi okşarken onun toprak kokusunu içime çektim, tatlı dudaklarını ve ela gözlerini hayal ettim, onu yatağın içinde becerirken sırtımı pençelediğini hayal ettim.

Geldiğimde yüksek sesle inlememek için dişlerimi sıktım. Kardeşlerim ne yaptığımı bilmiyormuş gibi değil, özellikle de yakınlardaysa. Aramızdaki bağın can sıkıcı yanlarından biriydi bu.

Aletim doyduktan sonra yataktan kalktım ve yıkanmak için bağlantılı banyoya girdim.

"Diğer odada mükemmel bir insan varken neden elini kullanıyorsun?"

Castor'un sesi kafamı doldurdu.

"Çünkü onu istemiyorum."

"Saçmalık."

"Siktir git."

Duşu açıp içeri girdim ve suyun boşalmamın izlerini silmesine izin verdim. Keşke en başta mastürbasyon yapmamın nedenini de temizleyebilseydi. Simon'a olan çekimim beni kızdırıyordu. Onu istemek istemiyordum.

"Eğer onu istemiyorsan, bu onu alabileceğim anlamına mı geliyor?"

Castor sordu. Hırladım. *"Ölmek istemiyorsan, hayır."*

"Onu şimdiden becer, Galen. Daha iyi hissedeceksin. Söz veriyorum. Bu sadece seks."

"Kendi seks hayatın için endişelen ve benimkinden uzak dur."

Suyu kapattım ve bir havlu alıp vücudumda gereğinden fazla gezdirdim. Damarlarımda fokurdayan öfke dinmeyi reddediyordu. Bu öfke benim bir parçamdı. Ondan kaçamazdım.

Hayatımın başlarında kontrol etmek çok daha zordu. Biriyle tanıştım, ruhunu görürdüm ve ne kadar korkunç bir insan olduğunu bilirdim ve içimdeki öfke ona saldırırdı. Gazap içimde bir canavar gibiydi, her zaman aç. Her zaman pusuya yatar, bir çıkış yolu arardı.

Lazarus bir keresinde bu yüzden beni neredeyse öldürüyordu, umutsuz vaka olduğumu düşünüyordu.

Bazen onun haklı olduğunu hissediyordum.

Simon Alastair'in çalışma odasında oturmuş, ellerini kucağında sıkıyordu. Üzerinden endişe yayılıyordu ama merak da öyle.

Gücümü onun ruhunu görmek için kullandığımda, iyilikten başka bir şey görmedim. Belki biraz hırçınlık da vardı elbette, ama kötü bir şey yoktu. Zarar verdiği tek kişi kendisiydi - en azından duygusal olarak. Gücümle onun zihnini okuyamazdım. Sadece karakterini yargılayabilirdim. Ama kendini benim gördüğüm gibi görmediği açıktı.

Onu özel bir şekilde gördüğümde değil. Hem de hiç.

Boku yedim.

Alastair, Phoenix'le yaşadığı olayla ilgili olarak Lazarus'la tekrar temasa geçmeyi denemiş ama yanıt alamamıştı. Her şeyden önce neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyordu.

Cevap kutuydu. Son zamanlarda olan her şey onun etrafında dönüyordu. Alastair duvardaki kasayı açtı ve içindeki kutuyu aldı. "Yani sadece açmam mı gerekiyor?" Simon sordu. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet," diye cevap verdim, sandalyesinin yanında durarak. "Neden yapamıyorsun?"

"Meleklerle karşı uygulanan koruma bunu yapmamızı engelliyor," dedi Alastair yürüyerek. "Biz sadece yarı meleğiz ama koruma çok güçlü."

"Neden biri meleklerin açmasını engellesin ki?" Simon sesi titreyerek sordu. "Bu sadece bir yüzük."

"Ben de bunu öğreneceğim." Alastair kutuyu masasının üzerine koydu. "Buraya gel."

Simon'ın geniş ve gergin gözleri bana çevrildi.

Güvence için bana bakması göğsümde bir sıcaklık yarattı. Kimse için güvenli bir yer olmaya alışık değildim. İnsanların benden korkmasına ve varlığımdan ürkmesine alışkındım. Ama Simon, her ne kadar son konuşmamızda tartışmış olsak da, nedense bana güveniyordu.

Ona başımı salladım. "yok."

Ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü. Koridordan gelen sesler dikkatimi çekti ve baktığımda Castor ve Raiden'in kapı aralığında durduğunu gördüm. Gray yanlarındaydı, kahverengi gözleri Castor'un kolunun etrafından bakıyordu.

Alastair bir elini ağzına yaklaştırdı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Aç şunu."

Simon titreyen elleriyle mandalı çözdü ve kapağı açtı. İçindeki gücü hemen hissettim. Alastair de hissetti. Ellerini masanın üzerine koymadan önce biraz dengesini kaybeder gibi oldu. Solgun gözleri bana kaydı. Gördüğüm şey beni üşüttü. Böyle bir endişeyi nadiren gösterirdi. Kibri ve gururlu yapısı onu gergin durumlarda soğukkanlı tutardı. Ama şimdi?

Korku.

Arkamdan bir inilti duyuldu. Gray, Castor'un arkasına atlamış ve yüzünü iri erkeğin sırtına bastırmıştı.

"Bu da ne böyle?" Raiden sordu, kasları gerilmişti. "Bu çok..."

"Karanlık," dedi Castor.

"Güçlü," diye ekledi Alastair. "Çok güçlü."

Simon hepimize bakarak, "Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi. "Kutudan çıkarayım mı?"

Alastair kırmızı örtüyü kenara çekip bir yüzük çıkararak, "Şimdi açacağım," dedi. Yüzük tenine değdiğinde gücünü biraz kaybetti ve kalçasını masanın kenarına yaslamak zorunda kaldı.

Altın bir bandı ve ortasında yakut gibi görünen şeylerle çevrili büyük yeşil bir taşı vardı.

"Bu yazı mı?" Kordon boyunca uzanan bir oymayı fark ederek sordum. Yaklaştıkça kollarıma bir ürperti yayıldı ama bu hissi görmezden geldim.

Alastair konsantre olurken kaşları çatıldı. "Bu dil şeytani. Bir tür bağlama büyüsü."

"Ne için bağlayıcı?" Ben sordum.

"Bilmiyorum." Ve Alastair bilmemekten nefret ederdi. Bu onun egosuna vurulmuş bir darbeydi. Yüzüğü parmaklarının arasında çevirerek işlemeleri inceledi.

Lazarus pencerenin dışındaki bahçeye indiğinde bir kanat çırpma sesi duyuldu.

Simon çığlık attı ve geriye, duvara doğru savruldu. "O... o birden ortaya çıktı. Birdenbire." Bana odaklanmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Bu gerçekten oldu mu?"

Lazarus çalışma odasına açılan verandanın cam kapısını açtı ve içeri girdi. Simon ona bakmaya devam etti, teni solmuştu.

"Bir şeyler görüyor olmalıyım," dedi Simon. "Kanatları var. Gerçek kanatları.

Bu gerçek olamaz."

Lazarus, Simon'a sırtını dönmeden önce, "Bu kadar gürültü yeter, insan," dedi. Beyaz kanatlarını yanlarına doğru kıvrarak Alastair'e doğru yürüdü. "Ne buldun?"

"Bu." Kutuyu işaret etmeden önce yüzüğü uzattı. "İblis ve melek koruması var. Geldiği ev de korumalı."

Lazarus yüzüğü aldı ve inceledi. Saçları bembeyaz kanatlarının rengine uyuyordu ve mavi gözlerinde altın rengi benekler vardı. Zamanın başlangıcından beri buralarda olmasına rağmen otuz yaşından daha yaşlı görünmüyordu.

"Bunu nereden buldun?" Lazarus sesindeki tedirginliği gizleyemeyerek sordu.

"İnsan," diye yanıtladı Alastair.

Lazarus onunla yüzleştğinde Simon'ın gözleri büyüdü. Yanına yaklaştım ve bana doğru bastırdı.

"Sen." Lazarus yüzüğü havaya kaldırarak ona doğru yürüdü. "Konuş. Bunu nereden buldun?"

"Bir kutunun içinde," diye yanıtladı Simon. "Yani, bir sürü başka şeyle birlikte bir sandığın içinden çıktı. Ravenwood Malikanesi'ndeki bir müzayededen aldım."

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Meleğe sordum.

"Bağlayıcı bir yüzük," diye yanıtladı Lazarus. "İçindeki güç çok kuvvetli. Ve imkânsız."

"İmkânsız derken neyi kastediyorsun?" Alastair sordu. "Neymiş o?"

"Uriel ile konuşmam gerek." Lazarus çalışma odasından çıktı ve kanatlarını açmadan önce bahçeye doğru yürüdü.

Melek gözden kaybolurken Simon tekrar soluk soluğa kaldı. "Ben... o..." Gözlerini kırıştırdı ve biraz öne doğru eğildi. "I..."

Ve sonra yere yığıldı.

Yere düşmeden önce onu yakaladım ve başını kucakladım, korku göğsümü kavradı. vardı acaba? Sadece bayıldığını fark ettiğimde endişem yerini eğlenceye bıraktı. Olayların ne zaman onun için fazla geleceğini merak etmiştim. Anlaşılan kanatlı bir adam görmek bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Yüzüğü Lazarus aldı," dedi Alastair, bakışlarını pencereye çevirerek.

"Sevindim," dedi Gray, hâlâ Castor'a tutunarak. "Bu halini hiç sevmedim. hissettirdi."

Alastair sakın görünüyordu. Hatta kayıtsız. Ama elleri iki yanında yumruk olmuştu. Günlerdir Lazarus'u arıyordu ve melek sonunda cevap verdiğinde yüzüğü alıp hiçbir açıklama yapmadan gitmişti.

"Phoenix bugün bir cevap bekliyor," dedim Simon kollarımın arasındayken ayağa kalkarak.

Alastair, "Yüzük bizde olmadan ona veremeyiz," diye karşılık verdi. Bakışlarını pencereden ayırdı. "Bu gece hepimiz devriye gezmeliyiz. Eğer daha fazla gölgeyi serbest bırakırsa, onlar için hazır olmalıyız. Şimdi hepiniz... çalışma odamı terk edin."

Odadan çıktım ve diğerleri de beni takip etti. Kapı arkamızdan kapandı. Castor ve Gray dışarıda yürürken, Raiden mutfağa doğru yöneldi. Hiçbiri konuşmadı. Hepimiz az önce olanları düşünüyorduk.

Yüzük kime aitti? Nadiren duygularını belli eden bir varlık olan Lazarus neden bu kadar korkmuş görünüyordu? Sık sık gibi kafa karışıklığı hızla öfkeye dönüştü. Lazarus bizi karanlıkta bıraktı

Ama bu bize söylememesi için çok önemli bir şeymiş gibi geldi. Özellikle de her şeyin tam ortasında olduğumuz için.

Simon'ın odasına doğru yürürken kıpırdandı ve gözlerini açtı. "Galen?"

"Seni yakaladım," dedim. "Güvendesin. Sadece bayıldın."

"O adamın... kanatları vardı."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Evet. Öyle yaptı. O bir melek." Bir pislik gibi davransa bile.

Simon şok içinde, "Hepsi gerçek," dedi. "Buna inanamıyorum. Kanatları bir anda ortaya çıktı. Ve o da öyle yaptı. Havaya doğru uçtu." Yüzünü göğsüme bastırdı. "Sanırım aklımı kaybediyorum. Tek açıklaması bu."

"Aklını kaybetmiyorsun." Yüzümü saçlarına bastırmaktan kaçındım. Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı ki?

"Nasıl emin olabilirim? Sen de benim hayal gücümün bir ürünü olabilirsin." Simon hafifçe homurdandı. "Her zaman uzun boylu erkeklerden hoşlandığımı söyledim. Senin gibi bir evden daha uzun, seksi bir erkeğin hayalini kurmayı bana bırak."

"Ben olsam o kadar uzağa gitmezdim. Belki küçük bir kulübe. Ama bir ev değil." Sözleri kalbimi sarıp sarmaladı. Ve bana karşı ortak bir çekim duyduğunu bilmek kesinlikle başka bir parçamın da dikkatini çekti.

Odasına girdikten sonra onu yatağa yatırdım ve kendimi onu bırakmaya zorladım.

"Uyumak istemiyorum," diye sızlandı. "Daha iki saat önce uyandım."

"Şoktasın," dedim yanına oturarak. "Zihnini dinlendirmen gerek. Sana biraz su getireyim."

"Susamadım." Oturmaya çalıştı, ben de onu nazikçe geri ittim.

Şakağına dokundum, vücuduna bir sükûnet dalgası gönderdim ve onu uyuttum. Sahip olduğumuz bir başka güç. İroni benim de gözümünden kaçmadı, benim gibi biri nasıl olur da birine sakinlik hissi verebilirdi. Keşke bunu kendime çevirebilseydim.

Simon yastığa yığıldı ve ben de gözlüklerini çıkardım. Onu uyutmaktan nefret ediyordum ama gerçekten dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bedeni -ve zihni- son birkaç gündür çok şey yaşamıştı.

Ve insanlar kırıldı.

Odadan çıktım ve keskin bir nefes alarak kapıyı kapattım. Simon'ın varlığında öfkem dizginlenmişti. Hâlâ mevcuttu ama kontrol altındaydı. Ama ondan uzaklaştığım her adımda içimdeki öfke daha da büyüyordu.

Bir şeyi öldürmem gerekiyordu.

Birkaç düzine renk tonu yeterli olacaktır.

Sekizinci Bölüm

Simon

Gün batımında deniz nefes kesiciydi.

Gölgeler dağın üzerinden yavaşça içeri süzülüyor, zirvenin tepesine değen ve masmavi suyun bazı bölgelerinde parlayan altın ışıyla keskin bir tezat oluştuyordu. Kıyıda durup baharın keskin havasını içime çektim, saçlarımı karıştıran ve deniz kokusu taşıyan esintiyle gözlerimi kapattım.

", değil mi?" diye sordu derin bir ses arkadan

Ben.

Galen'i görmek için döndüm. Her zamanki gibi siyah bir gömlek giymişti,

pantolon ve botlar. Kalçasındaki hançerin kabzası bile siyahtı.

"Hâlâ kararsızım," diye cevap verdim, serin bir esinti daha etrafımı sararken hırkama daha çok sarıldım. "O meleşti gördükten sonra bana her konuda doğruyu söylediğine ikna oldum. Ama hâlâ kafamı toparlamakta zorlanıyorum. Benim dünyamda böyle şeyler yok."

"Onlar varlar. Her zaman var oldular. İnsanlar etraflarındaki büyüü nadiren görürler." Galen yanıma geldi, gri gözlü bakışları suya sabitlenmişti. "Düşünmek için buraya gelmeyi seviyorum. Denizin sakinleştirici bir yanı var."

"Babam bana konuşmam gerektiğinde denizin beni dinleyeceğini söylerdi." Daha fazla gölgenin güneş ışığını yok edişini izledim. "Hava güzel olduğunda her hafta sonu onun teknesiyle açılır ve balık tutardık. Yakaladığımız hiçbir şeyi tutmaya cesaret edemezdi. Balıkları suya geri atar, sonra da oturup gün batımını izlerdik."

Hatırladıkça göğsüm ağrıyordu. O zamanlar tam olarak takdir edemediğim şeylerden biriydi. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, onunla tekrar teknesinde oturmak için her şeyimi verirdim.

"Annem bir deniz biyoloğuydu ve okyanusu çok severdi," diye devam ettim. "Ben on iki yaşındayken öldü. Araba kazasında. Babam duygularını ifade etmekte zorlanan bir adamdı. Annem öldükten sonra limana gider ve denize bakardı. Bazen saatlerce. Onunla konuşurdu. Yani şimdi

Zorlandığımda ya da bir şeyleri çözmem gerektiğinde ben de denize geliyorum." Galen'e zayıfça gülümsedim. "Özür dilerim. Bu çok fazlaydı."

Galen, "Su sayısız anıdan oluşur" dedi. "Bir yerden bir yere seyahat eder, bilgiyi ve duyguları özümser. Baban denizin dinlediğini söylerken haklıydı. Ve sonra sırlarınızı güvende tutar." Bir duraklama. "Ne zaman öldü?"

"Dört yıl önce. Kalp krizi geçirdi." Midem sıkışmaya başladı. "O da çok gençti ve sağlığı yerindeydi. Sadece... beni çok şaşırttı. O öldü ve sonra dükkânın sorumlusu ben oldum. Gençliğimden beri orada çalıştığım için her şeyi biliyordum. Ama bir anda çok fazla şeyle uğraşmak zorunda kaldım." Onunla çok fazla kişisel konuştuğumu fark edince kısa bir kahkaha attım. "Özür dilerim. Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum."

"Özür dilemeyi bırak," dedi bana bakarak. "Yirmi dokuz yaşındasın, doğru mu?"

"Evet."

"Çok genç." Galen yüzünü sudan çevirip konağa baktı. "Altmış yıldır burada yaşıyoruz. Bundan önce Paris'teydik. Ondan önce İskoçya. Ayrıca, Japonya. Bu dünyada ziyaret etmediğimiz bir yer kalmadı."

Bana açılma şekli bu muydu? Galen'i iyi tanıımıyordum ama pek konuşkan biri olmadığı izlenimini edinmiştim. Sadece uyuduğunda konuşmayı bırakan Gray'in tam tersiydi.

"Bunu düşünmek benim için çok zor," dedim. "Bu kadar uzun yaşamak. Siz aynı kalırken etrafınızdaki dünyanın değişmesini izlemek. Çok yalnız görünüyorsun."

Galen başını bana doğru eğdi, gözlerinin arasında bir kırıksıklık oluştu. "Ne tuhaf bir insan."

Yüzüm kızardı. "Nasıl tuhaf olabilirim?"

"Çoğu insan sonsuz yaşam fikriyle baştan çıkar. Ama sen öyle değilsin. Sen bunun gerçek bir yük olduğunu görüyorsun."

"Muhtemelen kötümser olduğum içindir." Yanaklarım daha da kızardı. Tereddütsüz bakışları özbilincimi daha da artırdı. "Her şeyin olumsuz yanını görmek içime işlemiş."

Galen'in sert ifadesi biraz duraksadı ve dudaklarında hafif bir kıvrılma olduğuna yemin edebilirdim. "O zaman ortak bir noktamız var."

"Bir soru sorabilir miyim?"

Ağzının köşesi seğirdi. "et." "Senin gibi başkaları da var mı? Nephilim."

"Evet."

"Onlar da mı lanetli?"

"Bu iki soru demek," dedi Galen.

Gülümsedim. "Dava et beni. Şimdi cevap ver."

"Bana patronluk taslanmasından hoşlanmam." Açık gri gözleri bakışlarımı o kadar uzun süre tuttu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Bu bakışma yarışını kesinlikle o kazanmıştı. "Ama bilmen gerekiyorsa... hayır, onlar lanetli değil. Lucifer düştüğünde iki yüzden fazla melek onun peşinden gitti ama sadece ilk yedisinin soyu lanetlendi."

"Neden sadece yedi?"

"Çünkü onlar Lucifer'in generalleriydi," diye yanıtladı Galen. "Ve onu Dünya'ya kadar takip eden ilk kişiler."

"Babanı tanıyor muydun?"

Galen beni şaşırtarak, "İyi değil," diye cevap verdi. Başka bir soruya daha sinirleneceğini düşünmüştüm. "Yine de onunla ilgili hikâyeler duydum. Düşüş'ten önce bir meleği öldürmüş. Melek onu durdurmaya çalışmış ve babam kalbine bir bıçak saplamış. Ondan sonra birçok insanı katletmiş, öfkesinin onu tüketmesine izin vermiş. Ben şiddet yoluyla hamile kalmışım. Annemi zorla aldı. Ben çocukken bana zar zor bakabiliyordu bile. Lazarus'un beni götürdüğü gün ağlamış. Ama üzüntüden değil. Gittiğimi görünce rahatlamış."

Kalbim onun için kırıldı ve yanına yaklaştım, onu rahatlatmak istiyordum ama bunu yapmama izin verip vermeyeceğinden emin değildim.

"Sanırım bu yüzden Gazap'ın sahibiyim," diye devam etti. "Nasıl olmayayım ki? Öfke, şiddet... onun eylemleri yüzünden damarlarımda dolaşıyor."

"Baban nasıl bir insan olursa olsun, sen o değilsin Galen."

Denize doğru baktı. "Ona bildiğinden daha çok benziyorum." Eve doğru başını sallamadan önce bir nefes aldı. "Gel hadi. Hava serinlemeye başladı."

Ona bana narin bir çiçekmişim gibi davranmayı bırakmasını söylemek istedim ama yine *de* biraz soğuktu. Lanet olsun ona.

Onu malikâneye kadar takip ettim, yürürken aramızdaki büyük boy farkına dikkat ettim. Geniş omuzlarına bakarken ve içime girerken onları kavradığımı hayal ederken kanım damarlarımda daha hızlı akıyordu.

Beni sikerken nazik mi davranacaktı? Yoksa yatağı kıracak kadar sert mi vururdu?

Bellamy köşeyi dönmeden önce bal rengi bir ses, "Birileri heyecanlanmış," dedi. Gri gözleri gülümsemeyle parlayarak bana kaydı.

"Ha?" diye sordum.

Galen durdu ve ona döndü, gözleri kısılmıştı.

"Yok bir şey." Bellamy sırtarak bana baktı ve yoluna devam etti.

Salon.

Birbirleriyle telepatik olarak konuşabildiklerini ve şifa verdiklerini biliyordum.

güçleri vardı. Ama başka güçleri de var mıydı? Şehvetin sahibi olduğuna göre, Bellamy birinin tahrik olduğunu hissedebilir miydi? Yoksa sadece paranoyak mıydım ve her şeyi abartıyor muydum?

Aklımdan çıkaramadığım o açık gri gözler sonra bana kaydı. "Eğer sana dokunursa, sadece bir parmak bile olsa umurumda değil, bana haber ver."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim. Sonra, beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama ekledim, "Ve belki de bana dokunmasını *istiyorum*. Uzun zamandır bu kadar ateşli bir erkek bana dokunmamıştı. Bana iyi bir gece yaşatabilir."

Galen homurdandı ve beni koridordaki duvara doğru itti. Vücudundan yayılan sıcaklık damarlarımdaki ateşle eşleşiyordu. "Eğer becerilmek istiyorsan, insan, seni memnuniyetle yatağıma alırım. Ama onun sana sahip olmasına izin yok."

Boğazım aniden kurudu ve nefeslerim hızlandı. Gözlerinin içine baktım, sonra dudaklarına baktım. Sıcaklık karnımın alt kısmında toplandı. "Gerçekten yapacak mısın?"

"Ne yapacağım?" diye sordu, sesinde hâlâ bir hırıltı vardı. "Sik beni."

Benim sorunum neydi? Doğru, iyi olup sevişmeyeli aylar olmuştu. Biriyle yatakta yuvarlanmak için çiçeklere, süslü yemeklere ve hatta bir ilişkiye ihtiyacım yoktu. Ama hiç tanımadığım bir adama karşı bu kadar açık sözlü olmak bana göre değildi.

"Galen," dedi Alastair koridorun sonunda belirerek. "Gitmemiz gerekiyor."

Galen ona bakmadı. Sözlerine tepki vermedi. Gözlerini benden ayırmadı, vücudu çok yakındı ama yeterince yakın değildi. "Bu tartışmaya daha sonra devam edeceğiz."

Benden uzaklaştı ve Alastair'e doğru yürüdü. Köşeyi dönmeden önce bana tekrar baktı. "Ben yokken uslu dur."

"Ben çocuk değilim."

Gözden kaybolduğunda duvara yaslandım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Galen bir Gazap olabilirdi ama yine de içimde saf bir şehvet uyandırmıştı.

Malikâne benim için hâlâ bir labirent gibiydi ama yolumu öğrenmeye başlamıştım. Biraz acıktığımı hissederek mutfağa doğru yürüdüm ve evin normalden daha sessiz olduğunu fark ettim.

"Herkes nerede?" Buzdolabını açarken Raiden'a sordum.

Bütün bir çöreği ağzına atmadan önce "Devriye geziyorum," diye cevap verdi. "Bu gece benimle kalacaksın. Umarım sorun olmaz."

"Bana göz kulak olman için seni geride mi bıraktılar?" Bu düşünce beni rahatsız etti. Çocukmuşum gibi davranılmasından nefret ederdim.

"Yüzündeki o ekşi ifadeyi sil, küçük ölümlü." Raiden fırın kutusunu bana doğru tuttu. "Bir çörek al. Kemiklerine biraz daha et koyabilirsin."

"Zaten yeterince var." Ama yine de sırlı bir çörek aldım. Günaha karşı koyma konusunda berbattım, özellikle de konu yemek olduğunda. "Yedi ölümcül günah arasında sanırım ben daha çok oburluk yapıyorum."

Raiden sırtıttı ve ilk düşündüğüm kadar korkutucu olmadığını fark ettim. Elbette, lanet bir dağ gibi görünüyordu ve bir dağ kadar da güçlü görünüyordu, ama gülümseme biçiminde çocuksu bir şey vardı. Masum, hatta.

"İyi misin?" Raiden sordu. "Daha önce Lazarus'u gördüğünde korkmuştun."

"Ben iyiyim." Ve iyiydim de. Çoğunlukla. "Hâlâ her şeyi kabullenmekte zorlanıyorum ama ilerleme kaydediyorum. İyi haber şu ki artık beni kaçırdığınızı düşünmüyorum."

Kıkırdadı. "Bunu bilmek güzel. Korkmanı istemeyiz. Biz sadece sizi korumak istiyoruz."

"Peki yüzüğe ne oldu? Melek-er, Lazarus, sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Raiden bir bira aldı ve kaşlarını kaldırdı. "Bir ister misin?" "Hayır, teşekkürler."

Omuz silkti ve bir yudum almadan önce kapağını çevirerek kapattı. "Lazarus bize pek bir şey anlatmıyor. Çok sinir bozucu ama her zaman böyle olmuştur."

"Peki ya Ravenwood?" Ben sordum. "Alastair koruma yüzünden içeri girememekle ilgili bir şeyler söyledi."

"Evet. Cevapları bulmaya çalışıyorduk. Yüzük çok güçlü ama onun hakkında ya da nereden geldiği hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Konakta bir tür ipucu olabileceğini düşündük."

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Heyecan göğsümde dönüyordu. "Bu işi geçimimi sağlamak için yapıyorum. Yıllar boyunca sayısız eşyanın izini sürdüm. Bir nesnenin geçmişini ve kökenini bilmek onu daha değerli hale getirebilir, bu yüzden bu benim işim."

"Galen zaten olduğundan daha fazla işin içine girmenden hoşlanmayacaktır." "Galen benim patronum değil."

Raiden eğlenerek, "Sakin ol," dedi. Gülümsemesi biraz azaldı. "Onu kızdırmak istemezsin. İnan bana."

"Neden? Hulk'a mı dönüşecek?"

"Onun gibi bir şey. Galen sinirlendiğinde, *gerçekten* sinirlendiğinde, dört Hulk gibi olur. Öfke onu ele geçirir ve çok güçlüdür. Hepimizin toplamından daha güçlü. Ve onu tekrar ..." Raiden başını salladı. "Şöyle diyelim, en son böyle kontrolünü kaybettiğinde Lazarus onu bir kafese atmış ve neredeyse öldürüyordu."

İçim daraldı. "Onu neden öldürsün ki?"

"Çünkü Galen'in zihnini öfke ele geçirmişti." Raiden bir elini kırpılmış siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. Anıyı yeniden yaşamak onu gözle görülür biçimde üzmüştü. "Böyle olduğunda bir canavar gibi oluyor. Öfkenin onu tüketmesine ne kadar uzun süre izin verirse, onu geri getirmek o kadar zor olur. Artık öfkesini kontrol etme konusunda daha iyi. Ama o gazap dolu öfke hala içinde. Her zaman da öyle olacak."

Tarif ettiği Galen'i hayal etmeye çalıştım. Onu acımasız bir öfkenin ele geçirdiğini, zihninin bir canavardan biraz daha fazlası olduğunu hayal etmeye çalıştım.

"*Ona bildiğinden daha çok benziyorum.*" Galen bunu mu demek istemişti? Öfkesi yüzünden babasına benzediğini mi?

Ama sonra Galen'in neredeyse ölmek üzere olduğum gece beni kollarında ne kadar nazıkçe tuttuğunu hatırladım. Sargılarımı nasıl özenle kontrol ettiğini hatırladım. Ben bayıldıktan sonra beni yatağa taşıırken sesindeki nezaketi.

Hayır. O kalpsiz değildi. Ya da zalim. Öfke onun bir parçası olabilir. Ama nezaket de öyleydi.

"Film izlemek ister misin?" Raiden sordu. "Patlamış mısır yapabilirim."

"Elbette."

Bir kez daha, ne kadar insani göründüğünü fark ettim. Ölümsüz melek savaşçıların evi olan bir malikânedeydim ve onlardan biriyle film izlemek üzereydim, sanki sadece iki normal adam takılıyormuşuz gibi. Ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi.

Raiden üç paket patlamış mısır patlattı ve çoğunu büyük bir kaseye boşalttı. Kalanını daha küçük bir kaseye boşalttı ve onu da bana verdi. İki bira daha aldı, ben de bir bardak buzlu su doldurdum ve sonra mutfaktan çıktık.

"Eğlence odasına gitmiyor muyuz?" Yanından geçerken kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Gray sana sinema olduğunu söylemedi mi?" "Ne?"

"Yok artık."

"Evet, ." Yine o çocuksu gülümsemesini takındı ve aşağıya doğru devam etti.

Salon.

Beni başka bir koridora götürdü ve soldaki bir kapıyı açtı. I Odaya girdiğimde şaşkın bir sessizlik içinde bakakalmıştım. Ekran tıpkı gerçek sinemalardakiler gibi devasaydı ve koltuklar da pelüş yatar koltuklardı. Yedisi için de yeterliydi.

"Eminim şimdi kaçmadığına seviniyorsundur, ha?" Raiden sıranın ortasındaki koltuğa oturdu.

Sırıttım ve onun yanındakini aldım. "Evet. Sayılır."

Azılı bir seri katilin peşine düşen dedektifler hakkında bir psikolojik gerilim filmi izledik ve bittikten sonra bir romantik komediye geçtik. Eklektik bir zevki vardı. Sanırım onun kadar uzun süre yaşayınca tüm türleri takdir etmeyi öğreniyorsun.

Gece saat 01:00 civarında, odamın dışında adım sesleri duyduğumda yatakta yatıyor, dönüp duruyordum. Kapı gıcırdayarak açıldı ve koridordan içeriye ışık sızdı. Birinin bana yaklaştığını hissettiğimde gözlerimi kapattım ve uyuyormuş gibi yaptım. Battaniyeyi göğsümün üzerinde biraz daha yukarı kaldırdılar ve çenemi hafifçe okşamadan önce üzerime sardılar.

"Numara yaptığını biliyorum."

Gülümsedim ve gözlerimi açtım. "Beni ne ele verdi?"

"Korkunç oyunculuğun." Galen başucu lambasını yaktı. "Ayrıca uykunda horluyorsun ve çok sessizdin."

"Ben horlamam."

Yanıma otururken kaşlarını kaldırdı, ağır bedeni yatağın biraz eğilmesine neden oldu. "Raiden ile geçirdiğin zaman hoşuna gitti mi?"

Başımı salladım. "Film izledik."

"Güzel." Sesi yumuşaktı ama ifadesi sertliğini koruyordu.

"Bu kan mı?" Telaşla sordum. Boynunun yan tarafına kırmızı bulaşmıştı ve daha yakından bakmak için doğruldum.

Galen onu sildi ve omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Sadece bir ısırık. Yara zaten iyileşiyor."

"Bu gece dışarıda çok gölge var mıydı?" Onlarla nasıl savaştığı hâlâ aklımı kurcalıyor. Onlardan birine tekrar yakın olma düşüncesi beni hasta ediyordu.

"Her zamankinden daha çok, evet." Galen nefes verdi. "Phoenix yüzüğü teslim etmediğimiz için çok kızgın."

"Phoenix kim?"

"Onunla tanıştın," dedi. "Kumral saçlı iblis. Kıç gibi kokuyor."

Güldüm. "Bana daha çok odun dumanı gibi kokuyordu." Adamın dükkânıma geldiği günü hatırladım. "Bu adamda bir tuhaflık olduğunu biliyordum. Beni rahatsız ediyordu. Bana bir çizgi romanın kötü adamını hatırlattı. O gerçekten bir iblis mi?"

"Hem de üst düzey bir tane." Galen boynunun arkasını ovuşturdu ve pazusunun iç tarafında daha fazla kan olduğunu fark ettim. Başka bir ısırık izi. Ama haklıydı. Yara kapanmıştı ve sanki saatler değil de bir haftadır varmış gibi görünüyordu. Kanı fark etti ve silmek için gömleğini kaldırdı. Karın kaslarının görüntüsü kanımı kaynattı. "O gölgeleri peşinden gönderdiği için ona teşekkür edebilirsin."

Tenimdeki sıcak, kokuşmuş nefeslerini ve iğrenç yanık et kokularını hatırlayınca ürperdim. "Bunu düşünmemeyi tercih ederim, teşekkürler."

"Lafı açılmışken..." Galen göğsümdeki bandaja dokundu. "Bu artık çıkabilmeli."

Diğer zamanlarda olduğu gibi dikkatini bana verdiğinde garipleştim. Gerginleştim. Yatağın üzerinde kaydım ve titrek bir nefes verdim. "Sabah çıkarırım."

"İzin ver." Öne doğru eğildi ve kollarını bana doladı.

Onun bu yakınlığı karşısında göğsümün ortasına bir sıcaklık çarptı. Ona sorun olmadığını ve kendim yapacağımı söylemeye çalıştım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Sargıyı açıp çıkarmaya başlarken gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Bandaj açılıp altındaki pembe, yaralı deri ortaya çıktığında dikkatim bir an için uzaklaştı. Kendimi

Yara izlerinin büyüklüğü ve sivriliğiyle Frankenstein'ın canavarı gibi.

Galen'in kaşları çatıldı. "Verilen hasar göz önüne alındığında, bir yara izinin ödenecek küçük bir bedel olduğunu söyleyebilirim."

"Harika. Kendinden utanacak bir şey daha." Sanki vücudum bana yeterince güvensizlik vermiyormuş gibi.

"Neden bu kadar utangaçsın?" Galen sordu.

"Peki." Bakışlarımı kaçırdım. Vücudum hakkında güvensiz olmak onunla konuşmak istediğim bir şey değildi. Çok utanç vericiydi. "Bilmiyorum."

"Anlat bana."

"Ben sadece..." Elimi gövdemden aşağı doğru salladım. "Senin ve buradaki diğer herkes gibi mayo mankeni sayılmam. Fırsat buldukça spor salonuna gidiyorum ama bu pek işe yaramıyor çünkü duygusal bir yiyiciyim ve ne zaman duygularım incinse kendimi bir kutu dondurma yerken buluyorum."

"Duygularını kim incitti?" Galen ters ters baktı. "Onları öldüreceğim."

"Buna gerek yok," dedim, sesimin tonu yükselmişti. Gözlerindeki ölümcül parıltıya bakılırsa, bunu yapacağına inanıyordum. "Son zamanlarda birkaç kötü randevuya çıktım. Normal randevular. Son adam benden çok garsonumuzla ilgileniyordu. Ondan önceki, genelde sadece fit erkeklerle çıktığına dair aptalca bir yorum yaptı. Dünyanın en yakışıklı erkeği olmadığımı biliyorum ama ben-"

Galen üzerime gelirken boğazında alçak bir hırıltı oluştu. Kollarını başımın iki yanına dayadı. Gözlerindeki yoğunluk başka tarafa bakmama neden oldu.

"Bana bak," dedi. Kalbim kaburgalarımın çarparken ve yanaklarım yanarken ona baktım. Gri gözleri loş ışıktaki daha koyu görünüyordu. "Bir daha asla kendin hakkında kötü konuştuğunu duymak istemiyorum. Beni anlıyor musun? Sen çok güzelsin, Simon." Boynumun yan tarafını kavradı ve daha da yaklaşarak ağzını kulağıma dayadı. "Duymak istediğim tek şey seni becerirken adımı haykırman. Tekrar ve tekrar."

Nefes almakta zorlanıyordum. Beynim tekledi, düşüncelerimi karıştırdı ve herhangi bir tutarlı yanıt oluşturma yeteneğimi elimden aldı. Karıncalanmalar tüm vücuduma yayıldı ve ateşim fırladı. Yine de söylediği bir şey dikkatimi çekti.

"Bana güzel dedin," diyebildim, sesim titriyordu. Bu kelimeyi pek sık kullanmadığı izlenimine kapılmıştım. Bu yüzden ondan duymak özel hissettirdi. Samimi. "Bunu daha önce kimse söylememişti."

"O zaman hepsi lanet olası aptallar." Ve sonra Galen beni öptü.

Beni sırtüstü yatırıp dudaklarını dudaklarımda gezdirirken sandal ağacı ve narenciye kokusu etrafımı sardı. Dudaklarımı ayırıp dilinin ağzımın içine girmesine izin verirken kalbim göğsümde çarpıyordu. Hay sikeyim. Dillerimiz birbirine dolanırken başımın döndüğünü hissettim. Tadı sarhoş ediciydi. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim.

Galen' çakıllı sesi, kokusu ve sert vücudunu üzerimde hissetmek -Her şey beni tüketmişti. Onun tarafından. Onu tanımıyor olmam umurumda değildi. Muhtemelen tek seferlik bir sevişme olması, sadece karşılıklı boşalma ihtiyacından kaynaklanması umurumda değildi. Sonsuza dek sürecek bir vaade ihtiyacım yoktu. Hayır. O an ihtiyacım olan tek şey asla unutamayacağım sert bir sikişti.

Ve bana vereceğini biliyordum.

Ona *ihtiyacım vardı*.

Battaniye bizi ayırdı ve onu aşağı çekmek için biraz geriye oturdu. Hemen içime bir güvensizlik çöktü. Yatağın başucundaki lamba açıldı ve üstüm çıplaktı. Hoşlanmadığım yanlarımı saklamanın kesinlikle bir yolu yoktu. Kendime tumbul diyemezdim. Sadece... benim için biraz fazla gevşek ve yumuşak. Ama bu düşünceye kendimi kaptıramadan Galen'in ağzı yine benimkinin üzerindeydi.

Gömleğini başından çekip bir kenara atmasına yetecek kadar uzun bir süre ayrı kaldık ve sonra ateşli bir öpücükle tekrar bir araya geldik. Karnının sert çıkıntıları çıplak karnıma sürtünerek kanımın daha da ısınmasına neden oldu.

Tanrım, onu çok istiyordum.

Bacaklarımdan arasına yerleşti, sikinin sert pantolonunu zorluyordu. Beni dolduracağı düşüncesiyle kığım ağrıyordu.

Yarın yürüyebilecek miyim? Muhtemelen yürüyemezdim. Ama umurumda değildi.

"Bunu istediğine emin misin?" Galen öpücükler arasında sordu, eli yan tarafımı kavrarken diğeri boynumda duruyordu. Elleri de tıpkı geri kalanı gibi büyüktü. Hepsini üzerimde görmek istiyordum.

Başımı salladım, beynim şehvetten konuşamayacak kadar bulanıktı.

"Adil uyarı, insan." Başını eğdi ve boğazımı ısırıldı. "Ben sert sikerim. Nazik davranmam."

Evet. Huzur içinde yat kığım.

Yok edilmeye o kadar hazırdım ki.

"Bana uyar," diye soluyarak sırtının alt kısmını kavradım.

Galen köprücük kemiğıme kadar öptü, sonra meme ucumu emmeden önce bir iz yaladı. Ağzının sıcak ıslaklığı duyularımda bir şok etkisi yarattı. Nefesim kesildi ve başını tutarak yerinde kalmasını sağladım. Dilini dilime değdirmeden önce gülümsediğini hissettim.

"Hoşuna gitti, değil ?" diye sordu boğuk bir ses tonuyla. "Mhm."

Tekrar emdi ve diğer meme ucumu iki parmağının arasında çimdikledi. Daha da sertleştım, sikim pijamamın önünü sıyırdı. Parmakları pantolonumun bel bandının altına inip aşağı çekerken göğsünden bir hırıltı daha yükseldi. Vücudumdan aşağı inmeye devam etti, kaburgalarımı öptü ve sonra göbek deliğimi kemirdi. Aletime ulaştığında, beni boğazının arkasına kadar götürmeden önce hiç zaman kaybetmedi.

Titreyerek nefes verdim ve parmaklarımı kısa saçlarının arasından geçirdim, başım yastığa düştü.

Galen yüzünü taşaklarıma doğru indirip birini ağzına alırken ucumu okşadı. Göğsümde boncuk boncuk ter vardı ve kendimi bir fırının içine atılmış gibi hissediyordum.

Ön sevişme geçmişte benim için yok denecek kadar azdı. Normalde adamın sikini emerdim, o da beni açacak kadar kıcımlı parmaklar, sonra da üstüme çıkar ve taşaklarına kadar beni becerirdi. Buna alışık değildim. Galen acele etmiyordu. Uzun sürmesini sağlıyordu.

Birden durdu. Aşağı baktığımda kapıya baktığını gördüm. Sonra yumuşak bir kahkaha atarak başını salladı. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Bellamy," dedi gözlerini bana çevirerek. "Komodinin çekmecesini kontrol et. Az önce oraya bizim için bir şey koyduğunu söyledi."

"O mu söyledi? Doğru ya. Telepati olayı." Bir şişe kayganlaştırıcı bulmak için çekmeceyi açtım.

"Yüzün kızarıyor."

"Hayır, yapmıyorum." Kayganlaştırıcıyı aldım ve yatağın üzerinde yanıma koydum. "Bunu buraya ne zaman soktu?"

"Odanı hazırladığında." Galen başını eğdi. "Hâlâ kızarıyorsun." "Sadece yüzüm," diye yalan söyledim, yanaklarımın daha da ısındığını hissederek. Ben yapmadım

kayganlaştırıcıyı görmek beni neden utandırdı bilmiyorum. Özellikle de aletim

tam o anda ağzının yanında sallanıyordu. "Eve getirdiğin bütün insanları beceriyor musun? Bu yüzden mi takılacağımızı düşündü?"

O kıskançlık hissi yine göğsümü kemirdi. Nefret ettim.

"Buraya getirdiğim ilk insan sensin. Alastair bu yüzden çok kızgındı. Şimdi gülümsüyorsun."

"Dur." İki elimle yüzümü kapattım. "Işığı kapatıyorum." "Hayır. Seni görmek istiyorum."

Parmaklarımın arasından ona baktım. "Ben de seni görmek istiyorum." "O zaman benden saklanmayı bırak ve devam edelim."

"Bana patronluk ," dedim ellerimi tekrar yatağa bırakarak. "Sırf lanet olsun diye!"

Beni derin boğazladı. Ürperdim ve saçlarının tellerini kavradım, ağzına girip çıkarken onu izledim. Dilini yarığımın üzerinde gezdirirken gri gözleri bana doğru kayıyordu.

"Daha fazlasına hazır mısınız?" diye sordu o çok seksi boğuk sesiyle.

Parmaklarından biriyle deliğimle alay etmeden önce parmaklarını kayganlaştırıcıyla kapladı. Dudaklarını tekrar aletimin etrafına sardığında, bir parmağının ucunu içime kaydırды. Nefesimi içime çektim ve parmağını yavaş daireler çizerek derinlere doğru iterken başımı geriye doğru eğdim.

Galen sert sikiştiğini söyledi. Yine de beni özenle hazırladı. Bu bana onun içinde var olduğunu bildiğim nezaketi düşündürdü.

"Nazik davranmadığını söylediğini sanıyordum."

Gözlerinde hınzırca bir parıltıyla bana baktı. "Sabırlı ol. Sert sevişmeyi seviyor ama pislik değilim. Seni incitmek istemiyorum."

Bir fermuar sesi dikkatimi çekti. Galen pantolonunu aşağı itti ve sert siki serbest kalınca usulca inledim.

"Peki ya prezervatifler?" Ben sordum.

"Onlara ihtiyacım yok." Alt dudağımı usulca ısırmadan önce vücudumu öptü. "Hastalıklar bizi etkilemez. Onları yayamayız da."

"Peki ya hamilelik?"

"Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Yanaklarımın kızardığını hissederek kıkırdadım. "Hayır. Yani. Eğer çocuk sahibi olmak isteseydin, olabilir miydin?"

"Evet." Parmak eklemlerinin arkasını çenemde gezdirdi. "Ama çoğumuz sadece erkeklerle yatarız."

"Yani hepiniz eşcinsel misiniz?"

"Bellamy ve Alastair hariç hepsi. Bell panseksüel, Al ise biseksüel." Galen yüzünü boynumla omzum arasındaki kıvrıma gömdü. "Şu anda kardeşlerim hakkında konuşmamayı tercih ederim. Onlar çok fazla ereksiyon katili."

Homurdandım. Sonra gülmemeye çalıştıkça daha çok güldüm. Gergin olduğum için mi kıkırdıyordum? Muhtemelen öyleydi.

Galen çenemi tuttu. "Siktir. Çok tatlısın."

Ağzını benimkine çarparak morartıcı bir öpücük verdi. Bu gecenin nazik kısmının neredeyse bitmek üzere olduğunu hissettim. Ellerimi kollarındaki kas kordonları boyunca kaydardım, onu tamamen hissediyordum. Kayganlaştırıcıya uzanmadan önce dilini alaycı bir yalamayla ağzımın kenarına sürttü.

Kapağın açılma sesi doğrudan sikime bir ısı hücumu gönderdi. Tekrar bacaklarımın arasına yerleşti ve aletini sıvazladı. Beklenti beni onun altında biraz kıpırdattı. Siktir. Kendimi cehennem gibi bir orgazm olmasını umduğum şeye hazırladım. Tanrı biliyordu ki buna ihtiyacım vardı.

Galen sikinin kalın başını açıklığıma yerleştirip ileri doğru ittiğinde nefesimi içime çektim. Kesinlikle şimdiye kadar sahip olduklarımın en büyüğüydü. Yine de kapsamlı hazırlık yardımcı oldu. İlerleyişini durdurdu ve biraz daha rahatlamadan önce beni usulca öptü. Vücudum onu daha derine çektikçe acı hafifledi.

"İşte bu," dedi dudaklarımdan küçük bir inilti kaçarken. Başını eğdi ve dişlerini boynumda gezdirdi, kalçalarını ileri atmadan önce geri çekti. "Seni daha da genişlettiğimi hissediyor musun?"

"Mhm." Parmak uçlarımı sırtının alt kısmına geçirdim.

Galen önce yavaşça içime girdi. Kıcımlı şilteden kaldırdı ve bir elini başımın arkasındaki duvara dayadı. Ağırlığımı hiçbir şey değilmiş gibi tutuyordu. Bu da... evet, büyük bir tahrik ediciydi. Bir inilti daha çıkardım, sonra bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Simon?" İçime biraz daha sert girdi. "İnlemelerini tutma. Onları duymak istiyorum."

"Eğer ben de seninkini duyabilirsem," dedim nefes nefese. Erkeklerin seks sırasında sessiz olmalarından nefret ederdim. Gürültülü ve etkileyici olmalarını isterdim. Bundan zevk aldıklarını bilmek isterdim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

O temposunu artırdıkça vücutlarımızın birbirine çarpma sesi odayı dolduruyordu. İnlemelerimi tutmak istesem bile, yapamazdım

mümkün . Beni sertçe içine alırken dudaklarından homurtular çıkıyordu. Yatağın başlığı olmadığına sevinmiştim. Yoksa duvarda bir delik açabilirdi.

"Galen," diye inledim, sırtımı kamburlaştırarak.

Yüzünü göğsüme indirdi ve beni tutmak için bir kolunu arkamda sabitledi. Ellerimi sırtının üst kısmına doğru kaydurdım, sonra bir ŗey hissettiğimde durakladım... bir ŗey. Kürek kemiklerinde yarıklar vardı, her iki tarafta da birer tane. Merakla, parmağımı içine sokmadan önce kenarlarında gezindim.

Vücudu sarsılırken Galen'in nefesi

kesildi. "Bu...?"

"Kanatlarımın olduğu yerde," dedi dudaklarını ayırırken titreyerek.

"Siktir.

Bana tekrar dokun."

Erojen bir bölge miydi?

Parmağımı tekrar yarığa daldırdım ve boğazının derinliklerinde inledi, kalçaları daha hızlı ŗakladı. Sonra aynı ŗeyi diğer kürek kemiğine de yaptım. Ondan çıkan sesler... Tanrım. Uyarılmam baŗka bir seviyeye ıktı. Ucumda Precum boncuklandı ve kıçımı dövmeye devam ederken kaya gibi sert karın kaslarına karŗı topraklandım.

Eklenen sürtünme beni serbest bırakmaya yaklaŗtırdı. Nabzım hızlandı ve kalbim göğsümden fırlayacakmıŗ gibi hissettim.

"Kıçın o kadar mükemmel ki," diye homurdandı Galen. Parmak uçlarını gizli kanatlarının tüylerine değdi ve gözleri geri döndü. "Daha fazla."

Prostatımı drttğnde ürperdim ve yüzümü boynuna bastırdım. Daha fazla dayanamayacaktım. Omuzlarındaki yarıkların içini parmaklarımla sikerken çıkardığı iniltilerin bakılırsa, onun da dayanacağından ŗpheliydim.

Orgazmım ssmde inŗa edildi ve toplandı, kalın horozunun tatlı noktama tekrar tekrar vurmasıyla teŗvik edildi.

Galen homurdandı ve daha hızlı itti ve sonra ben onun altında parçalanıyordum. Saniyeler sonra o da bana katıldı, boŗalıırken siki içimde zonkluyordu. Diŗleri boynuma kenetlendi ve bir nefesle ona doğru yükseldim. Bu ikinci bir orgazmı tetikledi ve onun kollarında kontrolsüzce inledim.

Daha sonra yatağa yığıldım ve nefesimi toplamaya alıŗtım. Galen çekilip yataktan kalkmadan önce göğsümü okŗadı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Duŗa. Sonra da yatağa." Sikiŗmeden önce pantolonunu tam olarak çıkarmadı, sadece sikini serbest bırakacak kadar aŗaėı indirdi. Yerden tiŗrtn almadan önce tekrar içine soktu.

"Oh." Beynim neredeyse paramparça olmuştu, bu yüzden her şeyi anlamam biraz zaman alıyordu. "İstersen bir süre daha kalabilirsin."

"Seksten sonra asla kalmam."

"Ah," diye tekrarladım, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Bana bakmadan önce gömleğini düzeltti. "Sana söyledim. Ben nazik değilim. Ya da romantizm. Düzüşür ve giderim."

"Romantizm istediğimi söylemedim." Çarşafı belime kadar çektim, kendimi aniden açıkta hissettim. "Sadece yükünü boşalttıktan sonra bu kadar hızlı çekip gideceğini düşünmemiştim."

"Yastık muhabbeti bana göre değil," dedi kapıya doğru adım atmadan önce. "İyi geceler, Simon."

Odamdan çıkışını izledim, göğsümde dönen garip hisle kafam karışmıştı. Bunun sadece seks olduğunu biliyordum. Bir kerelik karşılıklı bir ilişki.

Peki neden onun gidişini görmek beni üzdü?

"Aptal olmayı bırak," dedim kendime yataktan kalkıp yıkanmak için bağlantılı banyoya girmeden önce. Aynadaki yansımam dikkatimi çekti.

Boynumda bir ısırik izi bırakmıştı.

Parmak uçlarımla izini sürdüm, beni ısırdığı anı hatırlayınca midem bulandı. Acı ve zevkin birleşimi... Kahretsin, hiç bu kadar yoğun bir şey yaşamamıştım. Bakışlarımı aynadan ayırdım ve duşa yaklaştım.

Daha sonra tekrar yatağa girdiğimde, Galen'in sandal ağacı kokusu çarşafılarına sinmişti. İçlerine sokuldum ve göğsümdeki aptal ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi kapattım.

Dokuzuncu Bölüm

Galen

Simon'ın odasından çıktıktan sonra kapısının önündeki koridorda volta attım, içeri dönme dürtüsüyle savaştım. Duşun açıldığını duydum ve onun akıntının altında durup çıplak vücudundan aşağıya su akıttığı zihinsel görüntüsüyle içten içe inledim.

Onu daha yeni doğurmuştum ve şimdiden tekrar istiyordum.

Sikerim böyle işi.

Aramıza mesafe koyma ihtiyacıyla dışarı fırladım ve kanatlarımı açtım, bu hareketle gömleğim yırtıldı. Berrak gece gökyüzüne doğru havalandım, yükselirken berrak havayı derin derin içime çektim. Köşkün yanındaki uçuruma indim ve karanlık denize baktım.

Seks benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece bir amaç için bir araçtı. Hızlı bir kurtuluş. Yıllar boyunca sayamayacağım kadar çok erkeklerle yattım. Duygular hiçbir karşılaşmada rol oynamadı.

Yine de Simon'la seks yapmak farklıydı. Bir kere onunla yüz yüze gelmişim. Normalde erkekleri arkadan becerirdim, onları neredeyse hiç öpmezdim bile. Ama onun dudakları beni baştan çıkarmıştı ve onları tatmam gerekiyordu. Nefeslerini tenimde hissetmeye ve onu sertçe içime alırken gözlerinde parlayan zevki görmeye ihtiyacım vardı. Kürek kemiklerimdeki yarıklara dokunduğunda kontrolümü kaybetmişim.

Başka hiçbir insan bana dokunmamıştı. Buna asla izin vermedim.

"Lanet olsun," diye homurdandım ve bir kayaya tekme attım. Uçurumdan uçtu ve aşağıdaki suya düştü.

"O zavallı kaya sana ne yaptı?" Castor yanıma inerek sordu. Siyah kanatlarında altın rengi tonlar vardı, bu onun günahıyla ilişkilendirilen renkti. Hepimizin kanatları siyahtı. Tek fark altta yatan renk tonuydu. Benimki koyu kırmızıydı.

"Konuşmaya devam edersen seni de uçurumdan aşağı atarım."

"Sert." Castor kanatlarını gevşetti ama görünür halde tuttu. Ay'a doğru baktı. "Onu işaretledin."

Boğazımda bir hırıltı daha oluştu. "Bu bir kazaydı."

Simon'ı ısırđım. Onu benim olarak işaretledim. Artık karşısına çıkan herhangi bir doğaüstü yaratık onun üzerindeki kokumu alacak ve uzak durması gerektiğini bilecekti. Tabii kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa.

Kahretsin. İşte yine sahiplenme saçmalığına başladım.

"Dişlerini biraz daha sıkarsan kırılacaklar." Castor bana döndü. "Simon'la tanıştığın günden beri sende bir değişiklik fark ettim. Hepimiz fark ettik. Neden duygularından kaçmak yerine onları kucaklamıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun," diye hırladım. "En son birine aşık olduğumda ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Castor kaşlarını çatı.

"Bir de Alastair'e bakın," diye devam ettim. "Joseph sonunda öldüğünde, bu onun ruhunu ezecek. Tekrar soruyorum. Bunu kendim için neden isteyeyim ki?"

"Bilmiyorum." Bakışlarını gökyüzüne çevirmeden önce dudaklarına hüznü bir gülümseme dokundu. "Bazen buna değdiğini düşünüyorum. Acıya. Sevdiğim tüm erkekler hayatıma asla unutamayacağım şekillerde dokundu. Ay'a her baktığımda bir adamı düşünüyorum. En sevdiği şarkıyı duyduğumda bir başkasını. Onları kaybetmek acı verdi, ama sevmek? Karanlık dünyama bir anlığına da olsa ışık getirdi."

"Simon'ı asla sevmeyeceğim," dedim. Kendime izin veremezdim. "Seviştığım diğer insanlardan hiçbir farkı yok. Bu tartışma anlamsız."

"Doğru ya. Çünkü kulüpte düzüştüğün tüm erkekleri de işaretliyorsun. Tamamen normal."

"Senin ukala yorumlarını dinleyecek havada değilim, Greed."

Castor sırtı. "Biliyor musun, bize neden eşlerimizi işaretleme yeteneği verildiğini hep merak etmişimdir. Oldukça canavarca görünüyor."

"Çünkü biz hayvanız."

En azından ben öyle hissediyordum. Bir anı yüzeye çıkmaya başladı ve ben onu zihnimde ördüğüm duvarın arkasına itmeye çalıştım. Unutmak istediğim her şeyi geride tutan bir duvar. Yine de bir parçası çatlaklardan sızdı.

Bir kafesin parmaklıklarına vurduğumu, kükrerken ve küfürler savururken kanın tadını aldığımı hatırladım.

"Dünya yanacak!" Çığlık attım. *"Hepsini öldüreceğim!"*

Altı erkek kardeşim parmaklıkların diğer tarafında durmuş, bana bakarken gözleri parlıyordu.

"Onu öldürmekten başka çarem yok," diyen Lazarus kafese doğru adım atarken elinde ateşten bir kılıç belirdi.

"Hayır!" Alastair meleği yakaladı. "Yapma bunu. Sana yalvarıyorum."

"Başka ne seçeneğim var ki?" Lazarus kardeşimin elinden kurtuldu. "Aklı gitti. Kana susamış bir canavardan başka bir şey değil."

"Galen," dedi Alastair bana doğru koşarak. Gözyaşları solgun yanaklarını ıslatıyordu. "Bu sen değilsin. Kendine gel."

Hırlayarak bedenimi onun önündeki parmaklıklara çarptım.

"Galen?" Castor koluma dokundu.

Bir an için kafam karışmış bir halde eline baktım. Kanın metalik tadı, görüşümdeki kırmızı lekeler gibi kayboldu. Çığlıklarımın yankıları sustu. Bu sadece bir . Yine de uyandırdığı hisler çok gerçekçiydi.

"İyi misin?" diye sordu.

"I..." Etrafıma bakındım ve göğsümün buzbir hisle dolduğunu hissettim.

Ve sonra uçurumdan atladım, kanatlarımı esintiye kaptırmadan önce serbest düşüşe geçtim. Havaya yükselmeden önce göğsüm suyun yüzeyine değdi.

Castor peşimden gelmedi ama düşüncelerimi anlamaya çalışırken kafamın içinde dolaştığını hissettim. Daha hızlı uçtum. Aramıza ne kadar mesafe koyarsam, doğrudan onunla konuşmadığım sürece zihnime girmesi o kadar zor olacaktı.

Sadece yalnız kalmak istedim.

Hiç niyetim yokken Simon'un antika dükkanına gittim. Çatıya tünedim ve şehrin seslerini dinledim. Sirenler, çarpan araba kapıları, son çağrı geldiğinde barlardan çıkan insanlar. Çatının kenarından eğildim ve Simon'ın çatı katına tırmanmadan önce pencereyi açtım. Castor ve ben kırık pencereyi onarmış ve yaşam alanından merdivenlere kadar uzanan kan izlerini temizlemiştik.

Simon'ın ölümüne bu kadar yakın olduğu anı her zaman aklıma kazınacaktı. Onu kucağıma aldığımda göğsüme sokulmuştu, boğazından yumuşak bir inilti geliyordu, kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu.

O anda Simon'dan uzak durmam gerektiğini anlamalıydım. Onun hakkında hiçbir şey bilmesem bile, ona çekilmiştim. Anlamadığım bir seviyede bağlanmışım.

"Bana ne yapıyorsun Simon Parks?" Çatı katına doğru yürüdüm ve yatağının kenarına oturup bir elimi yastığının üzerinde gezdirdim. "Sen zayıf bir insandan başka bir şey değilsin."

Benim olarak işaretlediğim bir insan.

Malikâneye döndüğümde saat neredeyse sabahın dördüydü ve Tanrı yardımcım olsun, Simon'ın odasına gittim. Yatağında hafifçe horlayarak uyuyordu. Kumral saçları gözlerine düşüyordu, eğilip onu alnından usulca öpmeden önce saçlarını kenara çektim.

Yağmur ve toprak kokusu etrafımı sararken gözlerimi kapattım ve başımı onunkinin yanına yasladım. Ona karşı duyduğum koruma dürtüsü ve güçlü bir sahiplenme duygusu arttı. Bu his göğsümde zıpladı ve ancak yüzümü onun yumuşak saçlarına bastırdığımda yatıştı.

Neredeyse her doğaüstü türün -vampirler, kurtadamlar, hatta bazı iblis türleri- hepsinin bir eş versiyonu vardı. Nephilim de bir istisna değildi. Kaderinizde eşiniz olmak olan kişi yolunuza çıktığında, kolay kolay kopmayacak bir bağ oluşurdu. Ama yaşadığım çağlar boyunca, birini kendime ait kılmak için duyduğum o sahiplenici ihtiyacı hiç deneyimlememiştim.

Şimdiye kadar.

Cumartesi akşamı arka verandada oturmuş gün batımını izliyordum. Son birkaç gecedir olduğu gibi, gün ışığı nihayet kaybolduğunda gölgeler şehrin üzerine çökecekti. O zamana kadar nefes almak için biraz zaman ayırdım. Düşüncelerimi toparlamak için.

Ona karşı hislerimin değişeceği umuduyla bütün gün Simon'dan uzak durmuştum. Ona verdiğim işaret zamanla kaybolacaktı. Bu onun benim eşim olduğu anlamına gelmiyordu. Onu tamamen eşim yapmak için bir ısırıktan çok daha fazlası gerekliydi. Ama işaretleme genellikle çiftleşmenin başlangıcıydı.

Sanki bunun olmasına izin vereceğim de.

Arkamdaki kapı açıldı ve yağmur kokusu burnuma dokundu. "Hey, Galen?"

"Ne?"

Simon merdivenlerde yanıma oturdu. Koyu yeşil kazağı ela gözlerindeki aynı tonu ortaya çıkarıyordu. Gözlüklerini burnunun daha yukarisına itti ve batmakta olan güneşe odaklandı. Ona bakmamaya çalıştım ama yakınlığı bütün gün görmezden gelmek için çok uğraştığım duyguların geri gelmesine neden oldu.

"Bak," dedi, ellerini gevşetmeden önce kucağında sıkarak. "Aramızdakinin sadece seks olduğunu biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama benden kasıtlı olarak kaçtığını düşünmeden de edemiyorum."

"," diye yalan
söyledim.

"Saçmalık."

Bakışlarımı yüzünden ayırdım ve güneşin nihayet dağın altında batışını izledim. Ondandır yayılan hüznü hissettiğimde göğsüm ağrıdı. Ona hitap etmek yerine ayağa kalktım ve kapıya doğru döndüm. "Devriyeye çıkmaya hazırlanmalıyım."

"Bekle," dedi Simon. "Seninle konuşmak istediğim bu değil. Pek sayılmaz."

Tekrar ona baktım. "Dinliyorum."

"Yardım etmek istiyorum." Basamaktan kalktı ve yaklaştı. "Raiden bana o melek adamın sana yüzükle ilgili hiçbir cevap vermeyeceğini söyledi. Koruma yüzünden Ravenwood'a giremezsin. Ama ben girebilirim."

"Hayır." Başımı iki yana salladım, derimin altında diken diken bir öfke vardı. "Bu işe karışmayacaksın."

"Raiden böyle söyleyeceğini söylemişti." Etrafımızda bir rüzgâr esti ve Simon kollarını kavuşturdu. "Sonsuza dek bu malikânede kalmamı bekleyemezsin, yoksa delireceğim. Bırak sana yardım edeyim."

"Hayır."

"Bunu düşünmedin bile."

"Bunu düşünmeme gerek yok. Cevabım hayır."

"Tanrım, çok inatçısın." Kaşlarını çatı ve ben de kendimi gülümsemek için zor tuttum. Hayal kırıklığına uğradığında çok sevimli görünüyordu. "Geri dönmem gereken bir hayatım var, biliyorsun. Dükkanımı ve birlikte çalıştığım insanları özliyorum."

"Sadece bir çalışanınız var."

Simon sinirli bir ses tonuyla, "Kyo'yu özledim," dedi. "O gerçekten iyi bir arkadaş. Dükânı bir haftalığına kapatmak bir şey ama bir süre sonra şüphelenmeye başlayacaktır."

Çenemi sıktım.

Haklı olduğumu biliyordum. Simon'ı sonsuza kadar malikânede tutamazdım. O zaman bu gerçekten adam kaçırma *olurdu*. Ya da... insan uyuklaması. Her neyse. Kendimi bir kaya ile sert bir yer arasında sıkışmış hissediyordum. Simon'ın gitmesine izin verirsem, onu tehlikeye atmış olurum. Ama onu kalmaya zorlarsam, hayatını elinden almış olurum. Ölümlülerin hayatı zaten çok kısıydı. Onu bu duvarların güvenliği içinde tutarsam çok şey kaçıracaktı.

Ama en azından bir hayatı *olacaktı*.

"Peki ya gölgeler?" Ben sordum. "Peki ya gecenin bir yarısı dükkânının etrafını koklamaya geldiklerinde? Kokunu aldılar, Simon. Seni avlamaktan vazgeçmeyecekler."

"Biliyorum." Alt dudağını çiğnedi, bakışları ayaklarına kaydı. "Sadece hayatımı özlüyorum, Galen."

Kendimi durduramadım. Ona dokunmak *zorundaydım*.

Yüzünün yan tarafını avuçladım, avucumun altındaki teninin sıcaklığını ne kadar çok sevdiğimden nefret ediyordum. Ela gözleri tekrar benimkilere kaydı. İçlerinde şok vardı ama başka bir şey de vardı. Çok iyi bildiğim bir açlık. Dün geceyi mi hatırlıyordu?

"Bunu düşüneneğim," dedim.

Umut gözlerini doldurdu. "Teşekkür ."

Elimi yanağından çektim ve ona tek kelime etmeden malikâneye girdim. Bellamy beni girişte karşıladı, hançerlerini kemerindeki yerlerine yerleştirdi. Raiden ve Gray şehrin diğer tarafına geçerken, o ve ben gece için bir ekip oluşturmuştuk. Alastair ve Castor bir sonraki kasabaya gidip nöbet tutacaklardı, çünkü bir gece önce saldırı haberleri gelmişti.

Phoenix *hayvanlarını* insanların üzerine saldığını söylerken blöf yapmıyordu. Son birkaç gecedir öldürmek zorunda kaldığımız hayvanlardan dolayı bitkin düşmüştüm. Bu piçler hiç durmayacak gibiydi. Biri öldü ve daha fazlası ortaya çıktı.

"Beni insana bakıcılık yapmam için mi bırakıyorsun?" Daman oturma odasındaki büyük cumbalı pencerenin köşesinde otururken sordu. Resim çizmek için sık sık oraya otururdu.

Bellamy ona, "Kibar ol," dedi. "Simon çok tatlı biri. Güzel de bir kıcı var." Son kısmı bana göz kırparak söyledi.

Nefesimin altında hırladım. Lanet olsun. Bu sahiplenme duygusu devam etti.

"Sanki kıcının neye benzediği umurumda da." Daman gözlerini devirdi. "İnsanlar iğrenç."

"Ah evet," dedi Bellamy. "Canavarları becermeyi tercih ettiğini unutmuşum." "Siktir git, tatlı çocuk."

Bellamy ellerini kaldırdı. "Hey, yargılamıyorum. Bir keresinde dokunaçlarıyla hâlâ ıslak rüyalar gördüğüm şeyler yapan bir çekelyayı becerdim." Çenesine vurdu. "Aslında, muhtemelen onu tekrar bulmalıyım."

"Hadi," dedim kapıyı açarak. "Gölgeler yakında avlanmaya başlayacak." Daman'a geri döndüm. "Simon'a pislik yapmamaya çalış. mı?"

"Isır beni," dedi Daman, gözleri kısılmış bir halde. "Ah, doğru ya. Yakın zamanda zaten birini ısırmıştın."

Tanrı aşkına. Onların yanında sır saklayamamak berbat bir şeydi.

Bellamy dışarı çıktığında kanatlarını açtı. Tüyleri kraliyet mavisi alt tonlara sahipti, neredeyse güneşte kuzgun tüyleri gibi. Kanatlarını bir kez çıırttı, sonra yerden havalandı, ben de benimkileri açıp aynısını yaptım.

Peçeden ayrılıp kasabaya doğru uçarken Bellamy, "Onunla uzlaşabilirsin, biliyorsun," dedi. "Simon kafeste kilitli tutabileceğin bir kuş değil. Onun bir hayatı var."

"Onu serbest bıraksam bile, Alastair gerçekten özgür olmasına asla izin vermez," dedim, o gün çalışma odasında bana söylediklerini hatırlayarak. "Simon çok şey biliyor."

"Hafızası silinebilir. Alastair bunu daha önce yaptı-"

"Hayır," diye tersledim, Simon'ın beni tanımadığı düşüncesi göğüs kafesimi ağrıtıyordu.

"Sakin ol kardeşim." Bellamy bana özür dileyen bir gülümseme sundu. "Bu sadece bir öneriydi."

"Bunu konuşmayı bırakalım."

Başını salladı ve başka bir şey söylemedi.

Düşüncelerim kafamı karıştırdı. Simon'dan uzaklaşmak istiyordum çünkü ona aşık olma fikri beni çok korkutuyordu. Ama öte yandan, onun gitmesine asla izin vermek istemiyordum.

Hafızasının silinmesi en iyisi olur muydu?

Şehir merkezindeki Cumartesi gecesi kalabalığından çok uzak olmayan gölgeler arasında bir grup gölgenin hareket ettiğini hissettiğimde ensem karıncalandı. Barlar, mağazalar, restoranlar, herkes hedef alınacaktı. Ve grubun büyüklüğüne bakılırsa, kanlı olacağını biliyordum. Vahşice. Şimdiye kadarki en büyük saldırı.

"Bellamy!" Yüksek sesle söyleyemeyeceğim kadar uzakta olduğu için zihin bağlantımız aracılığıyla ona söyledim.

"Ben de onları hissediyorum!" Ben arkasındayken yere doğru atladı.

İki terk edilmiş binanın arasına sıkışmış bir ara sokağa indik ve silahlarımızı çektik. Bir gölge bana doğru hamle yaptı, ağzı jilet gibi keskin dişlerle doluydu. Bıçağımı boğazına sapladım. Ondan sonra iki tane daha üzerime atladı. Daha fazlası üzerime gelmeden önce birini kesmeye ancak zamanım oldu.

Gölgeler öldürmesi zor olmayan basit yaratıklar olabilirdi ama sayıca bizden çok üstün olduklarında onlarla savaşmak daha zor hale geliyordu. Gardımı indiremezdim, bu yüzden Simon'ı şimdilik aklımın bir köşesine ittim.

Öldürmem gereken iblisler vardı.

Onuncu Bölüm

Simon

Galen gittikten sonra bir süre verandada oturdum, düşüncelere dalmıştım.

İblisler ölmemi istedi. İnsanlığı koruyan Nephilim savaşçıları eve dönmemin çok tehlikeli olduğunu düşünüyorlardı. Onlardan birine, kesinlikle, aşık olmuştum.

Bana ne olacaktı? İşime? Tozlu raflarımı ve onları kaplayan tuhaf bibloları özledim. Dükkânın köşesinde duran ve kimsenin istemediği o aptal eski masayı özledim. Hatta çaldığında ödümü koparan o sinir bozucu guguklu saati bile özledim.

Havadaki soğukluk fazla gelmeye başladığında konağa geri döndüm. Kışımındaki ağrı bana huysuz birini hatırlattı. Gülümsedim, sonra başımı salladım.

Galen gibi birine aşık olmak sonunda bana sadece zarar verirdi. Kalbimin kendini kaptırmasına izin vermeden önce bunu şimdi kabul etmek daha iyi. Seksten fazlasını istese bile, aramızdaki ilişki nasıl yürüyebilirdi ki? O ölümsüzdü. İki farklı dünyaya aittik.

"Demek hakkında çok şey duyduğum insan sensin."

Köşedeki kuytuya sıkışmış bir adam görmeden önce oturma odasına göz gezdirdim.

Pencere kenarından kalktı ve bana doğru yürüdü, hareketleri akıcıydı. Zarıftı. Kahverengi saçları kulaklarının ortasına kadar dökülüyordu ve ince yapısında belli belirsiz kas tonları vardı. Bol kesim atleti ince bedeninden sarkıyor, omuzlarını ve yanlarındaki bronzlaşmış teni gösteriyor, yıpranmış dar kotu uzun bacaklarını vurguluyordu. Benden bir ya da iki santim daha uzun görünüyordu.

Ve İsa. Çok güzeldi. Belki Bellamy'den bile daha güzeldi, ki bu çok şey ifade ediyordu.

"Merhaba," diye kekeledim. "Ben Simon."

"Kim olduğunuzun gayet iyi farkındayım." Zümrüt yeşili gözleri beni inceledi. İnanılmaz derecede uzun, koyu renk kirpiklerle çevriliydiler. Etnik özellikleri beynimi yapış yapış yapmıştı.

"Sen Envy'sin, değil mi?" Ben sordum.

"Daman," diye düzeltti, gözleri kısılmıştı. "Daha etkileyici olacağını düşünmüştüm ama en iyi ihtimalle ortalama birisin. Ne büyük bir hayal kırıklığı."

"Um. Üzgünüm? Sanırım?"

"Galen'in sende ne bulduğunu merak ediyorum," dedi ama daha öncekinden farklı olarak sesi sert değildi. Gerçekten meraklı görünüyordu. "Yüzyıllardır bir insanla bu kadar vakit kaybetmemişti. Ama sen , özel alanımızı işgal ediyorsun."

"Beni sadece gitmem güvenli olana kadar burada tutuyor."

"İşte burada yanılıyorsun, ölümlü." Daman bana doğru eğildi. "Kokusu her yerinde. Gitmene izin vermeyi planlasaydı seni işaretlemezdi."

"Beni işaretledin mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Ona sor." Pencerenin yanındaki tüneğine doğru yürümeden önce bana son bir kez baktı, minderine geri oturdu ve tabletine odaklandı. "Bana bakmayı kes. Bu beni rahatsız ediyor."

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Castor haklıydı. Daman'ın büyük bir tavır sorunu vardı. Günahı yüzünden miydi? Kıskanç bir insan pek de gün ışığı saçan biri sayılmazdı. Belki de bunu kontrol edemiyordu.

Odama girdikten sonra şortumu ve düz bir tişörtümü giyip aşağıya indim ve havuz alanına doğru ilerledim. Jakuzi rahatlamama yardımcı olacak harika bir yol gibi görünüyordu.

Işıklar havuzu aydınlatıyor ve suyun yansıması çevredeki pencerelerden yansıyor. Jakuziye ayakkabılarımı çıkarmadan önce askılıktan bir havlu aldım. Önce bir ayağımı, sonra diğerini sokup yavaşça göğsüme kadar sıcak suya gömülürken ürperti tenime yayıldı. Başımı arkaya yatırdım ve gözlerimi kapattım, gergin kaslarımın gevşemeye başladığını hissettim.

Daman, Galen'in beni işaretlediğini söylerken ne demek istedi?

Boynumdaki ısırık izine dokundum, parmak uçlarımın altında hala hassas olan bir izdi. Beni ısırduğında sadece biraz sapıkça davrandığını düşünmüştüm

ama bundan daha fazlası mı vardı? Bir tür garip sahiplenme olayı mıydı?

Okuduğum tüm kurt şekil değiştiren kitaplarını düşündüm - harika bir şekilde müstehcen suçlu zevkim - ve eşlerini işaretlemek için nasıl böyle şeyler .

Vampirler de yapardı. Ama Galen bir Nephilim'di. Hiç Nephilim kitabı okumamıştım.

bir tür mitoloji.

Bir saat kadar sonra odama döndüm ve hızlı bir duş aldıktan sonra pencerenin kenarına oturup denize baktım. Telefonuma ne kadar güvendiğimi neredeyse bir hafta onsuz kalmak zorunda kalana kadar fark etmemiştim. Sosyal medyayı kontrol etmek yok, e-kitap okumak yok, utanç verici bir şekilde bağımlısı olduğum o mücevher kırma oyununu oynamak yok. Nephilim'i araştırmak için Google'a bakmak yok.

Tüm bunlar bir yana, dünyadan bir kopmak gerçekten de güzeldi. Ve eğer fişimi çekmem gerekiyorsa, bunu yapmak için güzel erkeklerle çevrili deniz kenarında süslü bir malikaneden daha iyi neresi olabilirdi?

Gece yarısına doğru yatağa girdim, gözlüklerimi komodinin üzerine koydum ve arka plandaki gürültü için televizyonu açtım. *Ancient Aliens*'ın anlatıcısı hiçliğin ortasında bulunan taş kalıntılardan bahsederken, gözlerimi kapattım ve bunun tanıdıklığıyla rahatlardım. Neredeyse çatı katımdaymışım gibi davranabilirdim.

Bir süre sonra sandal ağacı kokusu ve şakağıma bastıran sıcak bir şeyle uyandım. Göz kapaklarımı araladım ve Galen'i gördüm. Televizyonun ışığı yüzünün bir tarafını aydınlatıyordu. Bulanık görüşümde bile bitkin görünüyordu.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim," diye fısıldadı, uzaklaşarak. "Uyumaya devam et."

"Bekle." Uzandım ve kolunu tuttum. "Gitme."

Bana bakmadan önce elime baktı. "Buraya gelmemeliydim."

"Neden yaptın?" diye sordum, sesim uykudan çatallaşmıştı. Biraz daha uyanık hale geldim ve şakağımda yumuşak dudaklar gibi sıcak bir şey hissettiğimi hatırladım. "Beni öptün."

"Hayır, yapmadım." Yüz ifadesi sertleşti. "Rüya görüyor olmalısın."

"Korkunç bir yalancısın, Galen."

Aramızdaki mesafeyi daha da açıp kapıya doğru adım atmadan önce dudaklarından hafif bir öfke kaçtı. "Git uyu, Simon."

"Beni işaretledin mi?"

Omuzları gerildi ve bana ters ters baktı. "Ne?" "Daman beni işaretlediğini söyledi. Bu ne anlama geliyor?"

"Onu öldüreceğim," dedi derin bir sesle. "Bunun hiçbir anlamı yok."

"Şimdi bir tür melek-insan meleze mi dönüşeceğim? Mesela Bir vampir birini ısırıldığında ne olur? Zehrin var mı? Kanatlarım çıkacak mı?"

Galen sertçe nefesini verdi ve yatağa doğru yürüdü, otururken şilte eğildi. "Hayır. Hiçbir şeye dönüşmeyeceksin. İnsan olarak kalacaksın."

"O zaman işaret ne anlama geliyor? Ne işe yarıyor?"

"Yorgunum, Simon." Burnunun kenarını sıktı. "Bunu sabah konuşabilir miyiz?"

Ben cevap veremeden yanıma uzandı ve ayakkabılarını yere vurdu. Ona daha fazla yer açmak için yana kaydım, o da yan döndü ve bir kolunu karnıma atıp gözlerini kapattı. Dakikalar geçtikçe gerginlik vücudunu terk etti ve nefes alış veriş yavaşlamaya başladı.

Ona daha da yaklaştım ve yüzümü gömleğinin ön tarafına bastırdım. Neden bu kadar güzel kokmak zorundaydı ki? Kolu etrafımda sıkılaştı ve tekrar hareketsiz kalmadan önce başımın üstünü okşadı. Dakikalar sonra uyuyordu, yumuşak nefesleri yanağımı gıdıklıyordu.

Dün gece seviştikten sonra odamı ne kadar çabuk terk ettiğine bakılırsa, yalnız uyumayı tercih ettiğinden şüphelenmiştim. Düşündüğümünden daha yorgun olmalıydı.

Bana uyar.

Onu içime çektim ve nefes verirken rahatladım. Onun kollarında bir gece kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

Burnumun ucunu bir şey gıdıkladı ve sarsılarak uyandım. Gray yatakta yanımda oturuyordu, arkasındaki pencereden içeri güneş ışığı giriyordu.

"Günaydın," diye fısıldadı bana gözlüklerimi uzatırken.

Onları taktım ve birkaç kez göz kırptım. Gözlerimin kenarlarında kabuklar vardı. Çok uyumuştum. "Saat kaç?"

"Neredeyse on bir," diye yanıtladı Gray. "Raiden waffle yaptı. Ben benimkini çilekli ve krem şantili severim. Biraz çikolata şurubunun da kimseye zararı olmaz. Aç mısın?"

"Konuşmayı kes," dedi huysuz bir ses ensemden.

Galen bir kolunu karnıma dolamış, diğerini de başımın altına koymuş bana sarılıyordu. Bütün gece benimle uyumuştı. Bunu fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı.

"Sana da yetecek kadar yemek var, huysuz pantolon," dedi Gray, Galen'in kolunu dürtmek için uzanarak. Yataktan zıpladı -kelimenin tam anlamıyla- ve zıpladı

Odanın diğerk ucundan kapıya doğru. "Kahvaltı soğumadan acele etsen iyi olur. Ya da Raiden hepsini yemeden önce."

Gray gittikten sonra Galen, "Bir gün onu boğacağım," diye mırıldandı.

"Hayır, yapmayacaksın." Yüzümü ona döndüm ve gözleri açıldığında gülümsedim. "Ona tapıyorsun."

"Belki." Güneş gri gözlerini yakalamış, sabah ışığında onları daha da solgunlaştırmıştı. "Burada uyumak istememiştim."

"Aldırmadım. Daha kötü kucak arkadaşlarım da oldu."

Galen alay etti ve oturduğu yerden kalkarak ensesini ovuşturdu. "Geçmişteki yatak arkadaşlarını duymak istemiyorum."

"Sarılmak dedim. Seks hakkında bir şey söylemedim."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Bu ikisi genellikle el ele gider."

"Görünüşe göre seninle değil. Bay Sikiş ve Git." Yataktan kalktım ve temiz bir gömlek aradım.

Kollar arkamdan dolandı. "Seni tokatlamak zorunda bırakma beni, insan."

Tanrım. Boyu benden o kadar uzundu ki kulağıma fısıldamak için eğilmek zorunda kaldı. Tenim karıncalandı ve kıcıımı ona doğru bastırdım. "Seni kırmak istemem ama şaplak atmayı sevmem. Öte yandan ısırarak..."

Hırladı ve yüzümü ona dönmem için beni döndürdü. "Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Bunu sabah konuşacağımızı söylemiştin. Ve sabah oldu."

Galen derin bir nefes aldı, gözleri benimkilerden ayrılmıyordu. "Pekâlâ. İşaret benim senin üzerinde hak iddia etmemdi."

"Kokunu üzerime sürmek gibi bir şey mi?"

"Evet."

"Ben bir mal parçası değilim, biliyorsun." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve beni sahiplenmesinden hoşlanan yanımı görmezden gelmeye çalıştım. "Peki neden beni işaretlemek *istiyorsun*? Sadece sevişip sonra yoluna devam edeceğini söylemiştin."

"Bir kazaydı, sizi temin ederim."

"Kaza mı?"

"Kendimi o ana çok kaptırdım ve bir anda ." Galen kapıya doğru ilerledi. "Konuşma bitmiştir."

"İşaret sonsuza dek kalacak mı?" Odadan çıkarken peşinden giderek sordum.

" sanmıyorum."

"Emin değil misin?"

Beni duvara yasladı ve bir koluyla başımın iki yanına vurdu. Birkaç kez aynı pozisyonda bulunmuştuk. Ve lanet olsun ki bu her seferinde damarlarımda bir heyecan dalgası yaratmıyordu.

"Daha önce hiç kimseyi işaretlemedim," dedi sesinde seksi bir hırıltıyla.

"Asla mı?" Bu beni muhtemelen gerekenden çok daha fazla memnun etti. Binlerce yıl yaşamıştı. Birlikte olduğu insanların benim boynumdaki işareti taşımamıştı. Bundan garip bir memnuniyet duydum. "Dediğim gibi. Bu bir kazaydı. Peki, iz mı? Sanırım geçecek, ama kesin olarak bilmiyorum. Şimdi gidip kahvaltı edebilir miyiz? Yoksa önce bir milyon soru daha mı sormak istersiniz?"

"Sinirlendiğinde çok ateşli oluyorsun."

Çenesinde bir tik başladı ve burun delikleri açıldı. Ama sonra bakışları dudaklarıma kaydı. Çenemi tutup yüzümü yukarı önce vücudunu benimkiyle hizaladı. Ağzımı sert bir öpücükle yakaladığında tenimdeki ısı hareket etti.

Parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna dolayarak dudaklarına karşı iç çektim. Ellerini kalçalarıma götürüp parmaklarını gömleğimin eteğinin altından geçirirken göğsünden derin bir gümbürtü yükseldi. Ağzımdan koptu ve çenemi öptü, sonra boynumun kenarından aşağı indi. Boğazımın dibindeki işarete ulaştığında tekrar hırladı, bu seferki daha derindi.

Sonra elleri titreyerek benden uzaklaştı. Gözlerinde vahşi, aç bir bakış vardı.

"Galen?"

"Ben... yapamayız..." Merdivene doğru ilerledi ve basamakları ikişer ikişer indi.

Arkasından yürüdüm, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken zihnim dönüyordu. Kafamda sorular uçuşuyordu ama onları geri püskürttüm. Belli ki onlara cevap verecek havada değildi.

Biz geldiğimizde mutfak hareketliydi.

Savaşçılar tabakları kaptı, üzerlerine waffle ve çırpılmış yumurta doldurdu, kahve doldurdu ve oturdular, dağınık konuşmaları havayı dolduruyordu. Castor Gray'in söylediği bir şeye güldü ve Alastair onlara başını sallarken Raiden Bellamy'nin tabağından bir çilek çaldı. Daman bile oradaydı, kardeşlerine hafifçe gülümsüyordu ama beni kendisine bakarken yakalayınca hemen kayıtsız bir ifadeye büründü.

Böyle şamatalı bir ev halkına sahip olmak güzeldi. Bu kadar uzun süre yalnız yaşamak... yani, yalnız hissettirebilirdi. Dükkanımı, Kyo'yu, çatı katımı ve her şeyimi özlediğimi söylemişim. Özledim de. Ama Galen ve ben tabaklarımızı hazırlayıp masadaki diğerlerine katılırken, bunu da özleyeceğimi fark ettim. Savaşçılar geçen hafta beni gerçekten etkilemişti.

"Biraz meyve al," dedi Gray, tabağıma yaban mersini serpiştirerek.

"İzinleri olmadan başkalarının yiyeceklerine dokunma," dedi Alastair. ona söyledi. "Bu çok kaba. Belki Simon yaban mersininden nefret ediyordur." Gray büyük, kahverengi gözleriyle bana baktı. "Özür dilerim."

Hay sikeyim. Bu gözlerle cinayetten paçayı kurtarabilirdi. "Sorun değil," dedim gülümseyerek.

"Onları seviyorum."

Gray bana gülümsedi, sonra dilini Alastair'e uzattı, o da içini çekip biraz daha kahve içti. Her birinin çok farklı kişilikleri vardı. Onlar etraftayken kesinlikle hiç sıkıcı bir an olmazdı.

"Sana haberlerim var," dedi Alastair, buz mavisi gözleri beni bulduğunda. Raiden dışında herkes yemeğini bitirmişti. "Malikaneden ayrılmak istediğini biliyorum."

"Ha?" Raiden sordu, sonra waffle lokmasını yuttu. Üçüncü tabaktaydı. "Gidiyor musun? Hayır. Kim benim film arkadaşım olacak?"

"Kestirirken kime sarılacağım?" Gray esnmeden önce sordu. Bazen bana bir kediyi hatırlatıyordu.

Galen yanımda oturuyordu, bakışları masadaydı. Kahvaltı boyunca neredeyse tek kelime etmemişti. Gitmek istediğim için mi üzgündü? Dürüst olmak gerekirse, bu düşünce beni de üzmüştü. Ki bu hiç mantıklı değildi.

"Hayatlarımız hakkında çok fazla şey biliyorsun," dedi Alastair. "Yine de sana güvenebileceğimi hissediyorum. Ve nadiren yanırlım."

"Hiçbirinizi asla incitmem," dedim, bu sözleri gelerek söylemişim. Onları sadece bir haftadır tanıyordum - dün gece ilk kez tanıştığım Daman hariç - ama arkadaş olmuşlardı. Raiden. Gray. Castor. Bellamy de öyle, her ne kadar beni kızartmaktan çok fazla zevk alsa da.

Galen'e baktım. Gözlerini yere indirmiş, hiçbir şey söylemiyordu.

Alastair devam etti. "Son zamanlarda gölgelerin hareketlerini izledik ve hiçbiri dükkânınızın yakınına bile gelmedi. Bu, bu konağın korumasından çıktığınız anda peşinize düşmeyecekleri anlamına gelmiyor ama ne yapmak istediğinize karar vermeyi size bırakıyorum." Bakışlarını

Galen hâlâ bana hitap ediyordu. "Sizi isteğiniz dışında tutmak bize düşmez. Eğer gitmek isterseniz, gidebilirsiniz."

"Alastair," diye Galen, boş tabağının yanındaki eli yumruk haline gelmişti. "Buna hakkın yok-"

"Kararım hâlâ geçerli," diye sözünü kesti Alastair. "Simon isterse burada bizim korumamız altındadır ama onu kalmaya zorlamayacağız. Anlaşıldı mı?"

Galen ayağa kalkıp hışımla mutfaktan çıkmadan önce masayı itti. Birkaç dakika sonra ön kapı çarpıldı.

"Şimdilik onu biraz yalnız bırakmak en iyisi," dedi Castor, ben Yukarı.

Ellerimi kucağıma koyarak koltuğuma geri oturdum. Kalbim ağrıyordu. seçeneklerimi tarttım. Bir yandan hayatıma geri dönmek istiyordum. Diğer yandan...

Altısının da yüzüne baktım. Daman ilgisiz görünüyordu ama diğerleri beni izliyor, cevabımı bekliyorlardı. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Alastair masadan kalkıp tabağını lavaboya taşımadan önce, "Bunu düşünmek için bir gününüz olabilir," dedi.

"Seçmek zorunda mı?" Gray gözlerini ovuşturarak sordu. Bir yere kıvrılıp horlamadan önce belki beş dakikası olduğuna bahse girerdim. "Neden gündüzleri işe gidip akşamları eve gelemiyor?"

Eve. Sanki benim onlara ait olduğumu düşünüyormuş gibi, bunu o kadar zahmetsizce söylemişti ki.

"Bu tehlikeli olabilir Gray," dedi Raiden, her zamanki şapşal gülümsemesi hüzne dönüşerek. "En son bir insan bizimle yaşadığında neler olduğunu hatırlıyorsun. İblisler bilgi almak için ona işkence etti ve Daman ile Castor bu yüzden neredeyse ölüyordu." Tabağındaki yarısı yenmiş waffle'a baktı ve sonra onu itti. "Hepsi de benim hatamdı."

Alastair lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı. "Bu, şu anda sahip olduğumuz korumalardan önceydi. O hatadan ders aldık." Bana döndü. "Ama yine de. Raiden haklı. Phoenix, Galen için ne demek istediğini biliyor. Zaten şüpheleniyor. Hâlâ burada yaşadığını öğrenirse, korumamızın dışına çıktığında seni bulup bize ulaşmak için kullanma ihtimali var. Ya gidersin ve biz de seninle tüm bağlarımızı koparıyoruz ya da burada perdenin koruması altında kalırsın. İkisi arasında bir yol yok."

Gray başını masaya yaslayarak, "Bu hiç adil değil," diye sızlandı.

Birdenbire nefes almakta zorlandım. Elbette dükkanıma, hayatıma dönmek istiyordum. Ama bu Galen'i bir daha görememek anlamına geliyorsa? Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

"Ya onun yanında kalırsam?"

Arkamı döndüğümde Galen'in kemerin altında durduğunu gördüm, karın kasları tam olarak görünüyordu ve teni biraz parlıyordu. Gömleğine ne olmuştu?

"Peçenin dışındayken onun koruması olarak mı görev yapacaksın?" Alastair sordu. "Bu fikre tamamen karşı değilim. Yine de kendini riske atmış olursun."

"İblisler gün ışığında nadiren saldırırlar," dedi Galen. "Phoenix de dahil. Simon dükkânındayken yanında kalabilirim, sonra da akşam olmadan ona buraya kadar eşlik edebilirim."

"Bekle, bekle." Elimi salladım. Galen'in gri gözleri bana kaydı. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin. Sıkıntıdan patlayacaksın. Ayrıca, geceleri devriye geziyorsun. Bütün gün beni izlersen hiç dinlenemezsin."

"Peki başka ne seçeneğim var?" diye homurdanarak yaklaştı. Bakışlarım onun dalgalanan karın kaslarına takıldı ve boğazımdaki ani sıkışıklığı yuttum. Sandalyemden kalktım ve bir elini boynumun yanına kaydırıldı. "Gidişini izleyip seni bir daha görememek mi? Ya da burada kalıp bu duvarlar arasında solup gitmeni mi?"

"Çocuklar, ben burada eriyorum," dedi Bellamy, çenesini elinin üzerine koyarak. "Şimdi gidip sevişin ve barışın. Ben de izleyebilirim daha da iyi olur."

Galen ona ters ters baktı.

"Simon?" Alastair sordu. "Normal şartlar altında hafızanı siler, seni yoluna gönderir ve bu işi bitirirdim. Ama sen özel bir vakasın. Galen seni işaretledi, bu da bana sana karşı ne kadar güçlü hisler beslediğini gösteriyor. Bu alternatifini düşünmemin *tek* nedeni de bu. Seçim senin."

"I..." Bakışlarımı Galen'a çevirdim. Bana bakarken gözlerinin etrafındaki sert çizgiler yumuşadı. "Size veda etmek istemiyorum. Hiçbirinize."

" karar verildi," dedi Alastair. "Şimdilik burada kalmaya devam edeceksin." Sonra da mutfaktan ayrıldı.

"Çok güzel," dedi Daman masadan kalkıp kahve fincanını yanına alarak. "Ailemizin yeni bir üyesi var."

Raiden bir kolunu Daman'ın omuzlarına atarak, "Suratsızlık etme," dedi.

"Bırak beni, seni koca maymun." Daman omuz silkerek Raiden'in elinden kurtuldu ve uzaklaştı.

"Bazı şeyleri düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," dedim, destek için bir elimi masaya dayayarak. "Gerçekten işe geri dönebilir miyim?"

Galen başını salladı. "Benimle, evet. Ve en azından geceleri bu duvarların dışında olman güvenli olana kadar burada yaşayacaksın."

Yani, geçici bir yaşam düzenlemesi. Bununla başa çıkabilirim. Diğer seçeneklerimden daha iyi. Geceleri malikaneden uzakta olmak benim için çok tehlikeliydi, gölgeler tarafından parçalanmak istemiyorsam tabii. Tekrar.

"Gray nerede?" Onu masada göremeyince sordum. On saniye önce bile orada oturuyordu.

Castor sırtımdan önce etrafına bakındı. "İşte burada." Eğildi ve kucağında uyuyan bir Gri'yle geri geldi. "Küçük bir kedi yavrusu gibi yere kıvrılmıştı."

Daha sevimli olabilir miydi?

"Odana git ve giyin," dedi Galen. Başımı ona doğru eğdim. "Neden?"

"Dükkânına gitmek , değil mi?" Damarlarımda heyecan uğulduyordu. "Evet." "O zaman gevezeliği bırak ve yukarı çık."

Patronluk taslaması hoşuma gidiyordu. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden tam olarak emin değilim ama her neyse.

Mutfaktan çıktım ve hevesle merdivenleri koşarak çıktım, sonra koştuğuma pişman oldum çünkü ikinci kata ulaştığımda neredeyse ölmüştüm. Galen arkamdan kıkırdadı.

"Kimse sana sormadı," dedim odama doğru ilerlerken. "Tek kelime etmedim."

"Gülüşü her şeyi anlatıyordu."

"Seni her zaman taşıyabilirim," dedi neşeyle.
ton.

"Zaten kendimi genç bir gibi hissediyorum," dedim ona, odaya girdim ve Dolaba yürürken. "*Biraz* saygınlığımı korumama izin ver."

En sevdiğim lacivert hırkamı ve kot pantolonumu giyip ayakkabılarımı giydikten sonra merdivenlerden aşağı indik ve dışarı çıktık. Güneş muhteşemdi ve bahar gününü içime çektim. Aklıma bir şey geldi.

"Oraya uçacak mıyız?" Bu fikir beni hem heyecanlandırmış hem de dehşete düşürmüştü. Onunla daha önce bir kez uçmuştum ama o sırada ölmek üzereydim ve pek hatırlamıyordum, o yüzden sayılmazdı.

"Bu sefer değil," dedi Galen, beni malikânenin yan tarafındaki büyük bir binaya doğru götürürken. "Geceleri uçuyoruz ama gündüzleri görünmeden gitmek daha zor."

"Büyülü gizlenme yetenekleriniz yok mu?"

"Bir dereceye kadar öyle," diye cevap verdi. "Ama bugün gökyüzü çok açık. Kendimizi gizlemek için gecenin gölgelerine ihtiyacımız var."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış bir halde sordum. "Sadece şaka yapıyordum. Cidden senin de kamuflej gücün mü var?"

Galen sırtıtarak kapıyı açtı ve sıra sıra spor arabaların yanı sıra klasik arabaları da gösterdi. Garaja doğru adım attığımızda çenem düştü. En az yirmi araba olmalıydı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Bir elimi Lamborghini'nin önünde gezdirdim ama dokunmadım.

"Castor'un bir araba takıntısı var," dedi Galen, yanımda yürürken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Yakın zamanda küçüldü, ama sadece Alastair onu zorladığı için."

"Alastair... ne? Patronunuz falan mı? Hepiniz onun sözünü kanun gibi kabul ediyorsunuz."

"Çünkü o bizim liderimiz," diye açıkladı Galen. "Babası Azazel, Lucifer'in ikinci komutanıydı. İkisi birbirinden ayrılmazdı. Pek çok kişi onların sevgili olduğunu iddia eder ama bu konumuzun dışında. Gururun ilk ölümcül günah olduğu söylenir, diğer tüm günahların ondan doğduğu söylenir. Ona itaat etmek kanımızda var." Başını bana doğru eğdi. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Sadece şu Lucifer meselesine takıldım."

"Sanırım kafanı toparlaman için çok fazla şey var." Galen siyah bir Mercedes Benz'e yaklaştı. "Bu benim."

Kapıyı açtı ve sürücü koltuğuna kaydı. Yolcu tarafına doğru yürüdüm ve bindim. Elimi deri döşemenin üzerinde gezdirdim ve karanlık ve şık iç mekânın lüksünü içime çektim. Hiçbir zaman bir "araba adamı" olmamıştım ama tasarımda kullanılan sanatı takdir edebiliyordum.

Motor gümbürdeyerek çalıştı ve o garajdan çıkarken ben de emniyet kemerimi bağladım. Tam da içine çekildiğim bu çılgın dünyayı kavradığımı düşündüğüm anda, başka bir şey beni şaşkına çevirdi. Lucifer'in varlığı.

şey. Galen ondan daha önce de bahsetmişti ama şu ana kadar gerçek olduğunu fark etmemişti.

Sanatta tasvir edildiği gibi boynuzları ve toynakları olan kırmızı tenli biri miydi? Yoksa hikayelerde anlatıldığı gibi yıkıcı bir yakışıklılığı mı vardı? Bir de şu TV dizisindeki gibi.

Bakışlarım yanımdaki dağ gibi adama kaydı. Bir eli direksiyonda, diğer eli ise aramızdaki koltukta duruyordu. Bakışlarını dar toprak yola çevirmeden önce gözlerinde bir gülümsemeyle bana baktı. Deniz bir yanımda uzanıyor, güneş suda parlıyordu.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı.

Galen arabasının direksiyonunda çok seksi görünüyordu.

On Birinci Bölüm

Galen

Simon merdivenin önünde yere baktı, elini göğsüne götürdü. Antika dükkânına birkaç dakika önce varmıştık ve yan girişten içeri girer girmez cümlesini yarıda kesmişti.

Onu o kötü anılardan korumak istedim ama onlarla yüzleşmesi gerekiyordu.

"Kanı temizlemek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi ve gözlerini o noktadan ayırıp koridorda ilerlemeye devam ederek ışıkları yaktı. "Buraya geri geldiğim için aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır." Onu dükkânının ana bölümüne kadar takip ettim ve panjurları açıp güneşi içeri almasını izledim. "Bence cesursun."

Alay etti. "Ben mi? Cesur mu? Bunu o gece attığım çığlıklara anlat."

"Göremediği bir şey tarafından saldırıya uğrayan herkes çığlık atardı." Ona yaklaştım, onu kollarımın arasına almak için can atıyordum. Yine de onları yanlarımda tuttum. Aramızda mesafe olması daha iyiydi.

O sabah boynundaki o izi öptüğümde içimde bir şeyler . Canlandı. Sanki ruhum umutsuzca ona ulaşmaya çalışıyordu. O sahiplenme duygusu yeniden canlanmıştı ve neredeyse kıyafetlerini yırtıp onu koridorda becerecektim. Simon'la aramdaki bağ her neyse, giderek daha da güçleniyordu.

Peki ya daha önce onu kaybedebileceğimi düşündüğümde? Alastair gitmeyi seçerse hafızasını sileceğini söylediğinde? Odadan olabildiğince çabuk çıkmam gerekiyordu, aksi takdirde Alastair'e öfkelenebilirdim.

"Sanırım bana saldırdıklarında gölgeleri gördüm. En azından biraz." Simon bir toz bezi aldı ve cam heykelciklerin bulunduğu bir rafın üzerinde gezdirdi. "Karanlığa karışmışlardı ama dönen siyah bir dumana benziyorlardı. Duman gibi de kokuyorlardı."

"İşte bundan yapılmışlar." Başka bir rafa geçmesini izledim. "Sürekli yanan dumanın altında ince bir kömürleşmiş et tabakası var."

"Bu da çürümüş yanık kokusunu açıklıyor." Simon burnunu kırıstırdı. "Sorularımı ne kadar çok *sevdiğini* biliyorum. Ama bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Yanına gidip toz bezini elinden aldım ve başının üstündeki saatlerin üzerinde .

"Teşekkürler." Bana gülümsedi. "Sanırım uzun boylu bir adamın etrafta olmasının bir faydası var."

"Tek faydası mı?"

Simon kızardı ve gözlerini kaçırdı. "Her neyse. Şu işaretleme meselesi. Benim üzerimde hak iddia ettiğini falan söylediğini biliyorum ama neden?"

"Biri bunu genellikle eşini bulduğunda yapar. Diğer erkeklere izin vermek için

-ve dişiler- senin alındığını biliyorlar. Kokum her yerinde. Sana elini süren her varlık bunu benim gazabımın tehdidiyle yaptığını bilir." Gülümsediğini görünce şok oldum. "Bu seni memnun mu ediyor?"

"Ne?" Gülümsemesi düştü ve boğazını temizledi. "Hayır. de değil."

"Ve sen *bana* korkunç bir yalancı dedin."

"Kapa çeneni," dedi Simon, kızarması derinleşerek. "Bu söylediğin hiç hoş bir şey değil."

Ela gözleri bana doğru parladı. Görünürde karşı koymaya çalışsa da ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Her neyse." Ön tezgâha doğru yürüdü ve onu silmeye başladı. "Bu artık senin eşin olduğum anlamına mı geliyor?"

Elimde olsa yapmazdım.

"Hayır. Bu sadece seni benim olarak kabul ettiğim anlamına geliyor. Çiftleşme ritüeli çok daha fazlasını içerir."

"Bunun için bir ritüel mi var?" Simon'ın gözlüğü aşağı bakarken biraz kaydı ve işaret parmağıyla tekrar yukarı itti. "Nasıl çalışıyor?"

Simon'ın içine girme düşüncesi kanımı kaydattı, dişlerim boğazına yapıştı, şehvet ikimizi de tüketirken parmak uçları tenime battı. Söylenen yumuşak sözler, tutkunun sıcaklığında fısıldanan yeminler. Ve sonra...

Hayır. Bunu düşünme bile.

"Bu kadar soru yeter."

"Peki." İçini çekti ve bakışlarını koridora çevirdi. Gözlerindeki ani korku göğüs kafesimin ağrmasına neden oldu. Saldırıya uğradığı merdivenlerin dibini görmek ona ağır gelmişti. "Hazır buradayken çatı katımdan birkaç şey alsam iyi olacak."

Parmaklarımızı birleştirdim. "Ben de seninle geleceğim."

Elimi nazikçe sıktı ve bana sıkı bir gülümseme sundu. Koridordan geçip merdivenlere yöneldik. Basamakları çıkarken derin nefesler aldı ve elimi sıkıca kavradı. Onu bulduğum gece merdivenlerde kan izleri vardı.

Öfkeyle kaynadım. En çok da kendime. Onu korumak için orada olmalıydım.

Ama artık buradayım. Kimse ona tekrar zarar veremez. Ben hala nefes alırken olmaz.

Sahanlığın tepesindeki kapıya ulaştığında, kapıyı iterek açmadan önce titrek bir nefes aldı. Pencere değiştirilmişti ve Castor'la ben kırılan camları temizlemiştik. Duvara çarptığı delik hâlâ duruyordu ama kan lekeleri temizlenmişti. O anda elini daha sıkı tutan bendim.

Simon benimle aynı duvara bakarak, "Ben iyiyim," diye fısıldadı. Yutkundu ve odanın içine doğru bir adım daha attı.

Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı onlara vurdukça havada toz zerrecikleri uçuşuyordu. Elimi bıraktı ve mutfaktaki adaya doğru yürüdü, ortadaki bir kasede duran koyu kahverengi mizlara burnunu kıvırdı.

"İşte bu yüzden meyve almaktan nefret ediyorum. Benim evim onların ölmek için gittikleri yer."

Gülümsedim. Travmatik bir anı yeniden yaşarken bile ortamı yumuşatmanın yollarını bulurdu. Onda hayran olduğum tek şey buydu. İçindeki ışık içimdeki gölgelere dokunuyordu.

Çatı katında uzun süre kalmadık. Kapıya doğru yürümeden önce bir çantaya daha fazla kıyafet, bir dizüstü bilgisayar ve birkaç kitap koydu. Giderken arkasına bakmadı. Alt kata indiğinde çantayı içinde eski bir mini buzdolabı ve bir masa bulunan küçük bir odaya yerleştirdi, ardından mağazanın ana bölümüne geri döndü.

"Senin için bir şeyim var." Elimi arka cebime attım ve telefonunu uzattım.

"Artık bana güveniyor musun?" Simon onu alarak sordu. Tekrar açmak için güç düğmesini basılı tuttu. Kyo'ya dükkânın bütün hafta kapalı olacağına dair mesaj attıktan sonra kapatmışım.

"Sana güvenmeseydim, hâlâ o malikânede ."

Telefonunu kontrol ederken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Bir kenara koymadan önce ekrana birkaç kez dokundu.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir

şey."

"Simon..."

"Sadece aptalca bir mesaj." Başını salladı ve tezgâhın arkasından çıktı. Raftaki eski bir radyoya dokunduğunda hüzün çöktü üzerine. "Seninle tanışmadan önce berbat bir randevuya çıktım ve sonrasında numarasını engelledim. Beni Facebook'ta bulmuş ve sidikli bir mesaj göndermiş."

"Ne dedi o?" Sesimde bir hırıltıyla sordum.

"Önemli değil."

"Benim için önemli." Birkaç adımda onun yanına vardım. Kolundan tuttum ve nazikçe yüzünü bana çevirdim. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Lanet olsun. Anlat bana."

"Onu engellediğimi fark etti. Bu yüzden, bana 'lanet bir domuz' olduğumu söylemek için sosyal medyadan beni bulmaya çalıştı. Sanırım bana hakaret etmek onu daha iyi hissettiriyor."

"Bana onun adını ver."

Simon bana göz kırptı. "Hayır. Adam pisliğin teki ama kafasının koparılmasını hak etmiyor."

"Sadece onunla konuşmak istiyorum," dedim, damarlarımda öfke kaynıyordu. "Bu hepsi."

"Galen?" Simon göğsümü okşadı. "Galen hakkında ne dediğimizi hatırlıyor musun?"

Yalan söylüyorsun. Görünüşe göre ikimiz de bu konuda berbatız. Sakin ol. O senin zamanına değmez." Gözlerini silmek için gözlüğünü çıkardı. "Benim de zamanıma değmez. Gel hadi. Depoda yardımın işime yarayabilir."

Uzaklaşmaya çalışırken kolunu tuttum ve onu kendime doğru döndürdüm. Onu öpmek için eğilmeden önce boynunun yan tarafını avuçladım. Kollarını bana dolayarak öpücüğüme karşılık verirken en tatlı sesleri çıkardı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Her santimini yutmak istiyorum."

"Yutmaya gerek yok," dedi Simon gergin bir kahkahayla. "Ben yamyamlık yapacak biri değilim."

Gülmekten kendimi alamadım.

"Hâlâ kat etmem gereken yollar var ama bedenimi sevmeyi öğreniyorum" diye devam etti. "Yine de kötü sözler hala canımı yakıyor. Onun niyeti de tam olarak buydu. Aptaldım ve ona biraz güvensiz olduğumu söyledim, o da bunu bana karşı kullandı."

Ellerimi yanlarından aşağı doğru indirdim. "Onunla konuşmamı istemediğine emin misin? Nazik olacağım, söz veriyorum."

Simon gözlerini bana . "Nedense sana inanmıyorum."

Depo odasına ulaştıktan sonra Simon'a Ravenwood'dan gelen ve incelemeyi bitirmeye fırsat bulamadığı diğer eşyaları kaydetmesine yardım ettim.

"Oh. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, bir kolye tutarak. "Sence şeytani bir şey mi?"

"Hayır. Ondan gelen bir enerji hissetmiyorum."

Başını salladı, kağıdına bir şeyler işaretledi, sonra bir kutu daha karıştırdı. Nesnelere çok dikkat ettim ve yüzük hakkında daha fazla bilgi edinmemize yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu aradım, ancak her şey işe yaramaz çöp gibi görünüyordu.

Yine de onun için önemsiz değildi. Onları incelerken gözleri parlıyordu. Ürünlerin fiyatlarını belirledik ve onları dükkânın ana bölümüne taşımasına yardım ettim. Her şeyi sergileyebileceği kadar yer yoktu ama en çok dikkat çekeceğini düşündüklerini aldık ve geri kalanları arka tarafa koyduk.

Onu çalışırken izlemekten zevk alırdım. Keskin bir gözü ve eline aldığı neredeyse her nesne hakkında engin bir bilgisi vardı, bana rastgele gerçekler anlatırdı. En çok hoşuma giden şey onun heyecanı oldu.

"Seni sıkıyorum, ha?" diye sordu bana gezici bir sirkte kostüm yapmak için kullanılan ve perili olduğu söylenen antika bir dikiş makinesinden bahsettikten sonra.

"Hiç de değil."

Bütün gün konuşmasını dinleyebilirim.

O akşam dükkândan çıkıp arabama doğru yürürken Simon, "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi. Gün batımından önce otuz kadar dakikamız daha vardı.

"Bir şey değil." Arabanın kilidini açtım ve çantasını bagaja yerleştirdim.

"Bir süreliğine evden çıkmak güzeldi." Arabanın içine kaydı. yolcu koltuğunda. "Eğer gölgelerin beni hâlâ akşam yemeği menüsünde tuttuğu gerçeği olmasaydı, dışarıda yemek yiyebileceğimizi söylerdim."

"Randevu gibi mi?"

Boynunda bir kızarıklık belirdi ve bakışlarını pencereye kaydırıldı.

"En son gerçek bir randevuya çıktığımda gladyatörler hâlâ arenalarda dövüşüyordu."

Simon gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Ciddi misin? Hangisi daha ilginç bilmiyorum. Randevular arasındaki büyük boşluk mu yoksa gladyatör günlerinde buralarda olman mı? Tamam, gladyatörler kazandı. Nasıl bir şeydi ki o?"

Onun heyecanı yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Kanlı," diye cevap verdim. "Kesinlikle kalbi zayıf olanlara göre değil." "O zamandan beri neden biriyle çıkmadınız?"

Arabayı çalıştırdım ve dükkânının arkasındaki otoparktan çıkıp caddeye döndüm. "Bunun bir anlamı yok."

"Neden olmasın? Yalnızlık çekmiyor musun?"

"Canım istediğinde sevişiyorum. Tek ihtiyacım olan bu. Daha fazlası çok fazla komplikasyon yaratır."

"Beni böyle mi görüyorsun?" Simon sordu, sesi öncekinden daha yumuşaktı. "Bir komplikasyon olarak mı?"

Bu neden göğsümü bu kadar acıttı?

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. Bizi eve götürürken tek ses motorun mırıltısıydı. Malikâneye döndüğümüzde Gray arabadan iner inmez Simon'ın üzerine atladı.

"İşler nasıldı?" diye sordu kollarını birbirine dolayarak. "Çok mal sattın mı?"

"Dükkân Pazar günleri kapalı ama güzel bir gündü." Simon kısa boylu erkeğe gülümsedi. "Galen bana çok yardımcı oldu."

Gray yüzünde muzip bir sırıtışla bana baktığında gözlerimi devirip yürümeye devam ettim.

Alastair bana telepatik olarak "*Odama gel,*" dedi.

Malikâneye girdik ve ben merdivenlere doğru döndüm. Gray onu koridorda yönlendirirken Simon bana baktı. Alastair'in ikinci kattaki odasına doğru ilerlemeden önce ona başımı salladım ve kapının önüne geldiğimde kapıyı çaldım.

"İçeri gel."

İçeri girdiğimde Alastair üzerinde ipeksi mor bir bornozla makyaj masasının önünde duruyordu. Dört duvarın ikisini cam kaplıyordu ve yatak bir kral için uygundu. O da kendini tam olarak böyle görüyordu.

"Sanırım bugün her şey yolunda gitti?" Alastair aynadaki yansımasına bakarken parmaklarını saçlarında gezdirerek sordu. "Phoenix'ten iz yok mu?"

"Yok."

"Güzel."

Makyaj masasından kalkıp bornozunu çıkararak porselen tenini ve sıkı fiziğini gözler önüne sererken yatak odasının ortasında durdum. Odanın içinde dolabına doğru yürürken çıplaklığından utanmıyordu. Bakışlarımı günün son ışıklarının azaldığı pencereye çevirdim.

"Gerçekten onun hafızasını silecek miydin?" Kendimi sorarken buldum. O sabahtan beri aklımdaydı. Aramızda birinin hafızasını silme gücüne sahip olan tek kişi oydu, muhtemelen babası çok güçlü olduğu için.

"Evet," diye cevap verdi Alastair gömme dolabın içinden. "Belphegor'un zihin oyunlarını bilirsin. Kafanın içini görmek, sırlarını bulmak için sana nasıl işkence ettiğini. Hafızası gittiği için Simon'ın anlatacak hiçbir sırrı kalmayacak."

Yumruklarımı sıktım. "Önce benimle konuşabilirdin."

"Neden? Hiçbir amaca hizmet etmezdi. Sen kızardın ve benim fikrim değişmezdi." Giysilerin hışırtısı kulaklarıma ulaştı. "Şimdi bunu konuşmanın bir anlamı yok. Üçüncü bir seçenek kendini gösterdi. İnsanın anılarını korur, sen de onu korursun. Şimdilik."

İçimden öfke aksa da bu konuda onunla mücadele edemezdim. Çünkü haklıydı. Simon'a süre daha tutunmam için bana bir şans verilmişti.

"Bu gece Joseph'i ziyaret edecek misin?"

Alastair dar siyah bir pantolon ve önü açık bir gömlek giyerek dolaptan çıktı. Aynanın karşısına geçip gömleğinin düğmelerini iliklerken kaşları çatılmıştı, ince parmaklarının hareketleri kusursuzdu. "Ziyaret için zaman yok. Gölgele şehre musallat olmuşken olmaz." Elleri tekrar yanlarına düştü. "Hemşire en fazla bir ayı olduğunu söyledi."

"Özür dilerim, kardeşim."

Bana baktığında gardını almıştı. Acısını kilitleme eğilimindeydi. Saklamak için. O ve ben bu yönden birbirimize benziyorduk.

"Üzgün olmana gerek yok," dedi yansımasını tekrar incelemeyi önce. "Bu günün eninde sonunda geleceğini biliyordum. İnsan hayatları geçicidir. Geçici." Metanet maskesinin arkasına saklanabiliyordu ama solgun saçlarını karıştırırken elinin hafifçe titrediğini gizleyemiyordu. "Simon'la aynı yolda ilerlemeyi planlıyorsan bunu unutmamalısın. Onun da günü gelecek."

Göğsümün ortasına bir ağrı saplanırken dişlerimi sıktım. "Simon'ın arkadaşlığından hoşlanıyorum ama bu seksten başka bir şey değil."

Alastair içini çekti. "Tabii ki değil. Senin kalbine kim dokunabilir ki? Bazen benimkinden bile daha soğuk olduğunu düşünüyorum." Aynadan döndü ve bana baktı. "Bu gece devriyeye çıkmaya hazır mısın?"

"Evet."

"O zaman gidelim."

King Opera binası şehir merkezinin tam ortasında, diğerlerinin üzerinde yükselen bir binaydı. İnsanlar ön girişten çıkarken, az önce izledikleri performans hakkında konuşurken sesleri birbirine karışıyordu.

Çatıya indim ve kanatlarımı geri çekip gözlerimi kapattım. Arıyordum. Karanlık beni aşağıdaki insanlardan koruyordu ama gölgeler aynı zamanda açgözlü gölgeleri de saklıyordu.

Hiçbir şey hissetmedim.

Gözlerimi açarak aşağıdaki caddeyi inceledim. İnsanlar arabalarına biniyor ve kaldırımdan uzaklaşıyorlardı. Diğerleri ise geç bir akşam yemeği için restoranlardan birine girme niyetiyle kaldırımda yürüyordu.

Alastair yanıma geldi. "Bu çok garip. Canavarlar normalde şimdiye kadar ara sokaklarda gizlenirlerdi."

"Castor," dedim zihnimi ona bağlayarak. *"Bulunduğun yerin yakınlarında herhangi bir gölge hissediyor musun?"*

"Hayır," diye cevap verdi. *"Limana yaklaşp orada bir şey bulup bulamayacağıma bakacağım."*

"Eğer evcil hayvanlarımı bekliyorsanız, onları bu gece bulamayacaksınız."

Phoenix'i görmek için arkamı döndüm. Soluk bir kot pantolon ve dar kesim bir tişört giymişti, yeraltı dünyasının bir teğmeninden çok üniversiteli bir sikiş çocuğuna benziyordu. Hançerimi kaptım ve ona saldırdım.

Phoenix gözden kayboldu ve birkaç metre ötede yeniden ortaya çıktı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ kas gücün var ama beynin yok." Bir elini cebine soktu, rahat bir duruşu vardı. "Alastair? Canavarını kontrol et. Kontrolünü kaybetmesini istemeyiz. En azından yine. Daha önce onu kontrolden çıkmış bir hayvan gibi bir kafese kilitlemek zorunda kaldığını duymuştum. Sanırım ona yakışan da bu."

Öldür, dedi Wrath içimden.

Görüşümde kırmızı lekeler dans etti ve bıçağımı çekerek tekrar ona doğru hamle yaptım. Bu sefer yeterince hızlı değildi. Darbeyi tamamen savuşturamadan kaslı pazusunu kesmeyi başardım.

"Siktir git iblis," diye tükürdüm, vücudum zorlukla bastırılmış bir şekilde titriyordu.

Öfke.

Alastair elini omzuma koydu ve eğilerek kulağıma fısıldadı
Kulak, "Nefes al."

Phoenix kolundan akan kanı sildi ve bana ters ters baktı. "Bana teşekkür etmelisin, seni Nefilim pisliği."

"Neden?" Alastair sakın bir ses tonuyla sordu. Bir elini omzumda tuttu.

İblis kollarını uzatarak her şeyi işaret etti.

"Gölgeler iptal edildi. Bu gece saldırı olmayacak."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Bunu soğuk, ölü kalbinin iyiliğinden yapmadığını biliyorum."

"Belki de sen ve senin kanatlı iğrençler grubunun hepsini öldürmesinden bıkmışımdır." Başını yana eğdi. "Ya da belki de değil."

"Bu kadar akıl oyunu yeter," dedi Alastair sabrı tükenerek. "İşkence edeceğin ve emirlerini yerine getirmelerini emredeceğin sonsuz sayıda çarpık ruhun var. Öldürdüklerimiz senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Öyleyse neden saldırıları durduruyorsunuz?"

"Kendini bu kadar önemli gördüğün için ne kadar gururlusun." Phoenix benden uzak durmaya dikkat etse de bir adım daha yaklaştı. "Hepiniz onun radarındaki küçük işaretlerden başka bir şey değilsiniz."

"Radarı mı?" Ben sordum. "Belphegor'u mu kastediyorsun?"

İblisin gözleri normal koyu kahverengi tonuna dönmeden önce kırmızı parladı.

Alastair, "Bir şey seni tedirgin etmiş," dedi, tavrı ukalalaşmıştı. "Öyle mi yani? Patronun senden hoşnut değil ve geri çekilmeni mi emretti?"

"Şimdi gülümsüyorsun Nephilim, ama bu uzun sürmeyecek."

Gözlerimi devirdim. "Dandik bir süper kahraman kötü adamı gibi konuşuyorsun. En azından tehditlerinde orijinal ol."

Sonra gülümsedim çünkü bu bana Simon'ın şu konuda söylediklerini hatırlattı

Onu.

"Zaten yeterince zamanımı harcadın, iblis," diye hırladı Alastair.

"Şimdi bana gölgelerini neden iptal ettiğini söyle."

Phoenix bir parmağını dudaklarına götürdü, ağzının kenarından bir gülümseme yükseldi. "Bu bir sır."

Sonra göz kırparak gözden kayboldu.

"Siktir!" Hançerimin kabzasını sıktım. "Bu bıçağı onun boğazına kadar rahat etmeyeceğim."

Alastair bir an için gözlerini kapadı, sonra bana baktı. "Diğerlerine ne olduğunu anlattım. Malikaneye geri dönüyorlar. Sen ne düşünüyorsun? Phoenix'in doğruyu söylediğine inanıyor musun?"

"Benim fikrimi mi soruyorsun, Pride? Ben de tüm cevapların sende olduğunu sanıyordum."

"Şimdi yumruk atma zamanı değil,

Galen." "Farkındayım."

"O zaman soruya cevap ver."

"Evet," dedim. "Phoenix iyi bir nedeni olmadığı sürece çirkin suratını benim yanımda gösterme riskine girmez."

Alastair başını sallamadan önce bana sessizce baktı. "Geri dönmeliyiz."

Kanatlarımı açtım ve çatıdan havalandım. Havada yükselirken rüzgâr çıplak göğsümü ısırdı. Alastair yanımda uçuyordu ve onu hastane yönüne bakarken yakaladım.

"Ona git," dedim.

"Yapamam." Önüne baktı, kaşları birbirine yaklaştı. "Konuşmamız gereken şeyler var. Ve Lazarus'la temasa geçmem gerekiyor."

"Yüzükle gittiğinden beri sana hala cevap vermedi. Şimdi size cevap vermesini mi bekliyorsunuz? Joseph uzun sürmeyebilir-"

"Yeter, Galen." Alastair'in sesi zehirle doluydu, ama başka bir şey daha vardı. Kalp ağrısı. "Hastaneye gitmeyeceğim. Bir daha bundan bahsetme."

". "

Castor ve Raiden da biz gelir gelmez geldiler. Dördümüz malikanenin dışındaki çimlere indik, kanatlarımızı geri çektik ve içeri girdik. Bellamy ve Daman da birkaç saniye sonra geldiler. Gray, Simon'la birlikte evde kalmıştı.

"Yakında dönüyorsun," dedi Gray kanepedeki yerinden. Simon'ın yanına kıvrılmış, başını onun kucağına koymuştu.

"Her şey yolunda mı?" Simon sordu.

Alastair Gray'e, "Konuşmamız gerek," dedi.

Simon'da anlayış belirdi ve koltuktan kalkmadan önce Gray'i nazikçe kenara çekti. "Ben odama gideceğim."

Yanımdan geçerken koluna dokundum. Ellerimi ondan uzak tutmak giderek zorlaşıyordu. Gözlerimiz her buluştuğunda ruhumdaki o derin bağ göğsümde dönmeye devam ediyordu.

Simon elini benimkinin üzerine koyduktan sonra çekip odadan çıktı. Üzerimdeki sakinleştirici etkisi o giderken kayboldu.

"İblislerin ne planladığını düşünüyorsun?" Castor duvara yaslanıp kollarını kavuşturarak sordu.

Phoenix'in yüzündeki sinsi sırıtışı hatırladım. *"Bu bir sır."*

"Her ne olursa olsun, buna hazır olacağız," dedi Alastair.

"Nasıl?" Daman sordu. "Hiçbir şey bilmiyoruz. Lazarus bize yüzük hakkında hiçbir şey söylemiyor. Phoenix'in savaş açmakla tehdit ettiği bir yüzük. Ve şimdi iblisler geri mi çekiliyor? Hepiniz bunu göremeyecek kadar kör müsünüz?"

"Neyi gördün?" Raiden sordu.

Daman, "Belki de iblisler yüzüğü almanın bir yolunu bulmuşlardır," diye cevap verdi.

"İmkânsız." Alastair başını salladı. "Lazarus onu göksel âleme götürdü. Ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir iblis oraya adım atamaz. En olası neden Phoenix'in kendi başına hareket etmesi ve Belphegor'un planladıkları şeye dikkat çektiği için sinirlenmiş olması. Belphegor'un nasıl olduğunu bilirsin. Büyük güç gösterilerinden nefret eder ve daha ince bir yaklaşımı tercih eder."

Babasından bahsedince Gray'in ağzı kenarlarından aşağıya doğru çöktü. Battaniyesini omuzlarına sardı ve paytak adımlarla koltuktan kalkıp yanıma geldi. Rahatlamak istediğini bildiğim için kolumu ona doladım.

İblisler yıllar boyunca pek çok kez entrikalar çevirmiş, ortalığı kasıp kavurmuş ve başımızı ağrıtmışlardı ama bu kez durum farklıydı. Phoenix ve Belphegor'un planladığı her neyse, daha önce onlardan gördüğümüz her şeyden çok daha büyük hissettirdi.

Alastair "Şimdilik bu kadar," diyerek bizi başından savdı. Sonra da odadan çıktı. Ön kapı açıldı ve birkaç dakika sonra usulca kapandı.

Sonunda Joseph'i ziyaret etmeye karar vermiş gibi görünüyordu.

Gray'i odasına götürdüm ve yatağına yatırdım. Odası onun kişiliğine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Doldurulmuş hayvanlar ve renkli posterler gibi sevimli şeylerle doluydu. Açık mavi ve krem rengi şeması rahatlatıcı bir atmosfer yansıtıyordu ve yatağının üzerindeki tavan sahte yıldızlarla aydınlatılmıştı.

"Simon'ı seviyorum," dedi yastığına sarılıp gözlerini kapatarak.

Göğsümün ortası ısındı. "Ben de." Olması
gerekenden çok daha fazla.

Gray uykuya daldıktan sonra yatağının yanındaki ay lambasını yaktım ve odadan çıktım. Kapıyı kapatırken Simon koridorda neredeyse bana çarpıyordu.

"Özür dilerim," dedi yüzü kızararak. "Ona karşı gerçekten çok nazıksın. Bu çok tatlı."

"Ben birçok şeyim insan, ama *tatlı* bunlardan biri değil."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Merak etme. Sırrın benimle güvende."

Öfkeyle etrafından dolandım ve onun varlığında vücudumun uğuldamasını görmezden gelmeye çalıştım.

Bunu anlayamamıştım. Daha önce hiç kimse beni bu kadar güçlü etkilememişti. Belki de rahatlamaya ihtiyacım vardı. Phoenix'le karşılaşmam beni sinirli ve gergin yapmıştı. Böyle hissettiğimde ya spor salonuna gidip kum torbasını ya da sevişirdim.

"Bunu sormak bana düşmez biliyorum," dedi Simon, koridorda yanımda yürürken, "ama iblislerle ilgili bir şey mi oldu-"

İki elimle yüzünü kavradım ve onu duvara doğru iterek dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Öpücüğe karşılık vermeden önce şaşkınlıkla homurdandı. Tatlı kokusunu içime çektim ve tadına bakmak için dilimi ağzına daldırdım. Bileklerini boynumun arkasında birleştirdiğinde onu yerden kaldırdım ve odama taşıdım.

Öyle olsun o zaman.

Onu yatağa fırlatıp üzerine çıktığımda küçük, sevimli bir çığlık attı. Boynuna sokuldum ve elimi karnından aşağı kaydırıp kot pantolonunun düğmesini açtım.

"Bu iyi mi?"

"Um." Simon gürültüyle yutkundu ve parmaklarım boxer'ının içine girdiğinde sırtını kamburlaştırdı. "Ne dedin sen?"

Dudaklarımı boğazının dibinde gezdirmeden önce kıkırdadım. "Seks, Simon. Bunu istiyor musun?"

"Gerçekten sormak zorunda mısınız?" diye nefes nefese kaldı, gözlükleri burnunun üzerinde yamuk duruyordu.

"Tabii ki biliyorum." Gözlüklerini tekrar yerine yerleştirdim. "Seni asla zorla götürmem."

Sadece bu düşünce bile midemde bir düğüm oluşturdu. Babamın pek çok olumsuz özelliğini almış olabilirdim ama bu asla yapmayacağım bir şeydi. Simon'a ya da herhangi birine.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Gördün mü? Sen iyi bir adamsın." Bir bacağına kalçama doladı ve kalçalarını yukarı kaldırdı. "Bu senin için yeterli bir cevap mı?"

Ağzlarımızı tekrar birbirine çarpmadan önce homurdandım. Kot pantolonunu indirip boxer'ını da alırken çıplak göğsümü okşadı ve sonra arkama yaslanıp bacaklarından aşağı çektim. Parmak uçlarımla baldırlarını sıyırdım -bir tanesinde ısırıldığı yerden kalma sivri bir yara izi vardı- ve gözlerim onunkilere kilitlendiğinde kızardı.

". "

"Değilim," dedi bakışlarını kaçırarak. "Sadece daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı."

"Ne gibi?" Yaralı baldırını öptüm.

Allığı derinleşti. "Sanki beni yemek istiyormuşsun gibi."

Sırıttım. "Daha önce seni yemek istediğimi söylemiştim." "Seni yamyam."

Hırladım ve şakacı bir şekilde bacağına ısırdım. Ve o kadar sert kıkırdadı ki, ruhum uçtu. Nedenini düşünmek için durmadım. Dudaklarımızı birleştirmeden önce vücudunu tekrar öptüm.

Simon'la ilk seviştiğimizde acele etmemiştim ama o anda çok sabırsızdım. Serbest kalmaya çok ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

Ağzlarımız birbirine kayarken, kot pantolonumun fermuarını açtı ve kıcıma doğru itti. Dokunuşları öncekinden daha güvenliydi, sanki artık benimle daha rahattı. Umarım öyledir.

"Kahretsin," diye nefes aldı, sikim serbest kalıp onunkine değince. "Şimdiden çok sertleşmişsin."

Çenesini tuttum ve gözlerini benimkilere dikmeye zorladım. "Beni bu hale sen getirdin. Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

Simon alt dudağını ısırdı ve elini şaftımın etrafına sararak beni yavaşça çekiştirdi. Başımı eğdim ve omzunu hafifçe ısırdım. Elini benimkiyle değiştirmeden önce beni birkaç kez okşadı ve her ikimizin de aletlerini sarsıldı. Baş yastığın üzerine düştü ve kapüşonlu gözlerle bana baktı.

"Galen," diye inledi, dudakları ayrılıyordu.

"Bana ne istediğini söyle." Bileğimi yukarı doğru büküm ve o da titredi. Benimkinin alt tarafına doğru hareket eden sikiğin ipeksi pürüzsüz hissinden zevk aldım.

"Sen," dedi. "İçimde. Şimdi."

"Henüz benim için hazır değilsin." Dişlerimi göğsünde hafifçe gezdirdim ve vücudunun aşağısına doğru devam etmeden önce her bir meme ucunu yaladım. Teninin tuzlu tadı, yağmur ve toprak kokusuyla birleşince tüm kanım güneye doğru akmaya başladı.

Tüm hislerimi bastırdı. Beni tüketti.

Yatağımın başucundaki çekmecedeki kayganlaştırıcı şişesini aldıktan sonra parmaklarımı kapladım ve başparmağımın pedini girişinin etrafında yumuşatarak onu biraz kızdırdım. Dokunuşuma karşı gevşedi ve bir parmağımı boğum derinliğine soktuğumda usulca inledi.

Yeterince gerildiğinde, karnına doğru bir iz yaladım ve horozumu kaydırmak için daha fazla kayganlaştırıcı kullandım. Simon saçlarımdan bir tutam yakaladı ve dudaklarımızı bir araya getirdi, yavaşça kıcının içine iterken onlara karşı inledi.

Ağzından ayrıldım ve daha derine inerken ona baktım.

Ela gözleri benimkilere dikildiğinde kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Bu his... seksten daha fazlasını ifade ediyordu.

Daha fazlasını kastetti.

Yavaş ama derin bir şekilde içine doğru sallandım ve onu tekrar öptüm. Elleri kollarımdan yukarı ve omuzlarımdan üst kısımlarına doğru kaydı. Parmakları sırtımdaki yarıklara battığında kısık bir tıslamayla ağzından ayrıldım. Karıncalanan bir sıcaklık omurgamdan taşaklarıma doğru yayılarak uyarılmışlığımı artırdı. Ritmimi tekrar bulmadan önce bocaladım.

"Bunu çok seviyorum," dedi Simon, parmaklarını kenarlarında gezdirmeden önce içine daldırarak. "Bunu yaptığımda inleme şeklin."

Ona söylemedim ama orama dokunmasına verdiğim tepkiyi ilk fark ettiğinde bu beni utandırmıştı. Her gün bir erkeğin sırtındaki yarıkları parmaklayarak onu boşaltamazsınız. Bazıları muhtemelen bunu tuhaf bulurdu. Ama Simon değil.

Kulağımı ısırdı ve kalçalarımı ileri attığımda inledi. İçindeki hızımı arttırdım. Göğsümün içinde açıklayamadığım duygular kabarırken onu daha sert, daha hızlı becerdim.

"Tam orada, Galen." Simon başını geriye doğru eğerek adem elmasını ortaya çıkardı. Kalçalarımı yerine kilitleyip her hızlı itişte prostatına vururken onu ısırdım. "Aman Tanrım. Sikeyim. Geliyorum."

Orgazm onu içine çekerken kıcı sikimin etrafında kenetlendi. O orgazmın dalgalarına binerken ben de boynunu öptüm. Kendi zevkim beni ele geçirmeden önce omurgamın tabanında sıcaklık toplandı.

Simon burnunun ucunu boynumun yan tarafında gezdirirken, parmakları kürek kemiklerimdeki açıklıkları yoklayarak, "Seni duymama izin ver," dedi.

Denesem bile homurtularıma engel olamazdım. Ona bir kez, iki kez daha çarptım ve sonra vücudum kasılırken, aletim onun içinde titreşirken hareketsiz kaldım. Serbest bırakılmam boyunca beni tuttu ve son bir inilti benden kaçarken boğazıma karşı gülümsedi. Hassasiyet çok fazla olduğunda, ondan çekildim. Ama genellikle seksten hemen sonra yaptığım gibi yataktan kalkmak yerine, yanıma döndüm ve onu göğsüme çektim.

Onun tam karşımda olması, nefesinin tenimde gezinmesi, kafası güzelken aşağı inmesi? Bunun gibi başka bir his yoktu. Ona daha da sıkı sarıldım.

"Galen?" Simon dedi, sesi köprücük kemiğimde biraz boğuk çıkıyordu. "Gözlüklerimi kıracaksın."

"Oh." Gözlüklerinin yüzüne yapıştığını görmek için geri çektim. Gözlüklerini çıkardım ve komodinin üzerine koydum.

"Odama gitmemi ister misin?" diye sordu, sesi biraz üzgündü. "Eğer istersen, seni hemen geri sürüklerim."

Simon bir kahkaha attı ve bana yaslandı. Yüzümü yumuşak saçlarına bastırdım ve onu içime çektim. Muhtemelen önce temizlenmeliydik ama geç saatlere kadar süren geceler beni etkiliyordu ve gözlerim kendiliğinden kapandı. Bana karşı çok harika hissediyordu. Hareket etmek istemedim.

"Hey, Galen?"

"Hmm?"

"Teşekkür ."

Tek gözümü açtım ve ona baktım. "Ne için?"

"Bana göz kulak olduğun için." Uykuya dalmaya başladığında sesi daha da yumuşadı. "Ve bana kendimi çok özel hissettirdiğin için."

O pislik heriften aldığı mesajı hatırladım. Onu inciten kaba sözleri. Erkeklerin ona iyi davranmasına alışık değil miydi? Birden içimden her birinin izini sürmek ve kafalarını omuzlarından ayırmak geldi.

Sen özelsin, ona söylemek istedim. Ama sözcükler bir türlü oluşmuyordu. İçimdeki inatçı taraf Simon'a daha fazla aşık olmamaya yemin etti.

Ancak gerçekçi taraf, artık çok geç olduğunu biliyordu.

On İkinci Bölüm

Simon

Salı sabahı ilk iş olarak Kyo, "Vay anasını, gerçekten yaşıyorsun," dedi. "Tatilin iyi geçti mi?"

Konakta geçirdiğim bir haftayı düşündüm. İlk birkaç gün çok korkmuş olsam da, atmosfer ve her şeyden uzakta geçirdiğim zaman beni rahatlatmıştı.

"Evet." Dükkânın kapısının önündeki tabelayı çevirip *açık* konuma getirdim. "Yine de geri dönmek güzel."

"Ah, beni özledin mi?" Kyo bana bir sırıtış fırlattı. "Azıcık bile değil."

"Uh-huh." Getirdiği buzlu latteyi yudumladı, sonra telefon çaldığında bıraktı. Cevap verdi, "Timeless Antiques & Curiosities." Bir duraklama. "Hmm. Kontrol edeyim." Bilgisayara bir şeyler yazdı. "Evet. İki eski dikiş makinemiz var. Eğer bu tür şeylere meraklıysanız, bir tanesinde ruh olduğu söyleniyor..."

O telefonda müşteriye yardım ederken ben de Galen'in beklediği arka odaya doğru yürüdüm. Ona şimdilik gözlerden uzak durmasını söylemişim. Kyo, Galen'in dükkânda dolaştığını fark ettiğinde milyonlarca soru soracaktı ve ona ne söyleyeceğimden henüz emin değildim. Bu yüzden Galen şimdilik dinlenme odasına sürgün edilmişti.

Galen kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Bu çok saçma," dedi. "Ona sadece erkek arkadaşın olduğumu söyle."

"Erkek arkadaşım mı?" Göstermelik olduğunu bilsem de bu kelime midemi bulandırdı. Zaten onun için bir *karmaşadan* başka bir şey değildim. Sadece gölgeler beni neredeyse öldürdüğü için kendini suçlu hissettiği için yanımda kalmıştı.

"Ona seni korumakla görevli iblislerle savaşan bir Nefilim olduğumu söylemeyi mi tercih edersin?"

Terreddüt ettim. "Hayır."

"Neden terreddüt ettin?"

"Terreddüt etmedim."

"Evet, yaptın."

"Peki. Ben sadece iblislerle savaşma olayının Kyo'nun senin benim erkek arkadaşım olmandan çok daha çabuk inanacağı bir şey olduğunu düşünüyordum."

Galen gözlerini devirdi. "Seni bu kadar strese sokuyorsa, beni fark etmeyeceğı bir yerde, senin çatı katında kalabilirim."

"Hayır." İçimi çektim. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"O zaman anlaştık. Ben senin erkek arkadaşınım." Etrafımdan dolaşmaya çalıştı, ben de yoluna çıktım. "Simon, yemin ederim."

"Orada her şey yolunda mı?" Kyo sordu.

"Evet!" diye karşılık verdim. "Sadece kendi kendime konuşuyordum." "Oh, yani tipik bir Salı günü. Anladım."

Galen bunun üzerine sırtıttı ve ben de göğsüne vurdum. Bileğimi kavradı ve elimi ağzına götürerek dudaklarını parmak eklemlerimde gezdirdi. Böyle anlarda beni gerçekten önemseydiğine neredeyse inanabilirdim. Ama sonra sadece seks istediğıyle ilgili söylediklerini hatırladım. Başka bir şey yapmadı.

Birkaç gece önce ona beni özel hissettirdiğini söylemişim. Ve hissettirdi de. Bu yüzden benden sonsuza dek uzaklaştığı andan korkuyordum. Kalbim buna dayanamayabilirdi.

Galen koridora çıkarken sırtarak, "Beni takip edin," dedi. Arka kapıya doğru bir adım atarken gri gözleri yüzümden ayrılmadı. "Beni tezgâhın yanında bekle."

"Galen!" Sert bir fısıltıyla söyledim.

O sırtış hâlâ yerinde dururken sessizce kapıdan çıktı. Ne halt ediyordu bu? Yine de şakacı tavrı içimde kelekler uçuşmasına neden oldu. Huysuz ve düşünceli Galen'a alışkındım. Bu her neyse değildi.

Kafam karışmış bir halde ön taraftaki tezgâha doğru yürüdüm ve Kyo'nun benim için getirdiğı ekstra buzlu kahveyi aldım. İçerken zar zor tadına baktım. Aklım başka yerdeydi.

Kyo telefonunda gezinirken, "Bir müşteri sirk dikiş makinesini almak için gelecek," dedi. "Onlara makineyle ilgili hayalet iddiasından bahsettim ve makineyi daha da çok istediler."

"Bu çok hoş." Bir içki daha aldım ve kaldırımdan geçen insanları izledim.

"Ayrıca onlara deri bir Speedo giyeceğimi ve onları da tokatlayacağımı söyledim.

Ücretsiz."

"Harika." Gözlerimi kırptırdım ve ona döndüm. "Bekle. Ne?"

Kyo yanağındaki gamzeyi ortaya çıkararak güldü. "Bugün kafan nerede? Hâlâ tatilde misin?"

"Öyle görünüyor. Üzgünüm."

Galen kapıdan geçmek için başını eğerek içeri girdiğinde girişin üzerindeki zil çaldı. Bana doğru yürürken yudumun ortasıdaydım, ukala bir sırtış ağzının kenarını kıvırıyordu.

"Hey, bebeğim," dedi.

Kahvemde boğuldum.

"Bebeğim?" Kyo ikimizin arasına bakarak sordu.

Hâlâ ölmemeye çalışıyordum ve öksürerek ağzımı sildim. Galen öne doğru uzanıp elini koluma koyarken gülümsedi.

"İyi misin?" diye sordu. "sana ağızdan ağıza verebilirim." Gözlerimi ona diktim. "Buna gerek yok."

Galen dikkatini Kyo'ya çevirdi ve elini uzattı. "Ben Galen. Simon'ın erkek arkadaşı."

"Selam." Kyo onun elini sıktı, hâlâ şaşkındı. Onu suçlamadım. Evet, muhtemelen melekler ve şeytanlar olayına çok daha kolay inanırdı. "Bekle. Sen geçen hafta sonu ortaya çıkan adamsın."

"Kaderin işleyişi ne tuhaf, değil mi?" Galen rahatça tezgâha yaslandı. "İçeri bir şey aramaya girdim ve onun yerine onu buldum."

Kyo'nun bakışları bana kaydı. "Neden bana biriyle çıkmaya başladığını söylemedin?"

Gülümsemek için elimden geleni yaparak "Yakın zamanda," diye cevap verdim. Çok gergin hissediyordum. "Çok yeni."

Yaşlı bir adam mağazaya girdi ve duvardaki saatlere bakmak için yürüdü. Kyo en iyi müşteri hizmetleri gülümsemesini takındı ve ona yaklaştı.

Kyo adamla bir süre konuştuktan sonra, "Ah, siz bir koleksiyoncusunuz," dedi. "Size hemen söyleyebilirim ki bu saatlerin bazıları türünün tek örneğidir. Buradaki de..."

Galen'e baktım. "Oldukça iyi bir gösteri sergiledin."

Bana doğru eğildi, gözlerinde seksi bir parıltı vardı. "Bunun bir gösteri olduğunu kim söyledi? Buraya bir şey bulmak için geldim. Yüzüğü. Sadece seni de bulacağımı bilmiyordum."

"Dur." Tezgâha baktım ve tahtadaki bir çatlağın izini sürdüm. "İşte bu yüzden bunu yapmak istemedim."

"Ne yapmak?"

"Erkek arkadaşımışsın gibi davran." Kulaklarımın ucu ısındı ve boğazım biraz sıkıştı. "Aklıma aptalca düşünceler sokuyor. Gerçekte sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyor."

Gülümsemesi sonunda kayboldu. "Benimle daha fazlasını mı istiyorsun?" Başımı salladım. Konuşmaya çalışsam sesim çatlayacaktı.

"Bunu sana veremem," dedi usulca.

"Evet." Sesim tahmin ettiğim gibi çatallaştı. "İşte bu yüzden bu kadar acıtıyor."

"Niyetim seni incitmek değil."

"Biliyorum." Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken tezgâhtan uzaklaştım. "Olan oldu. Eğer Kyo sorarsa, ona depoda olduğumu söyle."

Belki aşırı dramatik ve hassas davranıyordum ama Galen'den gerçekten hoşlanmıştım. Onun yanındayken kendimi farklı hissediyordum. Kalbim çırpındı, nefeslerim hızlandı ve göğsümü sıcaklık doldurdu. Avuçlarım terledi. Ve o bana dokunduğunda, sanki içimde bir şey uyanıyordu.

Ona aşık *olmamam için* milyonlarca nedenim vardı... ve hepsini görmezden geldim.

Tam bir aptalım.

Depoya girdiğimde, yüzümü silmeden ve derin nefesler almadan önce birkaç damla gözyaşının akmasına izin verdim. Tezgâha geri döndüğümde Galen gitmişti. Kafam karışmış bir şekilde etrafa bakındıktan sonra onu dükkânın dışında, pencerenin önünde dururken gördüm.

"göre koruyor," dedi Kyo.

Çünkü öyle.

"O adam bir saat mi aldı?" Konuyu değiştirmek için sordum.

"Evet," diye cevap verdi. "Övünmek gibi olmasın ama sahip olduğunuz en iyi çalışan benim."

"Çünkü bir tek sen varsın."

Kyo sırtıttı. "Ee. Hey. Dışarıdaki büyük adamla aranızda gerçekten neler oluyor?"

"Biz çıkıyoruz."

"Seni tanıyorum, Simon." Kyo kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Boktan bir yalancısın." Başını Galen'e doğru eğdi. "Adam senin koruman gibi. BDE'li çok seksi bir koruma."

"BDE?" Ben sordum. "Büyük penis enerjisi."

"Oh." Tıpkı telaşlandığım diğer zamanlarda olduğu gibi yanaklarım kızardı.

"Gerçi bu konunun dışında. Adam geçen hafta sonu geliyor, sonra da bir haftalığına ortadan kayboluyorsun. Tanıdığım en az spontane insan sensin, Simon. Başını belaya mı soktu? Hepsi bu mu?" Kyo'nun endişesi gözlerine yansımıştı. "Sen benim patronumdan daha fazlasısın. Sen benim arkadaşımsın. Eğer bu adam seni de işin içine kattıysa-"

"Dediğim gibi, biz çıkıyoruz." Zorla gülümsedim. "Bana inanmamana alınsam iyi olur. O kadar seksi birini elde edemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Kyo kaşlarını çatı. "Kastettiğim bu değildi." Bakışları Galen'e döndü. "Onunla ilgili bir şeyler ters geliyor. Ne olursa olsun güvende olacağına dair bana söz ver, tamam mı?"

Ona verdiğim değerden daha anlayışlıydı.

"Elbette." Yanından geçerken omzunu okşadım. "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Telefonunu kontrol etmeden önce bana gülümsedi.

Pencereden dışarı baktım ve Galen'in beni izlediğini gördüm. Bakışlarını hızla önündeki caddeye kaydırdı. O da benimle daha fazlasını mı istiyordu?

Her iki şekilde de fark etmez.

Biz çok farklıydık.

Mayıs ayı göz açıp kapayıncaya kadar geldi. Havadaki soğukluk az da olsa azalmaya başladı ve günler uzadı. Daha fazla güneş ışığı, Galen ve diğer savaşçıların akşamları devriye gezmeden önce daha fazla zamana sahip olmaları anlamına geliyordu.

Gölgeler yeniden insanlara saldırmaya başlamıştı. Çok değil ama savaşçıların gece avlarına dönmelerine yetecek kadar. Bildiğim kadarıyla Anka tekrar ziyaret etmemişti. Melek Lazarus da öyle. Ama Galen bana pek bir şey anlatmazdı. Hayır, konuşmalarımız çoğunlukla birkaç kısa cümle etrafında dönüyordu.

"Beni daha sert becer."

"Tam orada."

Ve, "Siktir. Geliyorum."

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca *çok fazla* sikişmiştik. Ve eğer kırım çok ağrıyorsa, Galen bana sakso çeker ya da beni yatağa atar ve ateşli bir sevişme yaşardık.

İlişkiler konusundaki tutumunu bildiğimden, aramızdaki bu şeyin daha fazlasına yol açacağına dair tüm umutlarımı bir kenara bırakmışım. Son zamanlarda benimle işe geldiğinde ya da ben dükkânı kapatana kadar çatı katıma çıktığında daha çok dışarıda durmaya başlamıştı. Belki de bu onu da üzüyordu.

Yine de birbirimize olan arzumuz göz ardı edilemezdi. Her gece Galen yatağıma gelirdi. Ve her sabah, ben uyanmadan gitti.

Onunla ciddi bir şey yaşayamayacağım gerçeğini kabul etmiş olsam da kalbim bunu anlamamıştı. Her öpüşünde ve yumuşak okşayışında ona daha çok aşık oluyordum.

Cuma akşamı yalıdan çıkıp deniz kenarına yaklaştım. Deniz beni eski bir dost gibi karşıladı. Tuzlu su kokusu burnuma doldu ve onu içime çektim, babamın her zaman denizin nasıl dinlediğiyle ilgili söylediklerini hatırladım.

Yine de bir şey söylemek istemedim. Galen hakkında hissettiklerim mi? Göğsüme yakın tuttuğum bir şeydi. Kalbimde kilitli tuttuğum.

"Simon!" Gray üzerime atladı, kollarını belime doladı ve bana gülümsedi. "Gitmek üzereyim ve hoşça kal demek istedim."

"Dikkatli olun," diye karşılık verdim. Ne kadar güçlü olduklarını biliyordum ama Gray'in gölgelerle savaştığını düşünmek yine de göğsümün sıkışmasına neden oldu. O çok küçüktü ve çok tatlıydı.

"Yapacağım." Geri adım attı ve kanatlarını açtı. Siyah tüylerinde açık mavi izler vardı. "Bu gece Bell ile eşleştim. Kötü bir şey olmasına izin vermez."

"Güzel."

Malikânede yaşadığım süre boyunca savaşçıların kanatlarından birkaçını görmüştüm. Çoğunlukla Gray'in çünkü bazen çok heyecanlandığında ya da şekerin etkisinde kaldığında onları açardı - Raiden sağ olsun.

Ancak Galen'in kanatlarını hâlâ görmemişim. Seks yaparken kanatlarının üst kısımlarına dokunmuş, onu orgazma ulaştırırken parmak uçlarımin altındaki tüylerin ipeksi yumuşaklığını hissetmişim. Ama ne zaman devriyeye çıksa, uçup gitmeden önce hep yanımdan uzaklaşırdı. Onu öyle görmek istiyordum, siyah kanatlarını dışa doğru açmış, dimdik dururken.

Bahse girerim kimse daha güzel olamazdı. Daha yıkıcı.

Gray yerden havalandı ve ikisi uçup gitmeden önce havada Bellamy'ye katıldı. Arkalarından baktım, hâlâ gördüklerim karşısında hayrete düşmüştüm. Muhtemelen buna asla alışamayacaktım.

Dikkatimi tekrar okyanusa çevirdim. Sudan hafif bir esinti geldi ve saçlarımı karıştırırken gözlerimi kapattım.

"Denize sırlarınızı mı anlatıyorsunuz?"

Sesi kalbimi hızlandırmakta asla başarısız olmadı.

"Hayır." Yanımda durmak için gelen Galen'e baktım. Gömleksizdi ve karın kaslarının çizgilerini kot pantolonunun içinde kaybolduğu yere kadar takip ettim. Dün gece onu ağzıma almadan önce dilimle aynı kasların izini sürmüştüm. Bu anı pantolonumun biraz daha dar gelmesine neden oldu. "Sadece düşünüyordum."

"Ben de buraya düşünmeye geldim," dedi Galen, bakışlarını bana sabitleyerek. "Acaba ikimizi de aynı şey mi rahatsız ediyor?"

İşte yine oradaydı, gözlerindeki o yumuşaklık. Son birkaç haftadır bunu birçok kez görmüştüm. Birbiriyle çelişen duygular göğsümün içinde karmakarışıktı. Bazen Galen'i okumak zor oluyordu.

"Sanırım sadece deniz biliyor," dedim göğsümdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak. "Devriyeye çıkmak üzere misin?"

"Hayır. Alastair bu gece burada kalmamı söyledi." "Oh."

Aramızdan sessizlik geçti ve her saniye kalbim daha çok acıyordu.

"Simon..." Galen bana döndü.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı kaldırdım. Duygularıma karşılık vermediği için milyonuncu kez özür dilemesini duymak istemiyordum.

"Yüzündeki o hüzünden iğreniyorum." Bir elini boynumun yan tarafına kaydırды.

Üzerimizde kararan gökyüzünde yıldızlar belirmeye başladı ve ben bir süre onlara baktım. Sessiz.

"Duygularıma karşılık veremeyen bir adama ilk kez aşık olmuyorum." Elini nazikçe kenara ittim. "Sadece siz eve dönmemin güvenli olduğunu düşünene kadar buradayım, bu bir hafta, bir ay ya da bir yıl sonra olabilir. Bu gerçekleştiğinde hafızam silinecek, değil mi?"

Çenesini sıktı. "Alastair senin bir yük olacağını düşünüyor. Ama benimle ilgili anılarını almasını istemiyorum."

"Neden?" Duygusal olarak kendimi tutamayacak kadar çökmüş bir halde sordum. "Seni hatırlamamak benim için daha kolay olurdu."

Galen irkildi ve ben o anda pişman oldum. "Özür dilerim," dedim. "Öyle demek istemedim-"

"Hayır. Haklısın." Galen bakışlarını botlarının altındaki kuma indirdi. "Buradan ayrıldığın anda seninle olan tüm bağlarım kopacak. Kalp acınla yaşamana izin vermek benim için zalimlik olur."

"Peki ya seninki?"

Gri gözleri bana kayd. "Kalp ağrım mı?"

Başımı salladım. "Bana karşı bir şey hissetmiyormuş gibi davranıyorsun ama ben bunu gözlerinde görüyorum Galen. Dokunuşunda hissediyorum."

"Ne hissettiğimin bir önemi yok. Başka bir şey olamaz-"

"Neden?" Sesimi yükselterek sordum. "Neden hiçbir şey olmuyor? Tam olarak insan olmadığın için mi? Bu umurumda değil."

"Simon-"

"Hayır. Bir kez olsun beni dinle." Göğsünü dürttüm. Elime , yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Şok ve eğlencenin bir karışımı gibi görünüyordu. "Aptal olduğumu biliyorum, tamam mı? Sana aşık olmamak için çok uğraştım ama yine de aşık oldum, seni koca göt. Seninle geçirdiğim bu haftalar hayatımın en güzel günleriydi. Tuhaf ve düpedüz çılgınca. Ama inanılmaz."

"Az önce bana pislik mi dedin?"

"Elbette dedim."

Gözlerinde mizah dans ediyordu. "Ne tuhaf bir insan. Seni çıplak ellerimle parçalayabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Bir adım daha yaklaştım. "Ellerin pek çok şey yaptı, Galen. Ama beni incitmek bunlardan biri değil."

Yüz ifadesindeki yumuşaklık midemin bulanmasına neden oldu. Beni göğsüne yasladı. "Sen gerçek beni görmedin Simon. Gerçek ben çirkinim. Öfkeliyim." Gözlerinde uzak bir parıltı belirdi. "Bir canavar."

Raiden'ın, Galen'in bir neredeyse Gazap'ın onu tüketmesine izin verdiğine dair hikâyesini hatırladım. şey bu muydu? Onu bu hale getiren ne olmuştu?

"Gerçek sen bu değilsin," dedim başımı göğsüne yaslayarak. Teni çok sıcaktı. Sandal ağacı kokusuyla rahatladım. "Söylediklerine rağmen nazik ve kibarsın. Sen bir koruyucusun. Öfkeye karşı savaşıyorsun"

içinizdeki gücü serbest bırakmak yerine. Bir canavar bunu yapmaz. Ama iyi bir adam yapar."

Galen bana baktı, ağzı sert bir çizgi halindeydi. Yine de gözleri onu ele veriyordu. "Bana çok fazla güveniyorsun."

"Hayır. Sadece kendine yeterince güvenmiyorsun." Ellerimi boynunun arkasına kilitledim. Aramızda bir değişim hissettim. Bu konuşma iyi ya da kötü her şeyi değiştirecekti. "Beni istemediğini söyle ve hemen şimdi çekip gideyim."

"O kadar basit değil." Yutkunurken adam elması boğazında sallanıyordu. "Nereye gidebilirsin ki? Phoenix'in seni takip etmeyeceğinden emin olana kadar burada sıkışıp kalacaksın."

Kısa bir kahkaha attım. "Ciddiyim."

"Ben de öyle." Galen eğildi ve yüzünü saçlarımın tepesine bastırdı. "Elbette seni istiyorum, seni gülünç insan. Nasıl istemeyeyim ki? Ama seni istemek yeterli değil. Benimle bir geleceğin yok. En azından mutlu bir geleceğin yok."

"Bırakın buna ben karar vereyim."

"Beni sevmek tehlikeli. Sana bedenimden fazlasını veremem Simon."

Gözlerim yaşardı. "Ama beni işaretledin. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Bir ay önce bana verdiği ısırık izi solmuştu. Aynaya ilk baktığımda izinin kaybolduğunu fark ettiğimde içime bir kurşun dökülmüştü. Ona ait olmak hoşuma gitmişti, onun izini taşıyan tek kişi olmak hoşuma gitmişti.

"Bunun bir anlamı var," diye fısıldadı denize doğru bakarak. "Yine de hiçbir şeyi değiştirmiyor. En son kalbimi birine verdiğimde, neredeyse değer verdiğim her şeyi yok ediyordum. Her günün her saniyesinde içimdeki canavara karşı savaşıyorum. Ve bir keresinde, öfkeden gözlerim o kadar kör oldu ki artık o canavarı kontrol edemez hale geldim."

Sesindeki acı kalbimi tırmaladı. Bu acıyı ondan almak istedim.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum.

Her zamanki gibi beni görmezden gelmesini ya da konuyu değiştirmesini bekliyordum.

Galen bana biraz daha sıkı sarılmadan önce nefes verdi. "Bu mutlu bir hikaye değil."

"de söyle."

"Pekâlâ. Adı Marcus'tu," dedi Galen, ses tonu tıpkı gözlerindeki bakış gibi mesafeliydi. "Onunla ilk kez bir gladyatör maçına katıldığımda tanıştım. Oyunların barbarca olduğunu düşünürdüm, yine de onlardan hastalıklı bir zevk alırdım. Kendi ahlaksızlığım hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyordu. İnsanlar bu kadar korkunç ve acımasız yaratıklar olabiliyordu. Bu kötülüklerine rağmen Yaratıcı onları hala seviyorsa, bu bana belki bir gün benim de O'nun tarafından sevelebileceğim umudunu veriyordu." Bana doğru baktı. "O zamanlar çok aptaldım."

"Bunun aptalca olduğunu düşünmüyorum. Marcus'la maçları izlerken mi tanıştınız?"

"Evet," diye yanıtladı Galen. "Arenadaki oydu." Bön bön baktım. "O bir gladyatör müydü?"

"Hem de ünlü biriydi. Ayaklarının dibinde ölü adamlar yatarken kılıcını kaldırıp kanlar içinde durduğunda kalabalık onun adını haykırıyordu." Galen gülümsedi ve o rahatsız edici kıskançlık hissi göğsüme geri döndü. Yine de bilmek istemiştım. Bilmem gerekiyordu. "Kendisi ilgimi çekti ve maçtan sonra onunla görüştüm. Biz..." Gözlerini benden kaçırdı. "Şey, tüm detaylara ihtiyacın yok. Haftalar sonra... birbirimizi gördükten sonra... onu satın aldım."

"Onu *satın* mı aldınız?" Dehşete düşmüş bir halde sordum.

Galen, "O dönemde pek çok gladyatör onur ve şeref için dövüşmeyi seçti, ancak bazıları köle oldukları için buna zorlandı," diye yanıtladı. "Onu eski efendisinden kurtarmak için borcunu ödedim. Onu özgür bıraktıktan sonra bile Marcus yanımda kalmayı seçti. Birlikte bir yuva kurduk. Bir hayat."

"Peki ya kardeşlerin? Onlarla birlikte yaşamadın mı?"

Başını iki yana salladı. "O zamanlar kendi hayatlarımız vardı. Hala iletişim halindeydik ama ayrı yaşıyorduk. Marcus ve ben mutluyduk. En azından kısa bir süre için. Ve sonra bu mutluluk elimizden alındı." Galen bakışlarını gökyüzüne çevirdi, omuzları gerildi. "Biz Lucifer'i ve generallerinin çoğunu yendikten sonra, babam da dahil, karanlık ordusunun geri kalanı kaçtı. İblisler yeraltı dünyasına hapsedildi. Marcus'la tanıştığımda, yıllardır herhangi bir iblis faaliyetine rastlamamıştık. Bizim için nadir bir barış zamanıydı. Ve bir aptal gibi gardımı indirdim."

Ne olduğundan şüphelendiğimde midem düğümlendi.

Devam etti. "Bilmediğimiz neydi? O sözde barış yıllarında Belphegor güç kazanıyor ve kendine ait bir ordu kuruyordu. Sonunda saldırdığında, gafil avlandık. Bir akşam eve geldiğimde Marcus'u dışarıda buldum. Yağmur beklendiği için hayvanları kontrol etmişti. Vahşi bir gladyatör olmasına rağmen

ona nezaket gösterdim. Bana gülümsemek için döndüğünü hatırlıyorum. İşte o zaman iblis ortaya çıktı." Galen'in eli yumruk haline geldi. "Boğazı o kadar derin kesilmişti ki neredeyse kafası kopacaktı. Düşerken onu yakaladım ve kanı ikimizin de etrafında birikirken çığlık attım. Onu iyileştirmeye çalıştım ama güçlerimizin bir sınırı var. O çoktan ölmüştü. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Ya da böyle bir öfke."

Artık her şey anlamlıydı. Galen'in sevdiği adam gözlerinin önünde öldürülmüştü. Öfkesi onu tüketmişti.

"Ondan sonra olanlar biraz bulanık," dedi Galen. "Kardeşlerimle birlikte iblislerle savaştığımı hatırlıyorum, öldürdüğüm her bir iblisle birlikte öfkem daha da artıyordu. Lazarus bir melek ordusuyla ortaya çıktı ve Belphegor iblislerini de yanına alarak kaçtı. Ama savaş bittikten sonra bile sakinleşemedim. Kana susamışlığım beni ele geçirdi ve masum insanlara saldırmaya başladım. Lazarus beni göksel alemin dışında bir hücreye kapattı. Beni tutabilecek kadar güçlü olan tek şey buydu. Aklım gitmişti Simon. Tek bildiğim öfkeydi. Herkesin acı çekmesini istedim."

"Nasıl geri döndün?"

"Gri," diye cevap verdi. "Alastair kafesime yaklaşmadan önce Lazarus'a beni öldürmemesi için yalvardı. Parmaklıklara çarptım, dişlerimi o kadar sert sıktım ki kan tadı aldım. Sonra küçük bir sesin adımı söylediğini duydum. Aşağı baktığımda Gray'in gözlerinde kocaman yaşlar olduğunu gördüm. Parmaklıkların arasından uzandı ve elimi tuttu. Bu bana biraz akıl sağlığımı geri getirdi. Dizlerimin üzerine çöküp saatlerce ağladığımda öfkem yerini kedere bıraktı. Bir daha asla aşık olmayacağıma dair kendime yemin ettim. Bu çok tehlikeli."

"Artık kararına karşı çıkamam," dedim, kalbim sıkıştıyordu. "Tanrım. Kendimi çok bencil hissediyorum."

"Aşkı istediğin için bencil değilsin Simon. Bu sadece insani bir şey. Bencil olan benim. Seni buraya getirdim ve yapmamam için onca neden olmasına rağmen sana yakınlaşmama izin verdim. Bunun için özür dilerim."

Söylediği her şeyi özümserken kalbim ağırlaştı ve sızladı. Hayatıma girdiği için onu tokatlamak istedim. Ona pislik demek ve onu kendimden uzaklaştırmak istedim. Ama aynı zamanda ona tutunmak ve asla bırakmamak istiyordum.

"Tam bir pisliksin," dedim kendimi ona yaklaştırarak. "Seni yumruklamalıyım."

Galen'in vücudu hafif bir kahkahayla sarsıldı. Bunda üzücü bir şey vardı. "Sana izin verirdim. Çok daha kötüsünü hak ediyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Başından beri bana bunun sadece seks olduğunu söylemiştin. Bağlanmak benim hatam."

"Marcus'u hiç işaretlemedim, biliyorsun," dedi Galen. "Kürek kemiklerime de hiç dokunmadı."

Ona baktım. "Yapmadı mı?"

"Onu hep arkadan götürdüm, böylece elleri hiç dolaşmadı. Benim bir Nephilim olduğumu bile bilmiyordu." Galen bir elini yanağıma götürerek kaçan bir damla gözyaşını sildi. "O zamanlar normal bir hayat yaşamak için o kadar çaresizdim ki ondan sırlar sakladım. Gülümsüyorsun."

"Hayır, değilim."

"Tek olduğunu bilmek seni memnun ediyor." Yüzünü boynuma doğru indirdi ve köprücük kemiğimin hemen üstünden hafifçe ısırıldı. İnledim ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı arkaya yatırdım. Ağzını kulağımın yanına yerleştirmeden önce dişlerini boğazımda gezdirdi. "İşte bu yüzden seninle birlikte olmak beni korkutuyor, Simon. Vücudum senin için ağrıyor. Dudaklarım seni tatmak için can atıyor. Ellerim yumuşak tenine dokunmak için can atıyor. Damarlarımdaki öfkeyi yatıştırıyorsun."

"Öyle mi?"

"Mhm." Kulak mememi öptü ve tüylerim diken diken oldu. Sonra alçak, boğuk bir sesle, "Seninleyken çok daha rahat nefes alabiliyorum. Ruhum daha hafif hissediyor. Gitmene izin verebileceğimi, seni uzakta tutabileceğimi söylüyorum ama gerçek şu ki, seni hiç kimseyi arzulamadığım kadar arzuluyorum. Ve senin gitme düşüncen bana acı veriyor. Bu yüzden, içten içe, boku yediğimi biliyorum."

Kulağıma bu kadar yakın olan sesindeki törpü, bana doğru bastırıldığı bedeninin sıcaklığı ve söylediği sözler... Düşünebildiğim tek şey onu odama sürüklemek ve anlamsızca becermekti.

"Özür dilerim," diyebildim.

Gülerek beni şaşırttı. "Üzgün olmalısın. Bin yıla yakın bir süredir kendime verdiğim sözü tuttum, kimseye yaklaşmadım. Sonra sen inek gardırobun, ilginç kişiliğin ve içinde kaybolduğum ela gözlerinle çıkageldin ve tüm mantık pencereden uçup gitti."

"Kıyafetlerim inekçe değil. Onlar-"

Galen çenemi yukarı kaldırdı ve beni öptü. Sadece bir an sürdü ama dizlerimin bağının çözülmesi için yeterliydi.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Yüzünde cevap ararken sordum.

"Emin değilim. Hâlâ birlikte olmamızın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Ama yüzündeki o üzgün ifadeyi görmekten bıktım Simon. Kendime yalan söylemekten yoruldum."

Beklediğim cevap bu değildi ama şu anda verebileceği tek cevap buydu. Duygular neredeyse hiç mantıklı değildi. Karmaşıktılar. Bazen dağınık.

"Hadi gel." Parmaklarımızı birleştirdi ve beni suyun kenarından uzaklaştırdı. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Henüz görmediğim bir yer olsa iyi olur," diye mırıldandım. "Eğer senin yatağındaysa, seni boğazlayacağım. Sonra da seni beceririm. Ama önce boğazını sıkarım."

Tekrar güldüğünde sesi çok kaygısız geliyordu. Hafif. Hikâyesinden arta kalan havadaki ağırlık dağıldı. Galen yüzünü bana döndü, ağzının bir kenarında bir gülümseme belirdi.

Ve sonra kanatlarını açtı.

Olayın şokuyula tökezledim ve kolları saniyeler içinde etrafımı sararak düşmemi engelledi.

"Sakin ol, küçük insan," dedi, hâlâ o gülümsemeyle. "Ömrün zaten iç karartıcı derecede kısa. Kendi ayağına çelme takarak bunu daha da kısaltma."

Zarafet eksikliğimi yüzüne vurduğu için ona kızamadım bile. Çok şaşırmıştım.

"Kanatların..." Bütün kardeşlerin en büyüğü gibi görünüyorlardı. Siyah tüyler bana gece yarısını hatırlattı ve onları daha geniş açtığında koyu kırmızı parıltılar gördüm. "Çok güzelsin, Galen."

Yanılmıyorsam, yüzü kızarmış gibiydi. Elini uzattı. "Bana güveniyor musun?"

"Bu , *Aladdin*?" Ama yine de elimi onunkinin içine koydum.

"Benim sihirli bir halım yok." Beni göğsüne doğru çekti. "Ama sihirli lambamı ovarsan beyaz bir şey çıkar."

Omzuna vurdum ve o da güldü. "Arkanı dön," dedi yanağımı okşayarak.

Kafam karışmıştı, ona sırtımı döndüm ve önümdeki denize baktım. Kolları arkamdan belime dolandı. Anlayış bana çarptı.

"Galen. Hayır." Kaçmaya çalıştım.

". " Beni kendisine geri getirdi. "Beni düşürmeyeceğine söz verir misin?"

Göğsünde bir kıkırdama daha gümbürdedi. "Yemin ederim."

Kolları tekrar bana dolandı ve ben de onları kavradım. Belki de çok sıkı, ama her neyse. Kanatlarını bir kez çırttı, sonra yerden yükselmeye başlamadan önce ikinci kez . Ayaklarım kumun üzerinde, altlarında havadan başka bir şey olmadan süzülürken, midem yerinden çıkacakmış gibi hissettim.

"Sanırım yükseklikten korktuğumu söylemek için kötü bir zaman."

"Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim." Galen çenesini omzumun üstüne . "Şimdi önüne bak. Gözlerini kapatma."

"Kusmaya ne dersin? Çünkü kusabilirim."

"Yavaş gideceğim." Bizi havaya kaldırdı. Ben altımızdaki zeminin gittikçe uzamasını izlerken kolları belimde sabit duruyordu. Ne kadar gergin olsam da ona güveniyordum. Düşmeme izin vermeyecekti.

Havada yükseldiğimizde, düz uçmak için vücudunu hafifçe öne eğdi. Manzara inanılmazdı. Güneş batmış olmasına rağmen altımızdaki okyanusu görebiliyordum ve etrafıma baktığımda yıldızlar sonsuz gece göğünde parlıyordu.

"İstersen bırakabilirsin," diye fısıldadı kulağıma. "Kollarını uzat ve havayı teninde hisset."

Kollarını daha sıkı kavradım. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim."

Önce alçalıp sonra yükselmeden önce tekrar güldü. Midem bir hız trenindeymişim gibi altüst oldu. Çevremden kanatlarını gördüm, esintiyle süzülürken tüyleri gecenin içinde parlıyordu. Boynumun arkasına sokuldu ve gülümsedim, damarlarımda sıcaklığın yayıldığını hissettim.

"Yeterince içtin mi?" diye sordu.

"Hayır. Henüz değil." Yavaşça bir elimi onun üzerinden kaldırdım ve kolumu yanıma doğru uzattım, hava parmaklarımı iterken parmaklarımı oynattım. Sonra bir sinir dalgasıyla savaşılarak diğer elimi bıraktım. Neredeyse tekrar ona tutunacaktım ama derin bir nefes aldım ve iki kolumu da açtım. Ona güveniyordum.

"Gördün mü?" diye fısıldadı kulağıma. "Seni yakaladım." Bu neden kalbimin deli gibi çarpmasına neden oldu?

Galen bizi bir uçuşumun tepesine çıkarmadan önce bir süre daha havada süzüldü. Ayaklarım tekrar sağlam zemine bastığında beni serbest bıraktı ve kanatlarını içeri soktu. Oturdum ve denizin aşağıdaki kayalara çarpışını dinledim.

"Çok güzel," dedim aya ve etrafındaki yıldızlara bakarak. Gecenin soğuğu vardı ve ben kazağımın içine daha çok gömüldüm.

"Buraya gel." Galen yanıma oturdu ve beni kendine doğru çekti. Vücudunun sıcaklığı ürpertilerimi anında yok etti. Daha da sokuldum.

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır desem ne yapardın?"

Ona gülümsedim. "Muhtemelen yine de sorarsın." Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"İlişkilere tövbe eden bir tek sen misin?" Diğer savaşçıları düşünerek sordum.

"Bir bakıma." Yıldızlara bakarken eli kolumu okşadı. "Diğerleri farklı. Daman insanlardan nefret ediyor ve sadece doğaüstü varlıklarla çıkıyor. Bellamy ilişki kurmuyor çünkü etrafta yatıp kalkmanın çeşitliliğini seviyor. Castor ve Raiden ara sıra önemsedikleri bir insanla tanışırlar ama ölümlülerden olabildiğince uzak durma eğilimindedirler."

"Neden?"

"Çünkü insanlar yaşlanır." Galen'in alını kırışırken kaşları çatıldı. Beni tutuşu da biraz sıkılaştı. "Vampirler asla yaşlanmaz. Diğer insan olmayanların çoğu da öyle. Yaşlananlar da bunu çok yavaş bir hızda yaparlar. Senin türüne aşık olmak çok acı verici."

"Evet, bu berbat olurdu. Bir insanı ölümsüz kılacak ya da en azından yaşlanma sürecini durduracak bir tür sihir ya da başka bir şey olduğunu düşünürsünüz."

"Var."

Başımı ona doğru çevirdim. "Gerçekten mi? O zaman kadar büyütecek ne var?"

"Çünkü bu bir bağlama büyüsü," diye yanıtladı Galen. "İki yaşam gücü tek bir güç olarak bağlanır."

Sorunu göremedim. "Ne olmuş yani?"

"Yani, biri ölürse diğeri de ölür." Bana baktı, bakışları sertti. "İnsan yaşlanmaz ya da hastalanmaz ama yine de öldürülebilir. Kalbe bıçak. Boğulma. Kendi ayaklarına takılıp kafaları yarılabılır." Son kısmı söylerken gözleri yumuşadı. "Ben ve diğerleri için bu göze alamayacağımız bir risk. İnsanlık ile onu yok etmek isteyen karanlık güçler arasında duran tek şey biziz. Yaşam gücümüzü bir başkasına bağlayarak, bu süreçte kendimizi zayıflatırız."

"Oh."

"Daha önce bir kez çiftleşme ritüelini sormuştun. İşte bu. Ruhların birleşmesi."

"Anlıyorum." Bu, neden hiçbirinin daha önce eş almadığını açıklıyordu.

"Eskiden sekiz kişiydik."

"Ha? Ben sadece yedi ölümcül günah olduğunu sanıyordum."

"Sekizincisi daha az bilinir," dedi Galen. "Adı Kallias'tı ve Melankoli'nin avatarıydı."

"Ona ne oldu?"

Galen bir nefes aldı, tuttu ve sonra üfledi. "Uzun zaman önce, biz Lucifer'i yenip onu hapsedmeden önce öldü. Kallias, Laconia'dan bir savaşçı olan Elasmus adında ölümlü bir adama aşık oldu."

İsmi kafamda evirip çevirdim. "Sparta mı?"

Başını salladı. "Kallias onunla savaş alanında karşılaştı. İblisler insanları ele geçiriyor ve savaş başlatıyordu. Saldırıyı yöneten generali vurmaya gittik, o da Spartalılara karşı olan orduydü. Sanırım ikisi için de ilk görüşte aşktı. Ruhları birbirine bağlandı. Birlikte bir yıl geçirdikten sonra Kallias, Spartalı'sının asla yaşlanmaması için bağlama ritüelini gerçekleştirdi."

"Ama sonra Elasmus öldürüldü?"

"Bir iblis kafasını kopardı," dedi Galen, yumruğunu sıkarak. "Kallias dizlerinin üzerine çöktü ve sevgilisi için çığlık attı. Hepimiz onun etrafında durmuş, kalbinin kırıldığını hissediyorduk. Ve sonra o da öldü. Hayat gözlerini terk etti ve ben derinlerimde bir acı hissettim, sanki benden bir şey koparılmış gibi. Hala bazen o acıyı hissediyorum."

"Bu korkunç bir şey." Ona daha da yaklaştım, keşke bu acıyı biraz olsun dindirebilseydim. "Yani Kallias öldükten sonra, geri kalanınız yaşam güçlerinizi asla kimseye bağlamamaya mı karar verdiniz?"

"Evet. Alastair bir keresinde bu yemini neredeyse bozuyordu," diye devam etti Galen, sesi yumuşaktı. "Joseph adında bir adama aşık oldu."

"Ne oldu?"

Bana baktığında üzgün gözlerle bakıyordu. "Joseph şu anda hastanede. Darülaceze bakımı altında. Kanserden ölüyor. Alastair fırsat buldukça onu ziyaret ediyor ama Joseph'i kaybettikçe bu onun için çok acı verici olmaya başlıyor."

"Alastair onu iyileştiremez mi?" Elimi korkunç bir yara izi taşıdığım göğsüme koyarak sordum. "Sen beni iyileştirdin."

"Seni *zar zor* iyileştirdim," dedi. "Eğer kardeşlerim de güçlerini katmasaydı, ölmüş olacaktın. Güçlerimizin sınırları vardır. Kimseyi ölümden geri getiremeyiz, kanseri iyileştiremeyiz ya da yaşamı tehdit eden çoğu şeyi iyileştiremeyiz."

Yaralar. Melekler yapabilir. Ama biz değil. Ve inanın bana, denedik. Joseph'e teğhis konulduğunda, yedimiz de onu iyileştirmeye çalıştık ama nafile."

"Alastair için zor bir karar olmalı," dedim. Sarışın savaşçıya bakışım biraz yumuşadı. "Joseph uzerinde bağlama rituelini gerçekleştirmemek."

"Görevimiz her zaman önce gelmelidir." Galen bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Kallias'ın ölümü bize bunu öğretti."

"Phoenix ya da diğer iblislerden herhangi biri Joseph'in peşine düştü m?"

"Birkaç kez," diye yanıtladı Galen. "Ama Joseph kendi başının çaresine bakmaktan fazlasını yapabilirdi. Alastair ona onlarla nasıl savaşacağını öğretti. Denizci olduğu dönemden kalma savaş eğitiminin de yardımı oldu."

"Peki ya şimdi?"

"Alastair Joseph'in hastane odasının dışına onu bulamasınlar diye iblis karşıtı bir koruma yerleştirdi. Phoenix Joseph'le ilgilenmiyor. Bizi küçümsüyor ama seviştiğimiz ya da birlikte vakit geçirdiğimiz her insanın peşine düşmek onun için zaman kaybı."

Alt dudağımı iğnedim. "O zaman neden bana bu kadar düşkün?"

"Bilmiyorum. Ama merak etme. Bir gün hayatına geri döneceksin. Yemin ederim."

Uzun okyanusa bakan uçurumda otururken, başım Galen'in omzundayken ve onun rahatlatıcı kokusu beni sararken, eski hayatıma geri dönmeyi hayal etmeye çalıştım. İçinde onun olmadığı bir hayat.

Geri dnemezdim.

Dönmek

istememedim.

On Üçüncü Bölüm

Galen

Kollarımın arasında uyuyan Simon'ın başının arkasına baktım. Sabahın ilk ışıkları pencerelerden geliyordu ama uzakta kara bulutlar toplanmıştı. Gelecek fırtınanın habercisiydi. Hava tahminlerine göre önümüzdeki üç gün boyunca yağmur yağacaktı.

Yine de yağmurun kokusu beni çoktan ele geçirmişti.

Yüzümü Simon'ın yumuşak saçlarına gömdüm ve onu içime çektim. Beni sakinleştiriyor, beni her zaman pençesine almış olan öfkemi yatıştırıyordu. Yine de ona karşı olan hislerimle savaşmaya devam ettim.

Yapmak zorundaydım.

Marcus'u kaybetmek, onun ölümünü izlemek beni uçurumdan aşağı atmıştı. Neredeyse bir daha geri dönemeyecektim. Ancak Simon için hissettiklerim bunun da ötesindeydi. Birini korumak, onu sevmek için hiç bu kadar güçlü bir dürtü hissetmemiştim. Eğer onun kalbime girmesine izin verirsem, onu kaybedersen geri dönüşü olmazdı. Bu yüzden gitmesine izin vermem gerekiyordu.

Sorun ne?

Yapabileceğimi sanmıyordum. Artık yapamam. Zaten çok derindeydim.

Lanet olsun.

Simon'ın telefonunun alarmı çaldı ve susturmak için uzanmadan önce uykusundan sıçradı. Gözlüğünü takmadan önce gözlerini ovuşturdu ve bana doğru döndü.

"Günaydın," diye mırıldandı sevimli bir sesle.

"Günaydın."

"Bugün benimle işe geliyor musun?"

"Sanki sormana gerek varmış gibi." Onu sırt üstü yatırdım ve köprücük kemiğine bir öpücük kondurdum. "Dün gece seninle kollarımda uçmaktan keyif aldım."

Simon bir elini yanıma koyarak, "Ben de," diye karşılık verdi. "En azından çılgılık atmayı bıraktığımda."

Dudaklarımı boynunda gezdirdim ve çenesini ısırdım. "Dün gece yaptığın tek çılgılık seni yatağıma götürdüğümdeydi."

Simon titredi. "Yapma bunu."

"Ne yapmak?" Bir elimi kaburgalarından aşağı kaydurdım.

"Beni çok heyecanlandırıyorsun," dedi sesi titreyerek. "Saat sekiz buçukta dükkânımı açmış olmam gerekiyor."

Saate baktım. "Bir saatimiz var."

"Galen..." Ben vücudunu öperken o da gülümsedi. "Tanrım. Doyumsuzsun."

"Beni suçlayabilir misin?" Tabanını kavradım ve dudaklarımı sikinin başının üzerinde gezdirdim, nefesini içine çekişini sevdim. "Her santimin nefis. Her sabah ve her gece sikini emsem yine de yetmez."

"Bu teoriyi test etmende bir sakınca görmüyorum."

Boyunu boğazımın arkasına götürmeden önce ona sıırttım. Parmakları saçlarımda düğümlendi ve başı geriye eğildi. Kahretsin, çok güzeldi.

O anda kendi zevkim umurumda değildi. Sadece *onu* memnun etmek, onu orgazma ulaştırırken iniltilerini duymak istiyordum.

Simon mide kasları gerilirken nefes nefese kaldı ve sonra parmakları saçlarımı sıkarak boğazımdan aşağıya boşaldı. Göğsümü bir gurur kabarması doldurdu, aynı zamanda onu mümkün olan her şekilde benim yapmak için o tanıdık dürtü gibi. İkincisini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Aleti yumuşamaya başladığında kalçasının iç kısmına tek bir öpücük kondurdum ve sonra vücuduna geri döndüm. Bir kolunu boynuma doladı ve alnımızı birbirine bastırdı. Hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu.

"Bunun için teşekkürler," dedi.

"Bir değil." Yataktan kalkmak için geri çekildim.

Bileğimi tuttu. "Henüz gidebileceğini söylemedim. Seninle işim bitmedi."

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım. "Öyle mi?"

Beni tekrar aşağı çektiğinde ona karşı koymadım. Boynumu yalamadan ve her iki meme ucumu da çimdiklemeden önce beni öptü. Eli sikimin etrafına geldi ve diliyle ucumu okşadı.

Onun böyle geliştiğini görmek hoşuma gidiyordu. İlk seks yaptığımızda çok utangaçtı. Çekingendi. Ama geçen ay içinde gerçekten kendine gelmişti, sadece yatakta değil, yatak dışında da kendine güvenini kazanmıştı. Artık daha çok arkamdan konuşuyordu. Sinir bozucu küçük insan.

Karınca lanmaların omurgamdan aşağı vurması uzun sürmedi. Sikim sarsılırken bir homurtu beni terk etti ve . Silmeden önce her damlasını yuttu.

elinin tersiyle ağzını kapattı ve bana hafif mahcup bir gülümseme verdi.

Onu yataktan kaldırdım ve omzuma attım. Onu banyoya taşıırken attığı yumuşak kahkahalar içimi ısıttı.

Gün için giyinmeden önce birlikte duş aldık. İşimiz bittiğinde saat neredeyse sekiz olmuştu. Kapıdan aceleyle çıktık, çıkarken uykulu Gray'e veda ettik. Biz aceleyle garaja gidip arabama binerken o kapıda durmuş gözlerini ovuşturuyordu.

"Kahvaltı için vaktimiz olmadığı için üzgünüm," dedim yola çıktığımızda, dükkânına doğru ilerliyorduk. Ön cam sileceklerinin sesi kabini doldururken, yağmur damlaları da tavana vuruyordu.

"Buna değer." Simon gülümsedi. "Bende çok daha iyi bir şey vardı."

Etrafında gerilmiş dudaklarını hatırlayınca sikim seğirdi ve yerimde kıpırdandım. Dükkânına vardıktan sonra, bir blok ötedeki kafeye gidip ona kahvaltı için kruvasan ve kahve almadan önce dükkânı açmasına yardım ettim.

Döndüğümde Kyo oradaydı. Başlangıçta bana pek güvenmediğini söyleyebilirdim. Haftalar geçtikçe, biraz yumuşamıştı. En azından biraz.

Ön kapıdan içeri girdiğimde Kyo, "Günaydın," dedi.

"Günaydın." Simon'a içinde kruvasan olan poşeti verdim ve kahvesini önüne koyduktan sonra Kyo'ya da bir kahve uzattım. "Senin için de bir tane var."

"Kahretsin Si," dedi Kyo, bana gülümsemeden önce Simon'a bakarak. "Sanırım erkek arkadaşın beni her geçen gün daha fazla kazanıyor."

Suçluluk duygusu kalbimi kavradı ama gülümsüyormuş gibi yaptım.

Simon'ın hafızasının silineceği gün geldiğinde, Kyo'nunkinin de silinmesi gerekecekti. Benden kalan tüm izler hayatlarından silinecekti.

Kapı açılır açılmaz ona doğru baktım. Duyu organlarım bir miktar büyü algıladı. Dükkâna giren kişi sıradan bir insan değildi. Yirmili yaşlarının sonlarında, uzun sarı saçları bir yandan örülmüş, renkli bir kazak, yüksek belli dar kot pantolonunun önüne sıkıştırılmış beyaz bir gömlek ve Gladyatör tarzı sandaletler giymiş gibi görünüyordu.

Bir cadı.

"Timeless Antiques & Curiosities'e hoş geldiniz," diye selamladı Simon onu. "Bu sabah bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, aslında." Tezgâhta ona yaklaştı ve ben de bir adım daha yaklaştım. Cadılar genellikle iblislerle çalışır. Phoenix onu

Simon'ı incitmek ya da ona bir tür izleme büyüü yapmak. "Ben Clara Locksley. Büyükanнем Ravenwood Konağı'nın sahibiydi ve bana onun bazı eşyalarını aldığınız söylendi."

Ravenwood'la bağlantısı var mıydı?

"Ah, evet." Simon gözlüklerini düzeltti. "Müzayede evinden birkaç sandık aldım. Birkaç oyuncak bebek, cam figürler, bir daktilo, lambalar ve bazı resimler vardı."

"Peki ya küçük bir tahta kutu?" diye sordu, sonra elleriyle bir şekil yaptı. "Yaklaşık bu büyüklükteydi ve kilitliydi. Dışına semboller kazınmıştı."

Simon'ın yanına gittim. "Neden sordun?"

Simon ona bakmadan önce bana baktı.

Clara kaşlarını çatarak beni inceledi. İnsan olmadığımı sezmiş olabilir miydi? Damarlarında akan büyüü hissettim. Gücü çok kuvvetliydi.

"Bir aile yadigârı," diye cevap verdi, ses tonunda güvensizlik çınlıyordu.

Simon sessizce öksürdü. Deposuna girdiğim geceyi düşündüğünü ve aynı bahaneyi öne sürdüğünü biliyordum. Clara'nın durumunda bu doğru olabilirdi.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama kutu çalındı," dedi Simon. "Biri içeri girmeden önce sadece bir günlüğüne bendeydi."

"Kahretsin," diye küfretti Clara nefesinin altında. "Bu hiç iyi değil."

"Neden?" diye sordum. Bize karşı kötü bir niyeti olup olmadığını anlamak için gücümü onun üzerinde kullanmaya çalıştım ama büyüü beni engelledi. Tipik bir cadı.

"Çünkü o kutu uzun yıllardır ailemdeydi," diye cevap verdi Clara. "Nesilden nesile aktarıldı."

"Madem bu kadar önemli, o zaman neden en başta satıldı?" Kyo, Simon'ın kruvasanından bir ısırık almadan önce sordu.

"Geçen yıldan beri Londra'da yaşıyorum," diye yanıtladı Clara. "Büyükanнемin vefatını öğrendiğimde mümkün olduğunca çabuk geldim. Ben geldiğimde, vasiyetinde kutuyu bana bırakmasına rağmen babam eşyalarının çoğunu satmıştı bile. Geçtiğimiz birkaç haftayı her şeyin nerede satıldığını takip ederek geçirdim. Bu dükkan benim son umudumdu."

"Ölüm kalım meselesi gibi konuşuyorsun," dedi Kyo.

"Bazıları için pekâlâ öyle olabilir." Clara derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Öfkesi üzerinden yuvarlandı. Belki de babasına yönelikti? "İzini bulmama yardımcı olabilecek bir şey söyleyebilir misiniz? Kimin aldığını biliyor musun?"

O mu? Neye benziyorlardı? Bu çok önemli. En küçük ayrıntı bile yardımcı olabilir."

"Kyo?" Simon ona döndü. "Dükkâna biraz göz kulak olabilir misin?"

"Tabii ki."

Simon sonra Clara'ya baktı. "Arka tarafta bir dinlenme odası var. Vaktin varsa bize kahve yapabilir ve sana tüm bildiklerimi anlatabilirim."

Yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı. "Bu harika olur." Bakışları bana kaydı. "Sanırım sen de geleceksin?"

Sadece ona baktım.

Simon kaburgalarımı hafifçe dürttü ve " ol," diye fısıldadı.

"İyi *davranıyorum*. Bu benim iyi yüzüm."

Gözlerini devirerek tezgâhın arkasından çıktı ve Clara'yı koridorun sonuna götürdü. Arkalarından gittim, gözlerim cadıdan ayrılmıyordu. Yanlış bir hareket yaparsa bıçağımı boğazına dayardım.

Odaya girdiğimizde Simon ona masayı işaret ederek, "Otursana," dedi. Kahve makinesini suyla doldurdu, bir kaşık kahve ekledi ve demleme düğmesine bastı.

Sadece iki sandalye vardı, bu yüzden duvara yaslandım, kollarımı kavuşturdum ve bakışlarım hâlâ ondaydı.

Onun gözleri de benim üzerimdeydi. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri kısıldı. "Sen bir iblis misin?"

Simon onun karşısındaki sandalyeye oturdu, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Kadının bu kadar rahat bir şekilde bahsetmesi onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Hayır," dedim, ses tonum düzdü. "Tam tersi."

"Angel, o zaman." Clara ellerini önünde kavuşturdu. "Onlar da aynı derecede kötü olabilirler."

"Her varlık kötülük yapabilir," dedim, ona karşı kuşkularım artıyordu. "Melekler de istisna değildir. Yine de bunu nasıl bildiğinizi merak ediyorum."

"Tanıştığım ilk doğaüstü varlık sen değilsin diyelim. Melekler, iblisler, vampirler, orakçılar, hepsi hakkında her şeyi biliyorum." Simon'a odaklandı. "En azından sen insansın."

"Son kontrol ettiğimde," dedi. Gülümsememek için dudaklarımı bir çizgi halinde bastırdım. Kollarını masaya dayayıp ciddileşirken kaşları ortasına düştü. "Yüzük hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

"Yüzük." Clara başını eğdi. "Demek kutuyu açtın."

"Um." Simon ona mahcup bir sırtışıla baktı. "Şey, bir tür kazaydı. Kilit kendiliğinden açıldı."

"Çünkü içindeki güç serbest kalmak istedi. Ve senin cehaletini hissetti." Şakağını ovuşturdu, gözlerini tekrar açmadan önce sıkarak kapattı. "O kutunun kapağını açtığında, onu arayan yaratıklar için bir fener gibiydi. Çalınmasına şaşmamalı."

Ona çalan kişinin ben olduğumu söylemek için bekleyecektim. Önce bilgi istedim.

"Yüzüğün amacı nedir?" diye sordum.

"Emin değilim," diye cevap verdi. "Tek bildiğim ona karanlık bir şeyin bağlı olduğu. Uzun zaman önce ona bağlanmış bir güç. Büyükanнем kutuyu asla açmamam konusunda beni uyarmıştı."

"Neden meleklerle ve şeytanlara karşı bir koruma vardı?" Yaklaşarak sordum.

"Peki sana neden bir şey söyleyeyim?" Clara gözlerini bana dikti. "Büyükanнемin beni uyardığı canavarlardan biri olabilirsin."

"Beni sınaма, cadı." Damarlarımdaki öfke alevlendi ve göğsümde alçak bir hırıltı yükseldi. "Şimdi soruya cevap ver."

Simon elini koluma koyarak, "Sakin ol koca adam," dedi. Öfkem anında yatıştı. Clara'ya baktı. "Biz sadece anlamaya çalışıyoruz. İblislerin yüzüğün peşinde olduğunu biliyoruz ama nedenini bilmiyoruz."

"Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?" diye sordu.

"Bundan emin olamazsın," diye cevap verdi Simon. "Ama umarım . Burada aynı tarafta olduğumuzu hissediyorum."

Bakışları tekrar bana kaydı. "İblisler senin düşmanın mı?"

Başımı salladım.

Gözlerinde güvensizlik parlıyordu. Simon ayağa kalkıp kahve makinesine gitmeden önce ona nazik bir gülümseme sundu. Üç fincanı kahve ile doldurmadan önce duruladı, Clara'ya kendisinininkini nasıl hazırladığını sormadan önce kendi fincanına krema ve şeker ekledi.

"Siyah iyidir," diye cevap verdi, biraz daha rahatlayarak.

Simon'ın onun üzerinde de benim üzerimdeki gibi bir etkisi var mıydı? Etrafındakileri sakinleştiriyor gibiydi. Muhtemelen onun nazik doğası.

Simon benimkini uzatmadan önce onun önüne bir fincan koydu. Ona teşekkür ettim ve yüzümü başının yan tarafına yasladım, göğsümdeki gerginlik kumral saçlarındaki yağmur kokusuyla çözüldü.

Clara kalbinin üzerindeki yere dokunarak bize baktı. "Aranızdaki bağı hissediyorum. Çok güçlü."

"Bağlantımız mı?" Simon sordu.

"Birbirine ait olan iki ruh," dedi. "Kulağa tuhaf geliyorsa özür dilerim. Her zaman etrafımdakilere uyum sağlamışımdır ve böyle şeyleri sezebilirim."

Simon tekrar masaya oturdu ve bana gülümsedi. Yine de gözlerinde hüznü vardı. Dün geceki konuşmamız onun için de, ikimiz için de birçok şeyi anlamlandırmıştı. Neden bir ilişki istemediğimi anlamıştı. Bir ilişkiye sahip olmanın benim için neden tehlikeli olduğunu.

"Tamam." Clara bir nefes verdi ve sandalyesinde öne doğru oturdu. "Sana güvenip güvenemeyeceğimi hâlâ bilmiyorum ama şu anda başka seçeneğim yok. Daha önce de söylediğim gibi, kutu ailemde nesilden nesile aktarıldı."

"Neden?" Ben sordum.

"Onu güvende tutmak için. Daha doğrusu, saklı tutmak için." İki elini kahve fincanının etrafına sardı ve masaya baktı. "Büyükanmem de ekstra savunma için malikânesinin etrafına koruma duvarları örmüştü. Yüzüğü içinde hiç görmedim ama bana anlatmıştı. Yüzyıllar önce, muhtemelen daha uzun bir süre önce, atalarımın birinden yüzüğü yaratması istenmiş."

"Kimin için?" Küçük tezgâha yaslandım.

Clara dudağını dişledi. "Düşmüş bir melek tarafından yönetilen bir grup iblis."

Belphegor.

"Meleğin yüzüğü neden istediğini hiç öğrenemedim, ama sözde güçlü biri içinmiş," diye devam etti. "Atam yüzüğü yaratmalarına yardım ederek bir hata yaptığını fark etmiş ve kefareti için hayatının geri kalanını yüzüğü onlardan uzak tutarak geçirmeye yemin etmiş. O zamandan beri iblisler ailemin peşinde."

Güçlü biri. bir huzursuzluk çöktü. "Baban onu neden sattı?" Simon sordu.

Kaşlarını çattı. "Babam bir cadı değil ve bu konuda her zaman alaycı olmuştur. Büyükanmemle sürekli kavga eder, onun aptal, batıl inançları olan yaşlı bir kadın olduğunu söylerdi. Şimdi tüm eşyaları satıldı. Asla geri alamayacağım paha biçilmez eşyalar. Evden hiç ayrılmamalıydım."

"İblisler yüzüğü ele geçirirse ne olur?" Simon sordu. "Bildiğimiz dünyanın sonu dışında mı?" Clara bir ses çıkardı mizahsız bir kahkaha. "İblislerin kutuyu senden çaldığını garanti ederim. Ve şimdi onlar-"

"Onu iblisler çalmadı," diye araya girdim. "Ben ."

Yeşil gözlerini bana dikti. "*Sen mi çaldın?*"

"İlk tanışmamız da böyle olmuştu," dedi Simon, yanakları karararak. "Ona beyzbol sopasıyla saldırmıştım."

"Bana saldırmaya *çalıştın*. Ama seni duvara çivilediğimde mücadele seni terk etti."

Allığı derinleşti.

"Bakın, çocuklar. Müstehcen yatak odası eğlencelerinizi duymak istemiyorum.

Kutu nerede? Eğer aldıysanız, geri vermeniz gerek."

"Sizi temin ederim ki güvenli." Kahvemi bırakmadan önce bir yudum aldım. "Bilmeniz gereken tek şey bu."

"Aynen öyle." Clara sandalyesinden kalktı. "Yüzük benim sorumluluğumda. Senin değil. Onu korumak benim görevim."

"Ve insanlığı korumak benim görevim. Yani burada nasıl bir çıkmazda olduğumuzu görüyorsunuz. Yüzük hiçbir iblisin ya da düşmüş meleğin ulaşamayacağı bir yerde. Omuzlarınızdan kalkan yükü düşünün."

"Buna karar vermek size düşmez."

"Çok kötü. Onu aldığım için bana teşekkür etmelisin. Aksi takdirde şimdiye kadar iblislerin eline geçmiş olurdu."

Clara ve ben birbirimize ters ters bakarken Simon ikimizin arasına baktı. Bakışmayı o yaptı. Bir buçuk metrelik bir kadın için oldukça alıngandı ve kesinlikle kendi ayakları üzerinde durabiliyordu.

"Sana numaramı vermeme ne dersin?" Simon odadaki gerginliği keserek konuştu. "Böylece bir şey olursa iletişimde kalabiliriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Clara ona bakarken yüzündeki sert ifade biraz olsun kayboldu. "Bu konuda hiç mutlu değilim. Hem de hiç. Ama dürüstlüğüne hissediyorum. O bir pislik olsa bile" -bana baktı- "ikinizin de en azından benim tarafımda olduğunuzu söyleyebilirim."

Simon onunla numaralarını değiştirdi ve dükkândan çıkmadan önce bana bir kez daha "cehenneme git" bakışı attı.

"O iyi biri," dedi ve sonra beni yanımdan dürttü. "Tanıdığım başka birinin aksine."

Alay ettim. "Hiç kan dökülmedi. Oldukça iyi davrandığımı söyleyebilirim."

Simon ön tezgâha döndükten sonra ben arka odada kaldım ve Alastair'in düşüncelerini dinledim.

"*Yüzük hakkında bilgim var.*"

"*Anlat bana,*" diye karşılık verdi

Alastair.

Ona Clara'yı ve öğrendiğim her şeyi anlattım.

"Yani bir cadı tarafından güçlü biri için yaratılmış," dedi sözümü bitirdiğimde. "Aklıma sadece bir varlık geliyor."

"Morningstar."

Zihin bağlantımız sayesinde Alastair'in korkusunu hissettim. Onun da benimkini hissettiğinden emindim.

çok.

"Temelli olarak kilit altında," dedi Alastair. "Yüzüğün anlamı onun için hiç fark etmez."

Umarım haklıydı. Yine de Lazarus'un yüzüğü gördüğünde yüzünde beliren şoku unutamıyordum. Varlığının imkânsız olduğunu söylemişti.

Mağazanın önüne geri döndüğümde Simon iki yaşlı kadınla bir lamba hakkında konuşuyordu. Onunla daha çok ilgileniyor gibiydiler.

"Onunla flört ettiklerinden haberi yok," dedi Kyo, tezgâha yaslanmış çenesini elinin üzerine koyarak. Siyah saçları alına dökülmüş ve yanlardan biraz savrulmuştu.

Simon lambanın ne zaman yapıldığını ve neden bu kadar özel olduğunu anlatmaya devam ederken gülümsedim. Bu arada iki kadın ona büyük boy çantalarına koyup eve götürmek istedikleri bir atıştırmalıkmiş gibi bakıyorlardı. "Ne kadar muhteşem olduğunu görmüyor."

Kyo bana baktı. "Ona gerçekten değer , değil mi?" "Evet," dedim hiç tereddüt etmeden. Bunu inkâr etmekten yorulmuştum.

"O adam olmak istemem ama..." Kyo duruşunu düzeltti ve bana döndü. "Eğer ona zarar verirsen, yemin ederim kışına tekmeyi basarım. Ne kadar büyük olduğun umurumda değil."

"Not edildi," dedim gülümsemeye karşı koyarak.

Simon'ın böyle iyi bir arkadaşı olması hoşuma gitti. Ayrıca Kyo'da tam olarak anlamlandıramadığım bir şey vardı. Ondan hiçbir büyü gelmediğini hissediyordum, bu yüzden insan olduğundan oldukça emindim. Ama bazen gözlerinde yirmili yaşlarının başındaki bir çocuk için fazla yaşlı görünen bir bakış yakalıyordum.

Yağmur bütün gün yağdı, bazen şiddetli bir sağanaktan hafif bir çiselemeye geçiş yaptı ama asla tamamen durmadı. Kasanın yanında dururken damlacıkların kaldırımı vuruşunu izledim.

Simon, Kyo'yu da yanına alarak depo odasına doğru yürüdü. Ertesi sabah erkenden bir sevkiyat gelecekti, bu yüzden yeni envantere yer açmak için eşyaları yeniden düzenlemeleri gerekiyordu.

"Yardım etmemi ister misin?" Ben sordum.

"Hayır, sorun yok," diye seslendi Simon koridordan. "Yine de benim için ön tarafa bakabilir misin?"

"Elbette."

Bir süre insanları izledim. Bir çift dükkânın önünden geçip aynı şemsiyenin altına sığındı. Arabalar geçiyordu, tekerlekleri kaldırıma su sıçratıyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve tam arkamı dönmüştüm ki tezgâhın diğer tarafında kendini beğenmiş suratlı bir iblis belirdi.

"Ölmek istiyor olmalısın," dedim ve botumun içinde sakladığım hançere uzandım.

Phoenix gözlerini devirdi.

"Dur." "Neden buradasın, iblis?"

"Sana bir mesaj göndermek için." Parmağının ucunu duvardaki rafta duran kitapların üzerinde gezdirdi. "Bir uyarı, gerçekten." Koyu kahverengi gözleri tekrar bana kaydı. "Bahsettiğim savaş daha yeni başladı. Ve bu senin kazanamayacağın bir savaş, Gazap."

"Sen ve Belphegor'un bizi yenebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" Ona doğru bir adım attım, kanım damarlarımda kaynamaya başlamıştı.

"Bir zaman gelecek... yakında, ekleyebilirim... size ve Nephilim kardeşlerinize bir seçenek sunulacak. Diz çökün ya da ölün." Phoenix omuz silkti. "Şimdi, size ne yapacağınızı söyleyemem. Ama iyi bir köpek gibi diz çökmeni şiddetle tavsiye ederim."

"Diz çökmek mi?" Onu takım elbise ceketinin önünden tuttum.

"Kimin önünde?" Sırıttı. "Yeni kralınıza. Dünya ona boyun eğecek." Ve sonra ortadan kayboldu.

"Bize bir seçenek sunulacağını mı söyledi?" Alastair elindeki sıcak çay bardağını yan masaya koyarak sordu. Şömine yanıyordu, odunlar çıtırdıyordu. Diğer tek ışık köşedeki uzun lambadan geliyordu.

"Yeni kralın önünde diz çökmek ya da ölmek için," dedim bir elimi şöminenin üzerindeki şömineye koyarak. "Kime gideceğini söylemeden gitti."

Önümdeki duvarda Yusuf'un bir resmi çerçevelenmişti. Yanında renkli portrelerden siyah beyaza kadar değişen diğer resimler duruyordu. Alastair'in bir zamanlar sevdiği tüm erkekler. Bir parçasının hâlâ sevdiğini biliyordum, kaybettiği her aşk zaten solmuş olan kalbinde bir delik daha açıyordu. Joseph öldüğünde geriye ne kadar kalacağını merak ediyordum.

"Kimsenin önünde diz çökmeyeceğiz." Alastair ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüyüp geceye baktı. "Bana öyle geliyor ki Belphegor yeraltı dünyasının yeni kralı olmayı planlıyor. Sonunda Lucifer'in yerini alacak."

"Geçen sefer iblislerin çoğu ona boyun eğmemiştii," dedim, yıllar önce Belphegor'un ordusuyla saldırdığı, Marcus'u kaybettiğim savaşı hatırlayarak. "O zamanlar pek çok iblis bizden korktu ve onu takip etmeyi reddetti. Onların sadakatini kazanmak için ondan daha güçlü biri gerekecek."

"Tabii ona bu gücü verebilecek bir yüzüğü ele geçirmediyse." Alastair tekrar bana baktı. "Sen bana cadıyla konuşmanı anlattıktan sonra Lazarus'la temasa geçtim. Bir kez olsun cevap verdi."

"Ne dedi?"

Alastair dişlerini sıktı. "Bizi ilgilendirmeyen işlerden uzak durmamız gerektiğini söyledi. Ona yüzüğün yerini tespit edenlerin biz olduğumuzu ve daha fazlasını bilmeyi hak ettiğimizi hatırlattım. O da *bana* bizim meleklerle ilgili konulara karışmaya hakkı olmayan askerlerden başka bir şey olmadığını hatırlattı."

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. Lazarus derimin altına nasıl gireceğini biliyordu, bize akılsız ölüm makineleri gibi davranıyordu.

Alastair'in telefonu masasının üzerinde yandı. Telefonu eline alıp ekrana baktığında yüzü bir ton soldu. "Alo?" Bir duraklama. "Bu o." Karşıdaki kişi konuştuğuca yüzündeki ifade daha da ciddileşti. "Anlıyorum. Birazdan orada olacağım."

Telefon bağlantısını kesti ve benden uzaklaştı, vücudu gerildi. İçime donuk bir sızı yayıldı, sanki benimmiş gibi hissettiğim kendi ağrıyan kalbinin bir yankısı.

"Alastair?"

"Hastaneye gitmem gerek. Arayan hemşireydi. Joseph'in bu geceyi atlatamayacağını ve gelip son vedalarımı etmem gerektiğini söyledi."

Pencereden uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü.

Beni geçmeden önce kolundan tuttum. "Orada seninle olmamı ister misin?"

Gözleri benimkilere dikildi. İçlerindeki keder göğsümün ortasına çarptı. "Hayır. Ben iyi olacağım." Bakışlarını kapı aralığına çevirdi. "Sevdiğim birine daha kaç kez veda etmek zorunda kalacağım Galen? Şimdiye kadar dersimi almış olmalıydım."

O zaman Simon'ı düşündüm, ona aşık olmamak için ne kadar çok mücadele ettiğimi.

"Bazen aşk yaklaşır," dedim. "Kontrol edemezsin o."

Alastair çalışma odasından çıkmadan önce üzgün bir şekilde başını salladı. Arabasını aldı.

Uçmak yerine, malikaneden ayrılan yola doğru sürmesini izledim, köşeyi döndüğünde farlar kayboldu.

Pasajdan gelen sesleri duyunca o tarafa doğru yürüdüm. Daman da dahil olmak üzere tüm kardeşlerim orada toplanmıştı ki bu şaşırtıcıydı. Raiden ve Castor bilardo oynuyorlardı; Cas para için oynamaları konusunda ısrar ediyordu. Bellamy telefonuna bakıp sırtıyordu ve onun yanından geçerken ekranda gömleksiz bir adam gördüm. Adama bir mesaj gönderdi. Muhtemelen daha sonra buluşup sevişmeleri için bir teklifti.

"Yardım edin," dedi Simon bilardo masasının yanındaki kanepede oturduğu yerden. "Saldırıya uğradım ve hareket edemiyorum."

Gray kıkırdadı ve ona daha da sokularak bana muzip bir sırıtışla baktı. "O artık benim insanım."

Simon'a dokunmaktan çekinmediğim tek kişinin Gray olması ne garip. Çünkü zararsız olduğunu biliyordum. Gray sadece şefkati severdi.

"Sanırım bu seferlik onu paylaşabilirim." Simon'ın diğer tarafına oturdum ve bir kolumu kanepenin arkasına, başının arkasına koydum. Gray onun kucağında yayılırken o da benim yanıma sokuldu.

Daman tabletini tutmuş, kalemle bir tür ejderha çiziyordu. Bellamy omzunun üzerinden baktı ve hemen sopayla uzaklaştırıldı.

"Kes şunu, tatlı çocuk."

"Ne? Sadece yeteneğine hayranlık duyuyordum." Bellamy kaşlarını oynattı. "O ejderha çok seksi."

"Ejderhalar da gerçek mi?" Simon bana sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Beş ejderha klanı var. Rüzgâr, buz, ateş, toprak ve su. Her klanın kendi kralı ve yaşam biçimi vardır."

Daman sıkılmış bir ses tonuyla, "Ve Bellamy her klandan birkaç düzine ejderhayı becerdi," dedi.

"Aynen öyle." Bellamy diğer kanepeye uzandı, bir bacağını yere koyup diğerini mindere dayadı. "Şey. Neredeyse hepsini. Bir su ejderhasını sikme şansım hiç olmadı."

"Neden olmasın?" Simon sordu.

"Su ejderhalarının neslinin tükendiği düşünülüyor," dedim onun meraklı doğası karşısında eğlenerek. "İki yüz yıldır hiç görülmedi."

"Neden?"

"Deniz canavarları etrafında dönen hikayelerin çoğu aslında su ejderhalarına atıfta bulunuyor. İnsanlar onları avlıyordu."

"Aptal insanlar," dedi Gray esneyerek. Sonra başını kaldırıp Simon'a baktı. "Ama sen değil."

Simon Gray'ın saçlarını okşadı ve gülümsedi.

"Buz ve su klanları arasında da bir savaş oldu," dedi Daman. "Savaş sırasında bir ton ejderha öldü. Su kralı Ryūjin öldürüldü ve halkı saklanmaya başladı."

Simon kaşlarını çatı. "Bu çok üzücü."

"Üzücü olmayan ne biliyor musun?" Raiden söyledi.

"Çizburger." Ruh hali bir saat içinde değişti.

Alastair Joseph'in öldüğünü öğrendiği an hepimiz bunu hissettik. Her birimizi derinden etkileyen yakıcı bir acıydı bu.

Gray kollarını dizlerine doladı, gözlerinde yaşlar birikiyordu. Raiden bilardo masasının yanında durmuş, sopayı sıkı sıkı tutarken çatırdıyordu. Daman pencerenin yanına oturdu ve yüzünü cama doğru çevirdi, yansıması çenesinin titrediğini gösteriyordu.

Alastair'in kalbinin kırıldığını hissettiğimde, bir elimi kendi kalbimin üzerine koydum.

"Sorun nedir?" Simon bir bana bir de aniden sessizleşen diğerlerine bakarak sordu.

Onu kendime doğru çektim ve yüzümü saçlarına gömdüm, kokusunun kalbimdeki acıyı yatıştırmasına izin verdim. Kolları bana dolandı, ilk başta tereddütlüydü. Onu koltuktan kaldırdım ve bacaklarını belime doladı. Onu üst kata ve odama taşıırken çenemin altındaki bölgeyi öptü.

"Galen?" diye sordu onu yatağa yatırırken. "Ne-"

Hafif bir öpücükle sözünü kestim ve onu sırtına doğru yönlendirdim. Elini tişörtümün altından geçirdi ve başımın üzerinden çekip kenara attı. O benim kot pantolonumun fermuarını açarken ben de onun eşofmanını indirdim. Dudaklarıyla tekrar buluştuğumda onları kalçalarımın altına ittim. İkimizin de sertleşen aletlerini elime aldığım da dokunuşuma doğru eğildi.

Seks her zamankinden daha yumuşaktı. Bedenlerimizi birleştirdiğim de Simon'a zaman ayırdım, onun her yumuşak iç çekişinin ve nefes nefese inleyişinin tadını çıkardım. Serbest kalmaktan çok, tenini benimde hissetmeye, nefesini dudaklarımda hissetmeye ve kollarının beni sarmasına ihtiyacım vardı.

Çünkü parçalanıyordum.

Sadece kardeşim acı çektiği için değil, hepimizin paylaştığı bağ nedeniyle hissettiğim bir acı. Ama aynı zamanda bunun beni de bekleyen bir gelecek olduğunu biliyordum. Simon'a karşı hissettiklerimle ne kadar savaşmış olursam olayım, onun bana yaklaşmasını ne kadar engellemiş olursam olayım, o aradan sıyrılmayı başarmıştı.

Ben yavaşça girip çıkarken Simon parmak uçlarını yanlarıma soktu. Ruhum mırıldanıyordu. O anda, ondan uzaklaşmanın mümkün olmayacağını biliyordum.

Yapabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim.

Bölüm On Dört

Simon

Galen beni hiç bu kadar yavaş götürmemişti. Bu kadar şefkatle. Normalde bu değişiklik hoşuma giderdi ama onda bir gariplik vardı. Gri gözlerinde gölgeler vardı ve beni öptüğünde dudakları titreyerek dudaklarıma değdi. Göğsümde bir çatlağa neden oldu.

"Konuş benimle," dedim ellerimi kalın kollarındaki kaslarda gezdirerek. "Neyin var?"

Onun yerine ağzını benimkine bastırdı ve kalçalarını öne doğru salladı. Yumuşak bir iniltiyle dudaklarından ayrıldım. Tamam. Sonra konuşuruz. Şimdilik mi? Aklındaki her neyse ondan kaçmaya ihtiyacı vardı ve ben de ona bunu sağlayacaktım.

"Simon," diye fısıldadı, yüzünü boynumla omzum arasındaki kıvrıma bastırarak.

Daha önce seks sırasında adımları hiç söylememişti. Ve bunu söylerken sesindeki çatlak? Kollarımı ona doladım ve başının yan tarafını öptüm.

Bu çok farklı. Artık sevişmek gibi gelmiyordu. Artık bunun çok ötesindeydik. Aramızdaki bu şey, başka bir erkekle yaşadığım her şeyden çok daha fazlasıydı.

Galen kalın siki doldururken dudaklarını boğazımda gezdirdi.

Sonra, kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir kelime hırladı. "Benim."

"Senin," dedim ellerimi omuzlarındaki girintiler üzerinde gezdirerek.

"Ve ben seninim." Dudaklarımızı birbirine yapıştırırken iri vücudu biraz sarsıldı.

Clara, Galen ile aramızda güçlü bir bağ olduğunu, birbirimiz için yaratılmış iki ruh olduğumuzu söylemişti. Huysuz, bazen de tatlı Nefilim beni öperken bu sözlerin doğruluğunu hissettim.

İçime bir şey doğdu ve onu sırt üstü yatırmak için göğsünü ittim. Kalçalarının üzerine oturup onu tekrar içime alırken gri gözlerinde huşu dolu bir parıltıyla bana baktı. Kalçalarını yuvarlayarak kaya gibi sert şaftını aşağı yukarı kaydardım.

"Çok güzel," diye mırıldandı, parmak uçlarını kaburgalarımın gezdirirken. Eli sallanan ereksiyonumun etrafına geldi ve beni yavaşça çekti. Sıcak avucunun hafif nasırlı dokusu benden bir inilti daha çıkardı ve ardından otururken bir öpücükle daha yakaladı.

Ellerim sırtına, onu çılgına çeviren yarıklara gitti. Parmaklarım açıklıklardan içeri kayarken köprücük kemiğimi ısırdı. Oradaki deri, kanatlarının üst kısımlarındaki ipek gibi yumuşaktı.

Onu tam da sevdiği şekilde parmaklarken tenime karşı homurdandı.

"Bunu çok seviyorum," dedim yüzümü kısa siyah saçlarına bastırarak. Sandal ağacı ve turunçgiller etrafımı sararak uyarılmamı artırdı. Galen'e dair her şey tarafından tüketilmiştim: hırçın sesi, boynumdaki dişlerinin sıyrılışı, kokusu ve dokunuşuyla ürpermesi.

Onu sevmiştim.

Bir ay böyle hissetmek için çok erkendi, ama bunun gerçekliği her öpücükte, her gülümsemede ve gereksiz yere huysuzlandığında ya da inatlaştığında her göz devirmede mevcuttu. Sanırım onu yatağında yanımda uyandığım ilk sabahtan beri seviyordum.

"Ne istersen al," diye mırıldandı boğazıma karşı, ben ona binerken. "Beni senin yap."

Aleti tatlı noktayı dürttüğünde omurgamdan aşağı tanıdık bir karıncalanma geçti. Hızımı artırdım, ona daha hızlı biniyordum. Kıçımın yanaklarını sıkarken çıkardığı cesaret verici iniltilerle karışan deri tokatları odayı doldurdu.

Sonra ne olacağını beklemiyordum.

Kanatlarını serbest bıraktı. Saniyeler içinde ikimizi de saran ipeksi siyah tüylerle örtüldük. Sadece onun ve benim var olduğumuz bir koza gibi.

"Galen," diye inledim dudaklarına karşı. Titriyordum. İçimde dolaşan zevkten. Kolları ve kanatları beni sararken göğsümdeki garip ağrıdan.

"Benim için gel." İçime doğru hamle yaptı ve sikimi büyük elinin arasına aldı.

Ve sonra çözülüyordum. Orgazmım beni o kadar sert vurdu ki, gücünden sersemlediğim için nefessiz kaldım. Galen'in parmak uçları, içime daha hızlı girerken kıçımın topaklarına saplandı ve sonra o da boşalırken usulca homurdandı.

Bir süre ikimiz de hareket etmedik. Beni tutmaya devam ederken ona yaslandım ve boynuna sokuldum.

"Kendimi çok güvende hissediyorum," diye fısıldadım.

"Çünkü . Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Şimdilik, neredeyse söyleyecektim.

Gözlerim yaşardı. "Seni unutmak istemiyorum Galen. Bir daha dönmek üzere eski hayatıma dönsem bile... Yollarımız ayrıldığında... Şu anda yaşadığım bu anı asla unutmak istemiyorum. Kollarında olmak. Kanatlarını etrafımda hissetmek. Acıtsa bile hatırlamak istiyorum."

Galen bana biraz daha sıkı sarıldı. "Simon..."

"Beni benim seni istediğim gibi istemediğini biliyorum," dedim boğazımda bir yumru oluşurken. "Ve ben bir insan olduğumu biliyorum-"

Beni öptü. Ağzı benimkine karşı yumuşakça hareket ettikçe, kalbim daha fazla kırıldı. Aynı anda hem mükemmel hem de acı vericiydi.

"Dur," dedim öpüşmeyi keserek. "Bunu daha fazla yapamam, Galen."

"Ne yapmak?"

"Bu." Bir elimi aramızda gezdirdim. "Sen ve ben. Gerçekten de aptal duygularımı bu işin dışında tutabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum. Az önce yaptığımız şey bunu kanıtlıyor. Sana aşık oluyorum, lanet olsun. Sanırım bundan uzaklaşmam gerekiyor."

"Benden uzaklaş demek istiyorsun."

Üzerinden kalkmaya çalıştım ama kanatları beni daha da tuttu. "Galen. Bırak beni

git."

"Yapamam." Alnımızı birbirine bastırdı. "Şimdi olmaz. Yarın da olmaz. Ya da ertesi gün."

Kalbim daha ağır çarpıyor, atışlar tüm vücudumda yankılanıyordu. Kızarmış tenim seksin etkisinden kaynaklanıyordu ama aynı zamanda onun sözlerini anlamaya çalışırken de ısınıyordu.

"Bir daha asla böyle hissetmeyeceğime yemin ettim," dedi ve çenemi tutup bakışlarıyla buluşacak kadar geri çekildi. "Ama bununla savaşmaktan yoruldum Simon. Sana karşı bir şeyler hissettiğimi inkâr etmekten yoruldum. Tüm bunlar sona erdiğinde beni terk etmek istersen, seni durdurmayacağım." Daha yakına eğildi, nefesi dudaklarımı gıdıklıyordu. "Ama kalmak istiyorsan... tek yapman gereken o sözleri söylemek ve ben seninim."

Gri gözlerindeki kırılganlık beni şaşırttı. Ama söylediği sözler kadar değil.

"İnsan olmama rağmen mi?" Umut göğsümde çiçek açmaya çalıştı ama onu geri ittim. "Hastalanacağım. Yaşlanırım. Şansımı bilirsem, ayağım takılıp uçurumdan falan bile düşebilirim. Neden kendini bu duruma sokasın ki?"

Galen kanatlarını indirerek kürek kemiklerinin arasına gizledi. Yoklukları birdenbire üşümeme neden oldu. Elini yan tarafımda gezdirdi, gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı.

"Kendimi bu *duruma* . Geçen sefer olanlardan sonra olmaz." Boynumun yan tarafını kavradı. "Yine de, artık seni kollarımda hissetmenin nasıl bir şey bildiğim için, sensiz bir gün bile geçirmek istemiyorum. Sadece vücudunu değil, seninle ilgili her şeyi arzuluyorum. Gülüşünü. Kokunu. Ukala ağzını bile."

Buna gülümsedim.

"Seni şu anda gitmeye zorlasam bile çok geç olacak." Köprücük kemiğime hafif bir öpücük kondurdu. "Dükkânına girdiğim ve seni ilk gördüğüm an benim için çok geçti. Aramızda bir bağ oluştu ve bu daha da güçlendi. Ruhum seninkini tanıyor, Simon."

"Bu ne anlama geliyor?" Duygularım boğazımda düğümlenirken sesim kısık bir şekilde sordum.

"Bu şu demek..." Galen kollarını belime doladı ve beni yatakta sırt üstü yatırdı. Üzerimde durdu, en yumuşak gülümsemesi ağzının kenarını kaldırdı. Arkasında bir hüznün sezdin. "Kendi hayatıma mal olsa bile seni koruyacağım. Senin benim yanımda kalacağını umduğum gibi ben de senin yanında kalacağım. Bedenim senindir. Sadece senin. Artık bu hafıza silme saçmalığı yok. Bu tehdit geçtikten sonra bile, burada yaşamaya devam etmeni istiyorum. Seni istiyorum Simon Parks. Sana sahip olabildiğim sürece. İnsan ol ya da olma."

Duymak istediğim sözler bunlardı. Onun da benim gibi hissettiğinin kanıtıydı. "Hmm. Bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Açıkla."

"Kulağa evlilik teklifi gibi geldi ve böyle bir bağlılığa hazır olduğumdan emin değilim." İç çekiyormuş gibi yaptım.

Galen'in yanağı seğirdi. "Öyle mi?"

Bir sırtışla savaştım ve başımı salladım. "Mhm. Hala çok gencim, biliyor musun?"

Ya ateşli bir aygır gelip ayaklarımı yerden keserse?"

"Eğer ayaklarının yerden kesilmesini istiyorsan, seni her zaman omzumun üzerinden atıp uçurabilirim."

Sonunda pes ettim ve gülümsemem ortaya çıktı. "En azından önce pantolonumu giymeme izin ver."

Galen bacaklarımın arasına girdi ve kollarımı aşağıda tutarak beni yatağa sabitledi. "Ama seni bu şekilde daha çok seviyorum. Daha kolay erişim."

Ve sonra içime itti.

Kalın siki beni en iyi şekilde gererken nefesim kesildi. İnanılmaz bir iyileşme süresi vardı. Yüzüne baktığımda, gri gözlerindeki yumuşaklığı görünce gülümsedim. Beni becerirken kollarımı tutuyordu ama gerçekten kurtulmak istersem bana izin vereceğini biliyordum.

Ama ben istemedim.

Nazik, hassas seksten hoşlansam da Galen tarafından domine edilmekten de hoşlanıyordum. Köprücük kemiğimi ısırdı ve daha sert, daha derin bir şekilde içime girdi. Aleti içime girip çıkıyor, dudaklarımdan bir dizi nefesli inilti dökülmesine neden oluyordu.

Galen bedenimi ve ruhumu ele geçiriyordu.

Her hamlesinde, tenimi her ısırışında ifade ettiği duygularının yoğunluğunu hissettikçe göğüs kafesim ağrıyordu. Ağzı meme ucumun etrafında kapandı ve başka bir nefesle yukarı doğru yükseldim. Vücudu benimkinin içinde hareket ederken dilini sıkı tomurcuğa doğru fiskeledi.

Cinsel açlığının altında başka bir şey daha hissediyordum. Çaresizlik. Kalp ağrısı. Onu daha önce rahatsız eden her neyse, hâlâ üzerinde bir etkisi vardı.

"Galen." Burunlarımızı hafifçe birbirine çarptım. "Aklın nerede?"

"Seninle," diye cevap verdi kalın bir ses tonuyla, göz kapakları ağırlaşarak bana baktı. "Başka hiçbir yerde."

"Sana dokunmama izin ver."

Bileklerimdeki tutuşu anında gevşedi. Ellerimi kollarından yukarı kaydurdım, sonra sırtında gezdirdim ve onu kollarımda macun haline getiren o iki noktayı buldum. Parmaklarım yarıklara girdiğinde eridi. Hırıltılı bir homurtuyla itişlerini hızlandırdı, dişlerini boynuma ve çeneme geçirdi. O tanıdık karıncalanma önce karnımda, sonra daha aşağılarda toplandı ve kaslarım gerilmeye başladı.

Dişleri boğazımı sıktıkça orgazmım patlıyordu. Kalçaları birkaç kez daha öne çıktı ve sonra o da boşalıyordu.

Daha sonra Galen beni göğsüne doğru çekti, vücutlarımız terlemiş ve birbirine yapışmıştı. Saçlarıma bir öpücük kondurdu ve yüzünü orada tuttu. Kalbinin hızlı atışı benimkinin ritmiyle eşleşti.

Yarı melek olabilirdi ama o da yarı insandı. Bunu unutmak kolaydı. Hayattan daha büyük görünüyordu, bir rüya gibi. Okumaktan zevk aldığım paranormal aşk romanlarından birinin sayfalarından fırlamış bir kahraman.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bazen nasıl da gerçek görünmüyorsun. Burada geçirdiğim bir aydan sonra bile hala çatı katımda uyanmayı beklediğim zamanlar oluyor."

"Bu seni mutlu eder miydi?" Galen soruyu sorarken sustu. "Uyandığında tüm bunların bir rüya olduğunu görmek?"

"Hayır." Göğsünü okşadım. "Aslında bu çok iç karartıcı olurdu. Eski hayatımı geri istemiyorum. Burada seninle ve kardeşlerinle olmak? Eve dönmüş gibi hissediyorum."

Saçlarıma gülümsediğini hissettim. Ama sonra nefesini verdi. "Daha önce benim sorunumun ne olduğunu sormuştun. Kardeşlerimle birbirimizle zihinlerimiz aracılığıyla nasıl konuşabildiğimizi biliyor musun? Ayrıca diğerinin acı çektiğini de hissedebiliyoruz. Fiziksel acının yanı sıra duygusal acıyı da. Marcus'u kaybettiğim gün, hepsi kalbimin kırıldığını hissetti. Bu gece de aynı şeyi hissettim."

Ona bakmak için geri çekildim, kafam karışmıştı.

"Joseph öldü ve hepimiz Alastair'in acısını hissettik." Galen parmaklarını kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Sonunda beni yıkan şey buydu. Sana olan duygularımla savaşmayı neden bıraktım. Bunun tam tersini yapıp seni kendimden uzaklaştırmam gerekirdi ama sana ihtiyacım vardı. Varlığın damarlarımdaki canavarı sakınleştiriyor. Beni hiç hissetmediğim kadar canlı hissettiriyorsun. Ve bu süreçte kalbim paramparça olsa bile, senin yanında seksen yıl geçirmeyi hiç geçirmemeye tercih edeceğimi fark ettim."

"Peki ya..." Sözlerimi bitirirken yüzüm kızardı.

"Gazap mı?" Galen, söyleyemediğim şeyi tamamlayarak sordu.

Başımı salladım. "Ya bu tekrar olursa? Bu riski almaya degeceğimi sanmıyorum."

Çenemi tuttu ve gözlerimi tekrar ona çevirmeye zorladı. "Buna değmeyeceğini düşünseydim şu anda kollarımda olmazdın." Yüzü yaklaştı ve dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi. "Bu gece bunu daha fazla tartışmayalım."

Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm, parmaklarımı saçlarının arkasında gezdirdim.

İblisler hâlâ peşimdeydi -bildiğim kadarıyla- ve Galen yanımda olmadan malikâneneden ayrılmak benim için asla güvenli olmayabilirdi. Hızla aşık olduğum adam tam olarak insan bile değildi. Eğer birlikte kalırsak, ben yaşlanacaktım. O yaşlanmayacaktı. Ama kendimi onun öpücüğüne kaptırırken bunların hiçbir önemi yoktu.

Diğer her şey kaybolup gitti.

Şehrin dış mahallelerinde, terk edilmiş depolar ve eski bir fabrika arasında gizlenmiş, lanetliler için bir gece kulübü vardı.

Bellamy, Galen'in arabasının arka koltuğunda saçlarını düzeltirken, "Burası paranormal varlıklar için güvenli bir yer," dedi. "Böylece keşfedilme korkusu olmadan serbest kalabiliyoruz. Vampirler insan hayvanlarını getiriyor, kurtlar da kurt gibi seviyor. Orakçılar, şekil değiştirenler ve Fae'ler de var. Ama onlara bulaşmak istemezsiniz."

"Neden?" diye sordum. Koltuğumda dönüp ona bakarak sordum. "Periler iyi değil mi?"

"Periler yaramaz yaratıklardır," diye cevap verdi. "Göz açıp kapayıncaya kadar iyiden kötüye geçerler. Gerçekte kimin tarafında olduklarını asla bilemezsiniz. O anda hangi taraf onlara daha iyi hizmet ediyorsa, genellikle o taraftadırlar." Sevimli bir gülümseme takındı. "Ama endişelenecek bir şey yok. Baş belası küçük pislikler olabilirler ama Galen'e bulaşacak kadar aptal değiller."

Galen sırttı ve gözlerini yoldan ayırmadı.

ilişkiyi resmileştirdiğimiz gecenin üzerinden bir hafta geçmişti. Benimle işe geldiğinde, Kyo'nun önünde artık rol yapmıyordu. Ancak, diğer zamanlarda da rol yapmadığı hissine kapıldım. Her tatlı jesti, nazık sözü, şakacı hareketi ve koruyucu içgüdüğü gerçekten hissettiği şeydi.

Artık biliyordum.

Uzandım ve elini tuttum. Parmaklarımızı birleştirdi ve usulca gülümsedi.

Bellamy iç çekerek, "Siz ikiniz cidden çok tatlısınız," dedi. "Benimle kulübe neden geldiğinizi tekrar söyler misiniz? Gül yapraklarıyla kaplı bir yatakta birbirinizin beynini sıkmak gibi aşk dolu şeyler yapıyor olmanız gerekmiyor mu?"

. "Biz bunu hiç yapmadık."

Bellamy bana bir sırtış fırlattı. "Pek bana göre değil ama Galen ihtiyaçlarını karşılamıyorsa, küçük insan, seni gül yaprakları üzerinde becerebilirim. Sadece söylemen yeterli."

"Bell..." Galen sesinde bir uyarı çınlamasıyla konuştu.

Bellamy gözlerini devirerek, "Şaka yapıyorum," dedi. "Senin kokunu alıyor."

Bir mil yarıçapındaki herkes onun kime ait olduğunu biliyor."

Göğsüm çırpındı ve gülümsememi gizlemek için yüzümü pencereye doğru çevirdim.

Bir aydan fazla süren gece devriyelerinden ve ringdeki tüm o çılgınlıklardan sonra, kardeşlerin bir gece dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı. Nefilim savaşçılarının bile sıra gevşemek için zamana ihtiyacı vardı. Doğaüstü varlıklar için olan gece kulübü onlara ihtiyaç duydukları kaçıışı sağlayacaktı.

Ayrıca kapıdan içeri adım atar atmaz "kavga etmek yok" kuralı vardı. Kavga ederken yakalanan tüm varlıklar, Galen'e göre kavganın şiddetine bağlı olarak bazen kafaları kesilerek binadan atılırdı.

"Kulübün sahibi kim?" Depoya yaklaştığımızda sordum.

"Konnar adında bir vampir," diye yanıtladı Galen. "Etraftaki en yaşlı vampirlerden biri."

"Siz vampirleri öldürmüyor musunuz? Eğer insanları korumakla görevliyseniz, onlardan nefret etmeniz gerekmez mi?"

"Bu garip bir ilişki. Bunu kabul ediyorum," dedi Bellamy. "Ana önceliğimiz iblis avcılığı, ancak bazen vampirler yoldan çıkıp aşırı öldürmeye başlarsa onları katlediyoruz."

"Yani siz cellat gibisiniz," dedim.

"Sanırım öyle de diyebilirsin." Galen elimi bırakmadan önce parmaklarımı nazikçe sıktı. Dar bir ara sokağa saptı.

Bellamy, "Konnar genellikle bununla ilgilenir," diye ekledi. "Onlar onun adamları, bu yüzden gerektiğinde cezayı veren o oluyor. Bane için de aynı şey geçerli. Yerel kurt sürüsünün alfası o. Eğer kurtlarından biri çizgiyi aşarsa, onlara hadlerini bildirir. Biz sadece aşırı durumlarda çağırıyoruz. Bu da türlerimiz arasındaki uyumu koruyor."

Her şeyin kafamın içinde dönüp durmasına izin verdim. Birdenbire içimi bir sinir dalgası kapladı. Etrafım vampirler, kurtlar ve Tanrı bilir daha nelerle çevrili olacaktı.

"Seninle kulübe gelmemin sorun olmayacağından emin misin?"

"Elbette," dedi Galen. "Seni güvende tutacağım. Korkacak hiçbir şeyiniz yok." Bellamy, "İnsanlar oraya her gidiyor," dedi. "Bazıları vampirlerle birlikte,

Diğerleri de şekil değiştirenlerle. Konnar bazılarını garson olarak tutuyor. İyi olacaksın, söz veriyorum."

Rahatlamış bir şekilde başımı salladım. Gerginliğimin altında heyecan vardı. Sonunda diğer paranormal yaratıklarla tanışacaktım. Vampirler okuduklarım gibi miydi?

Kitaplarda ne hakkında? Kurtadamlar gerçekten neye benziyordu? Periler *Peter Pan*'daki gibi yanıp sönen küçük ışıklar mıydı?

"Gülümsüyorsun," dedi Galen, diğer arabaların olduğu bir otoparka girerken. "Güzel."

Galen bu gece onunla gitmemi istediğinde şaşırmıştım. Parti yapacak biri gibi görünmüyordu. Uzun geceler ve iblislerle sürekli uğraşmak onu sandığımdan daha fazla etkilemiş olmalıydı.

"Sizi yendik, enayiler," dedi Raiden, şık siyah Lykan Hypersport'tan atlayarak. Arabayı ilk gördüğümde çenem düşmüştü. Bu şeyin bir sanat eseri olduğunu anlamak için "araba adamı" olmama gerek yoktu. Görünüşe göre bunlardan sadece yedi tane üretilmişti.

"Bunun bir yarışma olduğunu bilmiyordum," dedi Galen, hiç eğlenmeden.

Castor sürücü koltuğundan indi, yüzünde bir gülümseme vardı. "Her şey bir yarıştır, bebeğim. Ve senin huysuz kığın az önce kaybetti."

"Bana bir daha bebek dersin, o güzel arabana bir sopa indiririm."

"Ah." Castor elini kalbinin üzerine koydu. "Beni en çok incitmek için nereye vuracağını hep biliyorsun."

Arka kapı açıldı ve Gray gözlerini ovuşturarak arabadan indi. Yolda uyuyakaldığına bahse girerdim. Mavi bir atlet, dar bir kot pantolon ve pembe Converse giymişti. Pek gece kulübü kıyafeti sayılmazdı ama çok sevimli görünüyordu.

Bellamy başını girişe doğru eğerek, "Daman zaten içeride," dedi.

"Peki ya Alastair?" Yürürken Galen'in yanına yaklaşarak sordum.

Galen bir elini belime koydu. "Bu gece olmaz."

Joseph'in öldüğü geceden beri Alastair odasından neredeyse hiç çıkmamıştı. Kardeşlerin hepsi devriye programlarını değiştirerek onun hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacağı bir hale getirmeye karar vermişlerdi. Gerçi istese de yapamazdı. Onu birkaç kez gördüğümde, boş bir kabuk gibi görünüyordu. Gözleri cansızdı. Onunla Nefilim tipi bir bağlantım yoktu ama yine de kederini hissediyordum. Bu elle tutulur bir şeydi.

Bellamy bir elini omzuma koyarak, "Kendini hazırla, küçük insan," dedi. Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve geçmek üzere olduğumuz kapıya baktı. İçeriden müzik sesi geliyordu. "Yepyeni bir dünyaya girmek üzeresin."

Kapı açıldı ve Galen beni ileriye doğru yönlendirdi. Önce şarkının basları çarptı yüzüme, sesi göğüs kafesimde çınliyordu. Dans pistinde hareket eden bedenlerin üzerinde yeşil, mavi ve mor ışıklar uçuşuyordu ve tütsü yakmak gibi tatlı ve dumanlı bir şeyin kokusunu aldım.

İlk bakışta herhangi bir gece kulübü gibi görünüyordu. Müzik, dans, duvarlar boyunca sıralanmış barlar, sohbete, içkiye ve birbirlerine dalmış insanlar. Ama daha yakından baktığımda hiç de aynı olmadığını fark ettim.

Sağ taraftaki kanepede bir kadın ince boynunu açmıştı. Bir adam dişlerini kadının boğazına geçirdi, ağzının kenarından kan damlıyordu. Başka bir adam boynunun diğer tarafını ısırmadan önce omzunu öptü. Kadının mutluluktan uçan ifadesi bana bundan zevk aldığını söylüyordu.

İki adam köşede sevişiyordu ve biri elini duvara vurduğunda pençe gibi tırnaklarının derisinden çıktığını gördüm.

Bir kadın içinde inanılmaz bir hızla uçuyordu ve bir grup insanla konuşmak için bir an durduğunda, sırtındaki küçük yarı saydam kanatları fark ettim. Neon ışıkları altında parlıyorlardı ve kenarlarında bir tür parıltılı madde varmış gibi görünüyorlardı.

"İyi misin?" Galen ağzını kulağıma dayayarak fısıldadı. Bir şey söyleyemeyecek kadar sersemlemiştim, sadece başımı sallayabildim.

Hafifçe kıkırdadı ve iki kolunu arkamdan bana dolayarak yanağını başımın yan tarafına yasladı.

"İşte benim en sevdiğim melek," dedi bir kadın Bellamy'ye yaklaşarak. Hayal gücüne çok az şey bırakan siyah deri bir üst giymişti ve daracık pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu.

"Evelyn," dedi Bellamy, gülümsemesi artarak. "Seni son gördüğümde arka odada şanslı bir erkeğin sikine biniyordun. Bana katılmamı teklif etmediğin için alındım."

Bir kahkaha atarak başını geriye attı ve onu gömleğinin önünden tutup sürükleyerek götürdü. Onu kaldırıp omzunun üzerinden atmadan önce sırtarak bize baktı. Sarışın bir adam peşlerinden geldi ve köşede kaybolmadan önce Bellamy'nin dudaklarına bir öpücük kondurduğunu gördüm.

Galen beni kulübün içinde daha da ileriye götürdü ve şaşkınlığım artmaya devam etti. Bazıları mavi, bazıları yeşil derili varlıklar vardı. Bazılarının kafalarından küçük boynuzlar çıkarken, bazılarının kuyrukları vardı.

Bir direğe yaslanmış, pantolonu indirilmiş bir insan gördüğümde gözlerim açıldı, boynuzlu bir adam kuyruğuyla adamın sikini sarsıyordu. A

Üçüncü adam insanın önünde dizlerinin üzerine çöktü ve kuyruklu olan adamın şaftını okşamaya devam ederken dudaklarını adamın sikinin başının etrafına gerdi.

Erkekler yükseltilmiş platformlarda dans ediyordu, her biri soyunmanın çeşitli aşamalarındaydı. İçlerinden birini tanıdım.

"Bu Daman mı?" Şok içinde sordum.

"Evet," diye yanıtladı Galen. "Burası onun için ikinci bir ev."

Kalçalarını hareket ettirirken ışıklar Daman'ın güzel bronz teninde dans ediyor ve onu izleyen erkekleri baştan çıkarıyordu. Kanatlarını serbest bırakmadan önce onlara sırtını döndü. Yeşilin tonları siyah tüylerine karıştı.

Adamlardan biri platforma çıktı ve kollarını Daman'ın ince beline doladı. Daman başını geriye yasladı ve adam boğazını ısırırken gülümsedi.

"Galen," dedi dostça bir ses yanımdan. Benim yaşlarımda görünen adamın sarı saçları ve canlı mor gözleri vardı.

"Konnar," dedi Galen, çekilmeden önce adamın ön kolunu sıkarak. Beni yanına yaklaştırdı. "Bu Simon."

"Anladığım kadarıyla eşiniz?" Konnar sordu, Galen'e bakmadan önce bana nazik bir gülümseme sundu. "Buradaki her varlık onun üzerinde senin kokunu alabilir."

Galen'in ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Birbirimize aitiz, evet. Henüz tam eş olmasak da."

Evet, kalbim an eridi. Galen tarafından sahiplenilmeyi seviyordum, ama onu da sahiplendiğimi bilmek? İçimde kelekler uçuştı.

Konnar'ın mor gözleri bana çevrildi. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Şey, ben..." Yanaklarım kızardı. "Galen buraya gelirken senden bahsetti. Etraftaki en yaşlı vampirlerden biri olduğunu söyledi. Sanırım seni biraz farklı hayal etmişim."

"Yaşlı bir adam gibi mi?" Konnar eğlenen bir ses tonuyla sordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm canım." Odanın sağ tarafını işaret etti. "Lütfen bardan istediğinizi alın. Bu gece müesseseden."

Galen ona, "Çok naziksiniz ama buna gerek kalmayacak," dedi.

"Dediğimi yapacaksın ve bundan hoşlanacaksın," dedi Konnar, gözlerinde şakacı bir parıltıyla. "Kulübüme ilk kez bir eş getiriyorsun. Seni tedavi etmeme izin ver. Daha azını kabul etmeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Galen başını eğdi.

Konnar uzaklaştığında "Ondan hoşlandım," dedim. "Hoş biri."

"Aynen öyle. Zaten dost bildiklerine iyi davranır. Düşmanları sana kesinlikle katılmayacaktır." Galen bana doğru baktı. "Bir konuda kendini çok beğenmiş görünüyorsun."

"Ben mi? Kendini beğenmiş? Asla."

Kaşlarını kaldırdı.

"Peki," dedim, ona gerçeği söyleyene kadar bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum. "Buraya getirdiğin ilk kişi olmam hoşuma gitti."

Galen beni göğsüne çekti ve alnından öptü. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Bazen hareketler kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatırdı. Ve kalabalık gece kulübünün ortasında bana sarıldığında, içinde tuttuğu her şeyi hissettim.

"İçin sürükler," dedi Raiden, elinde parlak yeşil bir sıvıyla dolu shot bardakları olan bir tepsiyle yanımızda belirerek. Sonra bana mahcup bir sırıtış attı. "Şey, senin için değil. Bu bok seni kış üstü yere serecek. İnsanlar bununla başa çıkamaz."

Castor tepsideki iki kadeh alarak, "Ben onunkini içeceğim," dedi. Bardakları geri atmadan önce Raiden'inkilerle tokuşturdu.

"Sana bir bira getireyim," dedi Galen, uzaklaşmadan önce başımın üstünü okşayarak.

Bara doğru yürürken arkasından gülümsedim. Raiden ve Castor yanımda kaldılar ve bana normalden biraz daha fazla yaklaştılar. Galen omzunun üzerinden bize baktı ve barmenle konuşmadan önce hafifçe başını salladı.

Ah. Muhtemelen bana yakın durmalarını söylemek için telepati kullanmıştır.

Benim büyük koruyucu lokumum.

Castor kolunu omuzlarıma doladı. "Sana teşekkür etmeliyim, Simon."

"Ne için?"

Bakışları Galen'e kaydı. "Onu mutlu ettiğin için. Çok uzun zamandır yalnızdın."

"O beni de mutlu ediyor." Karnım çırpındı.

"Ah, çocuklar." Raiden kollarını ikimize de doladı. "Bir dakikamız var mı?"

Castor onu omuz silkerek, "Az önce mahvettiğin bir an," dedi. Bir kadeh daha fırlattı. "Bahse girerim seni masanın altında içebilirim."

Raiden'in mavi-gri gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çaktı. "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun, Greed. Asla yeterince alamıyorum."

"Bunu göreceğiz." Castor delikli kaşlarını oynattı.

Galen biramla döndüğünde, ikisi daha fazla içki almaya gittiler.

"Siz sarhoş olabiliyor musunuz?" İçkimden bir yudum almadan önce sordum

Bira.

"İnsan alkolünden uzak mı? Pek sayılmaz." Galen kendisi için bir içki almıştı.

ve içmeden önce bardağa küçük bir tüp kırmızı bir şey döktü. Doğrusu kana benziyordu. "Ambrosia veya büyüyle kaynaşmış saf absinth eklemek bizi tamamen mahvedebilir."

"Az önce eklediğin şey bu mu?" İçkisine baktım. Beni bakarken yakaladı ve benden uzaklaştırdı.

"Belki." Sırıttı. "Ve hayır, bunu deneyemezsin."

Başımı salladım. "Sormayacaktım."

"Mhm." Hafifçe yan tarafıma vurdu. "Yalancı."

Onun şakacılığı kalbimi ısıttı. Galen'i bu şekilde, gardını indirmiş ve kaygısız bir tavırla görmek hoşuma gidiyordu. Bana anlattığına göre, hiç çocuk olma şansı olmamış. Lazarus onu çocukken alıp götürmüş ve bir savaşçı olması için eğitmiş. Bildiği tek hayat buydu. Şiddet ve kan dökme.

"Kaşlarını çatıyorsun," dedi Galen, çeneme dokunarak. "Gitmek istiyor musun?"

"Hayır." Yanağımı eline bastırdım ve göğsümün ona duyduğum sevgiyle şiştiğini hissettim. "Ben eğleniyorum."

Elimi tutup beni duvar kenarındaki kanepeye götürmeden önce beni hafifçe öptü. Oturduk ve ben de onun yanına sokuldum. Galen'in bir dansçı olmadığı açıktı. Gözlemlemeyi tercih ediyordu. Bu hoşuma gitmişti çünkü ben de öyleydim. Dans etmeye çalışsam zaten kendi ayaklarıma takılıp düşerdim.

Uzun boylu, kızıl saçlı bir adam kollarında tanıdık bir kundakla kanepenin yanından geçti. Gray başını adamın omzuna koydu ve bana uykulu bir gülümseme attı.

"Demek uykusu geldiğinde Ekselanslarını yanında taşıyan tek kişi sen değilsin," dedim gülerek.

Galen'in göğsünde bir kıkırdama gümbürdedi. Alçak ve seksi. "Bu odadaki neredeyse her erkek Gray'in bastığı yere tapıyor. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var."

Nedenini kesinlikle anlayabiliyordum. Çocuk kelimelerle ifade edilemeyecek kadar değerliydi.

Galen'in dudakları kısa süre sonra benimkileri buldu. Biz öpüşürken eli gömleğimin altından kaydı ve parmaklarım kısa saçlarının arasından geçti. Etrafımızdaki insanlar birlikte sevişip sevişirken havada seks uğultusu vardı ve ben kendimi Galen'in kucağına çıkıp sertleşen sikine sürtünmekten alıkoyamadım.

"Sakin ol," diye dudaklarıma yapıştı. "Seni burada, bu kanepede becermemek için tüm irademi kullanıyorum."

"Öyle mi?" Alt dudağını hafifçe ısırdım ve kucağından inmeden önce kalçalarımı yuvarladım. "Sanırım duracağım o zaman."

Galen beni kollarına almadan önce hırladı. Beni koltuktan kaldırıp dışarı taşıırken güldüm, kulüpten çıkarken müziğin gümbürtüsü azalıyordu. Beni arabasının arka koltuğuna yatırdı ve ateşli bir öpücükle ağzımı yakaladı.

"Daha önce hiç arabada sevişmemiştim," diye sert öpücükler arasında nefes nefese kaldım. Dudaklarıma gülümsedi ve kıyafetlerimi çekti.

O bana vurdukça araba sarsılıyordu. Oradan geçen birinin içeride ne yaptığımızı bilmesini umursamıyordum. Bilmelerini istiyordum. Galen'in benim, benim de onun olduğumu bilmelerini istiyordum.

"Simon," dedi, sikini kıcıma gömerken yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırdı.

Dudaklarındaki adım hiç bu kadar tatlı gelmemişti. Ellerimi gömleğinin arkasından yukarı doğru kaydurdım ve onu uçurumun kenarına itmekte asla başarısız olmayan kanat yarıklarına dokundum. Aramıza uzandı ve hızlı hamleleriyle senkronize bir şekilde sikimi sarsmaya başladı.

Orgazmım arttıkça lanet olası gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı, sonra beni tam güçle vurdu.

"İşte bu," dedi, bedenim onun altında titrerken başını benimkine bastırarak. "Benim için gel. Sadece benim için."

"Sadece sen," diye inledim.

Yaşadığım sürece başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı.

On Beşinci Bölüm

Galen

Alastair çalışma odasında oturmuş, alevlerin şöminedeki kütükleri tüketmesini izliyordu. Haziran ayı daha sıcak bir hava getirmişti, ancak deniz kıyısındaki evimiz yılın hangi zamanı olursa olsun her zaman hafif bir serinlik taşırdı.

Güneş tavandan tabana pencerelerin dışında batıyordu, solmakta olan gün ışığının koyu turuncu parıltısı dağınık kâğıtlarla kaplı kiraz ağacından masayı aydınlatıyordu. Gurur'un avatarı olarak çalışma alanını tertemiz tutardı. Çalışma odası her zaman temizdi. Düzenliydi.

Ama artık değil.

Oda, ruh halinin kaosunu yansıtıyordu. Duvardaki bir zamanlar tek tip olan çerçeveli fotoğraflar eğri büğrü duruyordu ve bazıları yerde kırılmıştı. Kitaplar raflardan düşmüştü. Çok sevdiği çay seti parçalanmış, kırık porselen parçaları Earl Grey çayı ile lekelenmiş halinin üzerine dökülmüştü.

Alastair'e gelince, neredeyse hiç kendisi gibi görünmüyordu. Bir haftadır tıraş olmamıştı, soluk sarı saçları dağınıktı ve gömleği buruş buruştu. Joseph'in ölümü onu diğerlerinden daha çok etkilemişti ve kederinden kurtulamayacağından korkuyordum.

"Bu şekilde yaşamaya devam edemezsin kardeşim," dedim kapı aralığınan.

"Yaşamak mı?" Alastair'in buz mavisi gözleri bana kaydı. "Yaptığım şey bu mu? Sadece var olduğumu hissediyorum. Günler geçtikçe daha da yıpranan tek bir ipliğe tutunuyorum." Bakışlarını ateşe çevirdi. "O iplik sonunda koptuğunda ne olacağını merak ediyorum."

"Olmayacak." Çalışma odasına girdim ve yanındaki minderli sandalyeye oturdum. "Çünkü sen kırılmayacak kadar güçlüsün, Pride. Kim olduğunu unutma."

"Ben kimim..." Kuru kuru güldü. "Peki o kim, Galen? Eskiden kendimi çok güçlü hissedirdim. Ama Joseph'in bana ihtiyacı olduğunda gücüm neredeydi? Onu iyileştiremedim." Çenesi titredi. "Onu kurtaramadım."

"Herkesi kurtaramazsın," dedim, sesim normalden daha yumuşaktı. Alastair'i hiç bu kadar kırılğan görmemiştim.

Halının üzerinde kırık çay seti. "Ve bunu yapabileceğini düşünmen de gururunun konuşması."

Alastair, "Bir yanım yıllar önce ona bağlama ayini yapmadığım için pişmanlık duyuyor," dedi. "Yapmış olsaydım asla hastalanmazdı. Hâlâ yanımda olurdu."

"Ya da herhangi bir şey tarafından öldürülebilir ve bu sırada sizi de öldürebilirdi."

Bana baktı. "Belki de en iyisi bu olurdu. En azından o zaman onsuz yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmek zorunda kalmazdım."

"söyleme."

"Bu doğru. Ölen kardeşimizi hatırlıyor musun? Elanus'un bedenine bakarken Kallias'ın gözlerindeki acıyı hâlâ görebiliyorum. Ama sonra gözleri kapandı ve o da ölmeden birkaç dakika önce dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokundu. Hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Rahatlamıştı," dedi Alastair, sesi çatlayarak. "Onsuz bir gün geçirmektense sevgilisine ölümle kavuşmak daha iyiydi."

"Joseph ölmeni istemezdi. Savaşmaya devam etmeni isterdi."

"Beni tanı mıyordu," diye fısıldadı Alastair. "O hastane odasında elini tuttum ve bana bir yabancıymışım gibi baktı. Nefes almakta zorlanmaya başladı ve hemşireler koşarak geldi. Her şey çok hızlı oldu. Ruhunun gittiğini hissettim, Galen. Beni terk ettiğini hissettim."

Neredeyse Joseph'in onu uzun zaman önce terk ettiğini söyleyecektim. Yıllardır kendinde değildi. Ama sözlerim açık bir yaraya tuz basmak gibi olacaktı. Onu olduğundan daha fazla incitmeye gerek yoktu.

"Burayı ne hale getirdiğin ilginç," dedim, kalp kırıklığı içinde yok ettiği odaya bakarak.

Alastair küçük ve hü zünle çınlayan bir kıkırdama çıkardı ve ellerini yüzünde gezdirdi. "Berbat durumdayım. Biliyorum."

Sandalyeden kalkıp ona doğru yürüdüm ve elimi omzuna koydum. "ama. Bu odadan çıkman gerekiyor. Uzun, sıcak bir banyo yap sonra akşam yemeğinde bize katıl. Raiden tavuk kızartması yapıyor."

"Aç değilim."

"Çok kötü," diye tersledim, sabrımın bir kısmını kaybederek. "Ya bu odada oturup sonsuza kadar ü zölürsün ya da kışını kaldırıp hayatına etmeye başlarsın. Sizi önemseyen insanlar var. Sana güvenen insanlar."

seni. Kaybınızın yasını tutamazsınız demiyorum ama bunun sizi boğmasına da izin veremezsiniz."

"Simon bir gün öldüğünde yapacağın şey bu mu?" Alastair ayağa kalkarak sordu. "Her zamanki gibi yaşamaya devam mı edeceksin? Kendime sakladığımı biliyorum ama aptal değilim. Sen ve insan daha da yakınlaştınız. Yine senin işaretini taşıyor."

Kalbimdeki ani sızıyı görmezden gelmeye çalışarak ondan uzaklaştım ve kapıya doğru yürüdüm. "Saat altıda yemek masasında olmanı bekliyorum. Eğer hâlâ bu odadaysan, yemin ederim kışını sürükleyerek çıkarırım."

"Bana emir veremezsin, Wrath." Alastair'in sesi kızgın olsa da Joseph'in öldüğü geceden beri duymadığım kadar hayat doluydu. Kışını kaldırması için onu kızdırmak gerekiyorsa, öyle olsun.

"O zaman öne çık ve liderimiz ol," dedim, öfkeli ses tonum onunkine uyuyordu. "Çünkü unuttuysan söyleyeyim, ufukta bir savaş var ve iblislerle yok edecekleri insanlar arasında sadece biz varız."

Alastair çenesini gerdi, mavi gözlerinde alevler vardı. Ama sonra başıyla kısa bir selam verdi. "Anlaşıldı."

Saat altı olduğunda, gürültücü kardeşlerim yemek odasına doluşurken Simon da Raiden'in masayı hazırlamasına yardım etti. Castor Gray'i sırtında taşıyordu, Castor onu aşağı yukarı zıplattığında küçük erkek uyandı. Kollarını Castor'ın boynuna dolamadan önce yüzüne halsiz bir gülümseme yayıldı.

Bellamy ve Daman tartışmanın ortasında içeri girdiler. Görünüşe göre Bell, bir gece önce tekrar gittikleri kulüpte Daman'ın istediği bir adamla yatmıştı.

"Bir dahaki sefere bize katıl," dedi Bellamy flörtöz bir gülümsemeyle. "Ben onu becerirken sen de ona binebilirsin. İkimiz için de bir kazanç."

"İğrençsin." Daman ona ters ters baktı.

Bellamy Daman'ın yanağını okşadı. "Böyle güzel bir yüz için ne kadar nefret dolu bir ton."

Daman ona vurdu ve Bellamy ondan kaçarken kıs kıs güldü. Sürekli didişirlerdi ama Alastair'e en yakın ben olduğum gibi, onlar da birbirlerine yakındılar.

"Bu kadar tartışma yeter," dedi Raiden, sesi onlarınkinin üzerinde yükseliyordu. Masanın ortasına bir tava kızartma koydu. "Yemek zamanı."

Diğerleri yerlerini alırken Simon yanıma oturdu. Masanın başındaki boş sandalyeye baktım.

"Bir kişilik daha yer var mı?" Alastair kemerin altında duruyordu, çenesi yeni tıraş edilmiş, saçları düzeltilmiş ve giysileri kırışık ve yırtılmıştı. Gözlerinde hâlâ o kederli parıltı olsa da, daha kendinde görünüyordu.

"Tabii ." Raiden başka bir tabağa biraz yemek koydu ve boş sandalyenin önüne koydu. "Bir sürü var."

Alastair yerine oturdu ve Raiden'a başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim." Sonra dikkati bana yöneldi.

Zihin bağlantımız aracılığıyla bana *"Ben de teşekkür ederim,"* dedi. *"Ama bana emir verdiğin için seni daha sonra cezalandıracağımı hatırlat."*

Sırıttım. *"Tekrar hoş geldin kardeşim."*

Yemeğine bakmadan önce yüz ifadesi yumuşadı. İyileşmesi daha fazla zaman alacaktı ama bu bir başlangıçtı.

Yemeğin yarısında beklenmedik bir ziyaretçimiz oldu. Gray, Bellamy ile alışverişe çıktığı sırada bir mağazada uyuyakaldığına dair bir hikâye anlatıyordu ki Lazarus yemek odasının dışındaki verandada belirdi.

Melek, kapıdan içeri girmeden ve masada bizi incelemeyen önce beyaz kanatlarını sıkıştırdı.

"Aç mısın?" Raiden ağzı doluyken yemeği işaret ederek sordu.

Lazarus'un yüzünü tiksinti kapladı. "Hayır."

"Sen ." Raiden kızartmanın geri tabağına doldurdu.

Alastair ayağa kalkıp saygıyla başını eğmeden önce ağzını sildi. "Sizin için ne yapabiliriz?"

Lazarus, "İblislerin yeraltı dünyasında toplandığına dair bir haber aldım," dedi. "Bunun bilmen gereken bir şey olduğunu düşündüm."

Simon kaşlarını çatı. "Bu normal değil mi?"

Melek ona kaşlarını çatı. "Konuşulduğunda konuş, insan. Ama soruna cevap vermek gerekirse, hayır. İblisler yeraltı dünyasında yaşıyorlar ama yine de birçoğu aynı yerde toplanıyor. Sanki bir şey bekliyorlarmış gibi."

"Ya da *birini* beklemek," dedim, her şey kafamda tıkırdarken. "Phoenix diz çökmek ya da ölmek arasında bir seçim yapacağımız bir zamanın geleceğini söylemişti. Belki de o zaman gelmek üzeredir."

"İblisler yeni krallarını karşılamak için toplanıyor olmalılar," dedi Alastair. "Ama kim? Belphegor mu?"

Lazarus başını salladı. "Belphegor her zaman bir takipçi olmuştur, Düşüş'ten önce bile. Şu anda iblis lejyonlarına komuta ediyor ama

asla kural değildir."

"Yüzük." Alastair meleşe baktı. "İçindeki gücün imkânsız olduğunu söylemiştin. Ne demek istedin?"

"Sabahyıldızı'nın özünü hissettim," diye Lazarus.

Kanım dondu. Tam da korktuğum gibiydi. Bu rahatsız edici güç Lucifer'dan gelemeyecek kadar güçlüydü.

"Onu kilit altına aldık," dedi Alastair hırlayarak.

"İşte bu yüzden imkansız olduğunu söyledim." Lazarus pencereye doğru bir adım attı ve dışarıya baktı. "Yine de... belki de tamamen imkânsız değildir. O gece biz ona ulaşmadan önce gücünün bir kısmını yüzüğe aktarmış olabilir."

"Bunun amacı ne olabilir ki?" Castor sordu.

"Gücünü bir başkasına aktarmak için," diye yanıtladı Lazarus. "Ya da birisi onun yerini tespit edip onu serbest bırakmak için kullansın diye. Birkaç olasılık var."

Alastair başını salladı. "Lucifer gücünü asla bir başkasına vermez. Gururu buna izin vermez."

"Yüzüğün yok edilmesi gerekiyor," dedim.

"Keşke o kadar kolay olsaydı." Lazarus bana odaklandı. "Onu yok etmeyi denedim. Uriel denedi. Yaratabildiğimiz tüm kutsal ateşle onu patlattık ve lanet olası şeyin üzerinde bir çizik bile oluşmadı. Bu da içindeki gücün bir kanıtı. Yapabileceğimiz en iyi şey, onu hiçbir iblisin ya da düşmüş meleğin bulamayacağı göksel alemde saklı tutmak."

Simon elini kaldırdı.

Kendimi gülmekten alıkoyamadım.

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Ne? Konuşamayacağımı söyledi ama bir sorum var."

"Ne oldu, insan?" Lazarus ses tonu sinirli bir hal alarak sordu.

"Şimdi, tüm ayrıntıları bilmiyorum çünkü Lucifer'i kilitlediğinizde orada değildim. Belli ki." Ben bir kahkahamı daha bastırmak için öksürürken Simon bana baktı. "Ama Lucifer'in bir çocuğu olma olasılığı nedir? Benzer bir güce sahip olabilecek birinin? Melekler ve şeytanlar mitolojisi konusunda biraz paslanmışım ama Lucifer'in oğlunun yükselip insanlığı köleleştirmesi falan filan gibi bir şey yok muydu? Gerçekten güçlü olması gerekiyordu."

Lazarus dudaklarını birbirine bastırdı ve ondan gelen suçluluk duygusunu hissettim. Gücümün bir parçası da birinin kalbinde ne zaman pişmanlık duyduğunu bilmekti,

ve onunkiyile bir okyanusu doldurabilirdim.

"Lucifer'in üç oğlu vardı," dedi sonunda. "Ve onu kilitlediğimiz gece hepsini öldürdüm."

Simon Lazarus'a bakakaldı. Hepimiz öyle yaptık. Bunu daha önce hiç duymamıştık.

"Neden?" Bellamy sordu.

"Savaştaydık." Lazarus kendisini suçluluk duygusuna karşı çelikleştirdi. "O çocukların damarlarında Lucifer'in kanı akıyordu. Onun gücü. Ben de yapılması gerekeni yaptım. Hepsinin izini sürdüm ve hızlı bir ölüm verdim. Hâlâ yapabiliyorken onları öldürerek gelecekteki bir savaşı önledik."

"Ama onlar da bizim gibiydi. Nefilim," dedi Gray, iri gözleri sulanarak. "Babalarının kim olduğu onların suçu değildi."

Lazarus, "Kanları onun kötülüğü yüzünden lekelenmişti," dedi.

"Peki ya bizim kanımız?" Gray sesi titreyerek sordu. "Babalarımız size ihanet etti. Yaratıcı'ya karşı isyan ettiler. Babam hâlâ yaşıyor ve dünyayı kasıp kavurmaya devam ediyor."

Lazarus çenesini düzeltti. "İşte bu yüzden hepinizi yakından izliyorum. Daha büyük bir iyiliğe hizmet ettiğinize artık inanmadığım bir gün gelirse, sizi ortadan kaldıracam."

"Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyorsun?" Simon sordu.

Elimi kalçasına koydum ve sıktım. Daha fazla konuşmaması için bir uyarı.

"Pardon?" Lazarus ona baktı.

"Gray tanıdığım en tatlı insan," dedi Simon, sesi sabit ve bakışları sertti. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Böyle bir öfkeyle. "Raiden insanları sever. Yemek yapmayı seviyor çünkü hepimizi bir araya getiriyor. Bellamy tutkulu ve iyi kalpli. Castor insanları güldürmeyi sever. Daman umursamıyormuş gibi yapsa da korumacıdır. Alastair sessiz olsa da hepimize göz kulak olur. Bizi güvende tutar. Galen ise bu odadaki herkes için hayatını ortaya koyabilir."

Simon öfkesinden titreyerek sandalyesinden kalktı. "Peki sen ne yaptın meleğim? Onları daha çocukken annelerinin kollarından kopardın. Onları savaşçı olmaya ve *senin savaşında* savaşmaya zorladın. Tek yaptıkları senin emrine itaat etmek olduğu halde onlara bok gibi davrandın. Öyleyse nasıl orada dikilip, kibirli bir şekilde onlara tepeden bakabiliyorsunuz? Onlar senin asla olamayacağın kadar iyi adamlar."

Sözlerini sessizlik izledi.

Ayağa kalktım ve kolumu Simon'a doladım. Lazarus'un ne yapacağını bilmiyordum ama insanımın saçının bir teline bile zarar vermeye kalkarsa önce beni geçmesi gerekirdi.

"İlginç," dedi Lazarus gözlerini Simon'dan ayırmadan. "Sıradan bir ölümlünün onları bu kadar güçlü bir şekilde savunması... Büyülendim. Sinirlendim ama büyülendim. Kusurlarına ve ahlaksızlıklarına rağmen onları derinden önemsiyorsun."

"İstiyorum," dedi Simon çenesini kaldırarak. Benim meydan okuyan küçük insanım. "Saldırıya uğradığım gece beni ölüme terk edebilirlerdi. Bunun yerine beni evlerinde ağırladılar. Beni korudular."

Lazarus bir adım daha yaklaştı ve kolum Simon'a sıkıca sarıldı. Meleğin gözleri bana kaydı. "Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok, Gazap." Bize yaklaştı ve Simon'ın yüzünü inceledi. "Beni ilk gördüğünde bayılan insandan bu yana çok yol kat ettin."

Simon, "En gurur duyduğum an değil," dedi.

"Bu gücü koru Simon Parks. İçimden bir ses önümüzdeki günlerde buna ihtiyacın olacağını söylüyor." Lazarus avlu kapısına doğru yöneldi. "İrtibatta olacağız. İblisler hakkında söylediklerimi unutma."

Ve sonra gökyüzüne doğru havalandı.

"Sen ne kadar aptal bir insansın!" Gray kollarını Simon'ın beline dolayarak haykırdı. "Lazarus'la böyle konuşurken aklından ne geçiyordu?"

Simon Gray'e sarıldı ve yanağını onun vahşi sarı saçlarına yasladı. "O seni tehdit ederken hiçbir şey yapamazdım. Sen benim..." Başını iki yana salladı. "Boş ver."

"Biz neyiz?" Bellamy gülümseyerek sordu.

"Arkadaşlar," dedi Simon, yüzü kızararak. "Benim ailem."

Daman masadan kalktı ve yemek odasının dışına açılan kemere doğru yürüdü ama kemerin altından geçmeden önce dudaklarında yumuşak bir gülümseme gördüm. Raiden ayağa fırladı ve kollarını hem Simon'a hem Gray'e dolayarak onları yerden kaldırıp kucakladı.

Simon'a değer veren sadece ben değildim.

Yedimiz de onun ışığından etkilenmiştik.

Clara elini bana doğru sallayarak, "Sana bir büyü yapmadan önce bana dik dik bakmayı kes, melek çocuk," dedi.

Kaşlarım çatıldı.

Simon kolunu benimkine doladı ve pazumu öptü. "Kibar ol."

"Cadılara güvenmem," dedim sinirlenmemeye çalışarak ama öpücüğü buz gibi tavrımı biraz olsun eritti. "O neden burada?"

Benim sabahım da iyi geçmişti. Simon ve ben birbirimizin kollarında uyanmıştık ve sonra duş almadan, kahvaltı etmeden ve onun antika dükkanına gelmeden önce onu güzelce ve yavaşça becerdim.

Clara bir elini kalçasına koydu. "Bakın. Bazı cadıların bize kötü bir şöhret verdiğini biliyorum, ama hepimiz iblis gelinler, karanlığın köleleri ya da yaptığımızı düşündüğünüz her ne boksda değiliz. Bazılarımız sadece ışık büyüsü yapıyor. Ben şifa sanatında uzmanım. Tonikler, merhemler, iksirler. İnsanları iyileştirmek için sihirle aşılınırlar. Onlara zarar vermem."

"İnsanlara zarar vermiyor musun? Az önce beni büyü yapmakla tehdit ettin." "Tamam. İnsanlara zarar vermiyorum. Daha iyi mi?"

Simon kıs kıs güldü, sonra ben kaşlarımı kaldırıncı ağzını kapattı.

"Bir cadının sözüne inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordum. "Genellikle bir insanın kalbini görebilirim. Ne zarar verdiklerini görmek için. Ama seninki korunaklı. Nedenini açıklamak ister misin?"

"Belki de düşündüğün kadar güçlü değildir." "Ya da belki bir şeyler saklıyordur, cadı."

Simon ikimizin arasına bakarak, "Tamam," dedi. "Bu kadar yeter. Kyo her an burada olabilir ve tüm bu doğaüstü olaylardan haberi yok. Siz ikiniz cadılar ve iblisler hakkında kavga ederken onun içeri girmesi isteyeceğim son şey."

"Üzgünüm," dedi Clara.

"Öyle olmalısın," diye ekledim.

Simon beni omzumdan kontrol etti. "Ol. Kibar ol."

Son birkaç hafta içinde beni çok kızdıracak şekilde bir arkadaşlık geliştirmişlerdi. Sadece kısa mesaj yoluyla, çünkü Clara Londra'ya dönmüştü ve kısa süre önce geri gelmişti.

Kapı açıldı ve Kyo dükkâna girdi. Siyah saçları önde toplanmıştı ve o gün her zamanki mavi yerine mor lens takmıştı. Üçümüze şaşkın şaşkın baktı.

"Neden hepiniz bana bakıyorsunuz?"

Ben raftaki bir şeyi düzeltmek için dönerken Clara bakışlarını kaçırdı.

"Günaydın," dedi Simon ona.

"Günaydın." Kyo çantasını tezgahın arkasına bıraktı. Bazen dizüstü bilgisayarını getiriyordu, böylece sosyal medyada yayınladığı dükkan için grafikler ve tanıtım posterleri hazırlayabiliyordu. Ayrıca ürünlerin fotoğraflarını çekip potansiyel çevrimiçi alıcılar için yayınlıyordu. "Bir odaya girdiğinizde herkesin sessizleştiği o hissi bilir misiniz?"

"Bilerek yapmadım," dedi Simon, yanaklarının rengi fibini ele veriyordu.

"Size Ravenwood Malikânesi'ne taşındığımı söylemeye geldim," dedi Clara hiç vakit kaybetmeden. "Büyükanneemin eşyalarının çoğu satıldı, ama hoşunuza gideceğini düşündüğüm başka bir şey bulursam size haber veririm."

"Oh." Kyo gülümsedi. "Harika."

Simon zaten biliyordu. Kararını verdiğinde ona mesaj yoluyla söylemişti.

"Peki ya Londra?" Kyo sordu. "Orada yaşadığını söylememiş miydin?"

"Orada kız arkadaşım ile yaşıyordum," diye yanıtladı Clara ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Şey. Artık eski kız arkadaşım. Meğer benden başka herkesle yatıyormuş. Kim bilebilirdi ki? Zaten buraya geri taşınmayı planlıyordum, o da işleri zora soktu. Ama her neyse. Geçtiğimiz birkaç haftayı eşyalarımı göndererek ve evrak işlerini hallederek geçirdim. Aptal babam evi de satmadan önce buraya gelebildiğim için mutluyum."

"Yani bu seni daha sık göreceğimiz anlamına mı geliyor?"

diye sordum. "Eğer şanslıysan," diye cevap verdi tatlı bir gülümsemeyle. "Çok hoş."

Simon dudaklarını birbirine bastırmadan önce bir kahkaha attı. Kyo sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi merakla ona baktı. Sonra gözleri bana kaydı. Bir an için bakışlarında bir şey gördüğüme yemin edebilirdim. Bir çeşit anlayış. Ama sonra kayboldu.

"Kim kahve ister?" Kyo ellerini bir kez birbirine vurarak sordu. "Bu yağmurlu havada kıvrılıp biraz kestirmek istiyorum."

"Bu harika olur," dedi Simon. "Ben de yeni krema aldım. Fındıklı ve karamelli macchiato. Mini buzdolabındalar."

"Güzel." Kyo koridorda dinlenme odasına doğru yürüdü.

Clara Simon'a, "Malikâneye yerleşir yerleşmez beni görmeye gelmelisin," dedi. Yeşil gözleri bana kaydı. "Senin de gelebileceğini söyledim ama

seni içeri almak için korumayı kaldırmamın imkanı yok."

"Bensiz hiçbir yere gitmeyecek," dedim. "Güvenli olduğundan emin olana kadar olmaz."

"O zaman onu bırakıp uçabilirsin ya da başka bir şey. Bilmiyorum." Yine de bir şey ilgisini çekti ve başını Simon'a doğru eğdi. "İblisler hâlâ peşinde mi? Bu yüzden mi güvenli değil?"

Simon başını salladı. "Yüzük benim dükkânımda olduğu için sanırım benim kokumu onunla bağdaştırıyorlar."

Clara göğsümü dürttü. "Onu güvende tut o zaman, melek çocuk."

"Neden umurunda ki, cadı?" Elini tekrar yanına ona ters ters baktım.

Beni görmezden geldi ve Simon'a döndü. "Ruhani enerjiniz sakinleştirici. Temiz hava solumak gibi bir şey. Çok az insan bu kadar saf bir auraya sahiptir."

Ne demek istediğini çok iyi anladım, çünkü o da benim üzerimde aynı etkiyi yaratmıştı.

Övgü Simon'ın beceriksizliğini tetikledi ve kızardı, bunu çok değerli buldum. "Ah, teşekkürler. Sanırım?"

"Bir şey değil." Clara çantasının askısını göğsüne astı. "İyi günler çocuklar."

"Ona karşı gerçekten daha nazik olmalısın," dedi Simon, kolumu kendi koluyla çarparak. "Onu daha tanıımıyorken yargılamam hiç adil değil."

İçten içe haklı olduğunu biliyordum. Ama dünyada kimseye bu kadar kolay güvenemeyecek kadar çok kötülük görmüştüm. Özellikle de iblislerle çalışan ya da çalışmayan bir cadıya.

"Çıkan her cadıya güvenerek bu kadar uzun süre hayatta kalmadım."

"Evet, evet." Simon bana gülümsedi. "Mutlu olmam garip mi? Yani, evet, peşimde iblisler var, dünyanın sonu gelebilir. Ama..." Bakışlarını mağazasında gezdirdi. "Mutluyum. Olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar."

Onu kendime doğru çekerken göğsümün ortasında bir sıcaklık hissettim. "Çok tuhafsin, Simon Parks."

Onu kollarımda tutarken, kumral saçlarında yağmur kokusu varken, benim de mutlu olduğumu fark ettim. Ve bu beni dehşete düşürdü.

Alastair'in yıpranmış tek bir ipliğe tutunmakla ilgili söylediklerini hatırladım. Belki o iplik beni de tutuyordu. Sadece bunu henüz bilmiyordum.

On Altıncı Bölüm

Simon

Rüya gördüğümü biliyordum.

Antika dükkânımda yürürken bedenim ağırlıksız hissediyordu. Perdeler kapanmadan önce açık pencerelerden görünen kara bulutlar odayı karanlığa gömüyordu. Her şey biraz çarpık görünüyordu, sanki beynim sahneyi tam olarak bir araya getirememişti. Koridordan aşağı indim ve depo odasına döndüm.

Sonra onu gördüm. Kutuyu.

Kilit tıpkı onu ilk bulduğum günkü gibi açıldı ve kapak uğursuz bir gıcırtyla kalktı. Damarlarımda dolaşan kanım elektriklendi. Kutunun içine uzandım ve yüzüğü aldım.

Çevresel görüşümde karanlık bir şekil belirdi ve o tarafa baktım. Siyah duman dönerek etrafındaki tüm boşluğu tüketti, boşlukları doldurdu ve her şeyi ele geçirdi. Tüylerim diken diken oldu ve hareket etmeye çalıştım ama bacaklarım kıpırdamadı. Ayaklarım yere yapışmıştı.

Gölgelerin içinde, siyahlara bürünmüş bir figür ortaya çıktı ve yaklaştı.

Kırmızı gözler tam önümde belirdi.

Bir sıçrayışla uyandım, tenim terden nemlenmişti.

"Simon?" Galen yanımda kıpırdandı.

"Ben iyiyim," dedim, zor nefes alarak. "Sadece garip bir rüya gördüm."

"Buraya gel." Beni kendine doğru çekti. "Konuşmak ister misin?"

Bu mu?"

Köprücük kemiğini öptüm ve sandal ağacı kokusunun beni sarmasına izin verdim. "Ben olsam

bir süreliğine senin içinde kaybolmayı tercih ederim."

Çenemi kavradı ve dudaklarımız arasındaki boşluğu kapattı. Öpüşürken beni sırtüstü yatırdı ve bacaklarımın arasına girdi, çarşaf çıplak kalçalarının üzerinde aşağı doğru hareket ediyordu. Üstümdeki ağırlığı kendimi güvende hissetmemi sağladı ve rüyamdan arta kalan vücudumdaki titreme nihayet azaldı.

Kıçım bir gece önce Galen'le sikiştiğim için hâlâ biraz hassastı ama bu, tadına doyamadığım bir acıydı. Onu tekrar içimde hissetmek, her santimetre karemi doldurmasını istiyordum.

Bana tekrar tekrar sahip çıkmak için.

Avucuna biraz sıkmadan önce kayganlaştırıcı kapağının yumuşak sesini duydum. Sikini kaplarken ayrılmış dudaklarıma doğru nefes verdi. İçime girerken ağzını başka bir sıcak öpücükle yakaladım, kıcım kalınlığının etrafında gerildi.

"Senin içinde olmayı seviyorum," diye mırıldandı Galen, daha derine iterek.

Yanlarını kavradım ve başımı arkaya doğru eğerek başka bir öpücük için onunla buluştum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor, o beni daha hızlı kavrarken göğüs kafesime çarpıyordu. Zevkten uçuyordum. Etrafımı saran sıcak ve baharatlı kokusuyla uçmuştum. Kollarımdaki muhteşem adama olan aşkımla uçuyordum. Onu sevdiğimi henüz söylememiştim ama bu kelimelerin gerçekliğini tüm bedenimde hissediyordum.

Ruhumu uçurdu.

Bu hızlı sabah sevişmesi tam da ihtiyacım olan şeydi. Yükümü boşalttıktan ve Galen'e tam da onun sevdiği şekilde dokunduktan sonra, kollarına uzandım, uzuvlarım ağırlaştı ve vücudum doydum.

"Daha iyi misin?" diye sordu, çakıllı sesi biraz nefes nefese çıkmıştı.

"Evet. Sen bir mucize işçisisin." Komodinden gözlüklerimi almadan önce göğsüne bir öpücük bıraktım.

Kollarını arkamdan doladı ve kürek kemiğimi ısırdı. Gülümsedim ve ona karşı rahatladım.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu, nefesi tenimi gıcıklıyordu. "Benimle bir hayat mı?"

Yüzünü ona döndüm ve ciddi ifadesi karşısında şaşırdım. Açık gri gözleri dile gelmeyen bir endişeyle parlıyordu. Bu benim de hissettiğim bir şeydi - bu mutluluğun uzun sürmeyeceği.

"Evet," diye . Duygular boğazıma düğümlenmişti.

"Bunun ne anlama geldiğini gerçekten düşünmeni istiyorum, Simon." Galen parmaklarını kolumda gezdirdi, gözlerinde uzaklara bakan bir ifade vardı. "Zaten Kyo'ya yalan söylemek zorundasın. Eğer benimle gerçekten bir ilişki istiyorsan, yalan söylemeye devam etmen gerekecek. Ona. Tanıştığın herkese. Benim hayatım kanlı. Şiddet dolu. İblisler, onların köleleri, onların tarafında olan güçlü varlıklar... hepsi senin kokunu alacak. Benimle olmak seni sürekli tehlikeye sokacak."

"O zaman bana kendimi nasıl savunacağımı öğret," dedim, beni korkutup kaçırmamasına izin vermeyerek. Çünkü yapmaya çalıştığı şey tam olarak buydu.

Galen parmak uçlarımı öptü. "Bu nazik ellerin bir silah tuttuğu düşüncesinden korkuyorum."

"Bunu istemiyor *musun*?" Sesim titreyerek sordum. "Bu yüzden mi seni terk etmemi sağlamaya çalışıyorsun?"

Sonunda gözlerine hayat geri döndü. Boynumun yan tarafını kavradı ve alnını alnıma bastırdı. "Sebebi bu değil. Seni kendimden uzaklaştıramayacağımı zaten söyledim. Yine de böyle bir şey söylediğim için kendimi bencil hissediyorum. Seni koruyamadığım için başına bir şey gelirse, ne yaparım bilmiyorum-"

"Dur," dedim elimi onun elinin üzerine koyarak. "Bu *benim* seçimim Galen. Beni hiçbir şey yapmaya zorlayamazsın. Ben seni bırakıp gidemem, sen de beni bırakıp gidemezsin. I..." Kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Sen ne?"

Uzun koyu kirpiklerine ve yanaklarının üst kısımlarına nasıl gölge düşürdüklerine baktım. Güçlü çenesinin kıvrımlarını izledim ve sonra dolgun alt dudağına dokundum. Medeniyetlerin yükselişini ve çöküşünü görmüş kadim bir savaşçı olarak güzelliğiyle yıkıcıydı. Düşmüş bir meleğin oğluydu ve babasının zalim erkekten farklı olduğunu hem kendisine hem de başkalarına kanıtlamak istiyordu. Koruyucu ve nazikti. Bana kendimi sıcak ve güvende hissettirdi. El üstünde tuttu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, gözyaşlarımı kırıştırarak. Bu sözleri söylerken omuzlarımdaki ağırlık kalktı. Onları yıllardır içimde tutuyordum. "Anlıyor musun? Seni terk edemem. Bırakmak da istemiyorum. İstedğim şey tam da bu an." Ona yaklaştım. "Yanımda sen varken uyanmak. Kalbinin benimkine karşı attığını hissetmek."

"Simon..."

"Cevap vermek zorunda değilsin," dedim aceleyle, sinirlerim midemde karmakarışık olurken. "Böyle hissetmem için çok erken olduğunu biliyorum ve-"

"Simon," dedi tekrar, bu sefer daha sert. Çenemi tutup bakışlarımı ona çevirmeye zorladığında, gözlerinde bir gülümseme izi gördüm. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Nefes al."

İçime çektim, sonra bıraktım.

Dudakları kıpırdadı. "Daha iyi misin?"

"Evet." Bir duraklama. "Hayır. Bilmiyorum."

Uzaklaşmaya çalıştım. Ama o beni hemen geri getirdi.

"O kadar kolay kaçamazsın, küçük insan," dedi, yüzü boynumun kıvrımında. "Bana bu sözleri söyledikten sonra olmaz."

"Hangi kelimeler? Son bir dakika içinde çok şey söyledim."

Başını kaldırdı ve gözlerini bana dikti.

İrademe rağmen gülümsedim. Karşı koyamadım. Aşk böyle mi hissettirmeliydi? Aynı anda hem korkutucu, hem kafa karıştırıcı, hem heyecan verici, hem de sıcak? Daha önce birkaç erkek arkadaşımı sevdiğimi düşünmüştüm ama böyle bir şey hissetmemiştim.

Hayır, bu kıyaslanamazdı.

Galen'in gözlerindeki şefkat, henüz söyleyemese de onun da benim için aynı şeyleri hissettiğine inanmamı sağladı.

Başımı küçük bir hamleyle öne ittiğimde dudaklarımız buluştu. Parmakları saçlarımın arasından geçerken benimkiler de onun sırtında dans ediyordu. Kanatlarını serbest bıraktı ve üzerimize örttü, bacaklarımın arasına yerleşirken yumuşak tüyleri tenimi okşadı.

İki ay önce, üstümde kanatlı bir seks tanrısı ile yatakta çıplak olacağımı, sert sıklerimiz birbirine kayarken dudaklarının benimkilere bastıracağını hayal bile edemezdin. Gözlerim yepyeni bir dünyaya açılmıştı; sihir, aile ve aşkın olduğu bir dünyaya.

Uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

Galen aniden dondu.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Bu Castor," dedi, parmakları şakağına batıyordu. "O..." Sözüünü kesti ve sanki acı çekiyormuş gibi inledi. "Bir sorun var."

Galen aceleyle yataktan çıktı ve bir kot pantolon giydi. Tam fermuarını çekmişti ki kapı çalındı.

"Galen!" Gray sesi çatlayarak konuştu. "Cas yaralandı!"

Galen kapıyı açtı ve Gray'in yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde Galen'in dün gece üzerimden yırttığı kot pantolonu giydim ve kazağımı çektim.

"Burada kal," dedi Galen bana. Sadece birkaç saniye içinde tamamen değişmişti. Birkaç dakika önce yatakta birlikte olduğum baştan çıkarıcı, nazik erkeğin yerini, yetiştirildiği savaşçı almıştı. Otorite ondan yayılıyordu.

"Bırak yardım edeyim." Ne yapabileceğimden emin değildim ama malikânede değer verdiğim tek kişi Galen değildi. Yedisini de önemsiyordum. Castor yaralandıysa, orada hiçbir şey yapmadan durmayı reddediyordum.

"Dediğimi yapacaksın," diye homurdandı Galen, telaşlı Gray'i odadan dışarı çıkarırken. Sert ses tonunun altında korkusunu hissediyordum. "Bu odadan çıkma. Anladın mı?"

Nabzım damarlarımda hızla atıyordu ve biraz sersemlemiş hissediyordum. Dilimin ucunda bir tartışma vardı ama gözlerindeki sert bakış bunu dile getirmeme engel oldu. "Tamam."

Odadan çıkarken kapı çarpıldı.

Koşarak yanına gittim ve kulağımı tahtaya dayadım, her şey sessizleşmeden önce koridorda ağır ayak sesleri ve belirsiz sesler duydum. Kısa bir süre sonra lastik gıcirtısı ve ardından hızlanan bir motor sesi duydum. Onu başka bir araba takip etti. Gündüz vakti olduğu için uçmak yerine araba kullanıyorlardı.

Artık malikanede yalnız mıydım?

Castor iyi miydi?

Balkondaki bir gümbürtü kafamı çevirmeme neden oldu. Kalbim boğazıma düğümlendi ve korku beni sardı. Ama sonra verandada tanıdık bir çift beyaz kanat gördüm.

Koştum ve kapıyı açtım. "Lazarus?"

Başındaki yaradan akan kan, sarı-beyaz saçlarının bir kısmını kızıla boyamıştı. Kollarında ve göğsünde derin yaralar vardı ve ayağa kalkmaya çalıştığında tekrar balkonun zeminine yığıldı. Sol kanadının bir kısmı yırtılmış, bir zamanlar bembeyaz olan tüyleri kana boyanmıştı.

"Ne oldu?" Yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bir saldırı," diye yanıtladı soluk soluğa. "Göksel âlemde. Bunu neden yaptı? Neden bize bu şekilde ihanet etsin ki?"

"Kim?"

"Ramiel," dedi Lazarus, yan tarafındaki yarayı tutarak. Derin görünüyordu. Meleğin altın benekli mavi gözleri bana dikildi. Elimi tuttu ve avucuma bir şey koydu. "Lütfen. Al bunu. Hayatın pahasına koru."

Yüzük.

Rüyam gözümün önüne geldi. Gölgeler. Yalnız olmadığımı dair o rahatsız edici his. Kırmızı gözler.

"Anlamıyorum," dedim, her çıldırdığımda olduğu gibi sesimin tonu yükselmişti. "Yüzüğün göksel âlemde güvende olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Ama Ramiel bize ihanet etti. O ve bir grup melek mahzenlere saldırdı ve onu almaya çalıştı. Bunca zamandır Belphegor'un gözü kulağı oldular." Lazarus gözlerini uzaklara dikmiş, gözlerine kan bulaşmıştı.

yanak. "Bu onların planlarının neden asla önüne geçemediğimizi açıklıyor. Belphegor'un neden her zaman bizden kaçtığını. Bu her şeyi açıklıyor."

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Panik göğsümü doldurdu. "Orada güvenli değilse, benim yanımda güvenli olacağını sana düşündüren ne?"

"Başka seçeneğim yok," diye cevap verdi, tekrar ayağa kalkmaya çalışarak. Ayağa fırladım ve onu sabit tutmaya yardım ettim. "Onlardan kaçmaya devam edemeyecek kadar güçsüzüm. Yine de sana burada ulaşamazlar."

"Neden olmasın? Perdenin içine girebiliyorsun."

"Korumaları uzun zaman önce yerleştirdim," dedi Lazarus, yaralı bacağına ağırlık verirken yüzünü buruşturarak. "Diğer melekler Nefilimlerin iğrenç yaratıklar olduğunu düşünüyor ve onları yok etmek istiyorlar. Çocukların doğduğu günden beri bunu istiyorlar. Bu yüzden onların bu yeri bilmelerini engelledim." Gözlerini gökyüzüne dikti. "Gitmem gerek. Zaman tükeniyor. Beni hâlâ izleyebilirler ve eğer izlerlerse ve ben hâlâ buradaysam, korkarım ki hiçbir koruma sizi güvende tutamaz."

Bundan sonra gökyüzüne doğru havalandı, kanatlı kanadı güç kazanmadan önce biraz bocaladı. Kanatlarının ağır çırpınışları yükseldikçe azaldı ve sonra gözden kayboldu.

Zihnim dönüp duruyordu. Önce Castor'un başına kötü bir şey gelmişti. Sonra Lazarus kanlar içinde ortaya çıktı ve meleklerin ona ihanet ettiğini söyledi. Neler oluyordu böyle?

Galen'in odasına girip yatağın kenarına oturduğumda tüm vücudumu titreme sardı. Kendimi aşırı endişeli biri olarak görmezdim ama sinirlerim bozulmuştu. En ufak bir ses beni zıplatıyordu. Avucum karıncalanmaya başladığında, hâlâ yumruğumda tuttuğum yüze baktım. Elimi açtım ve inceledim.

Altın bantta kan lekeleri vardı ve ortasındaki büyük yeşil taş belli belirsiz parlıyordu. Daha yakına eğildim. Kemiklerime derin bir ürperti yerleşmeden hemen önce saçlarım biraz karıştı. Sonra bir fısıltı duydum. Derin bir ses anlamadığım bir dilde konuşuyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Yüzüğü komodinin üzerine fırlattım ve kollarımı dizlerime dolayarak kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Gray'in kapıya vururken çatlayan sesini hatırladığımda gözlerimden yaşlar süzüldü. Şu anda her şey bunaltıcıydı ve aklım başımdan gitmek üzereymiş gibi hissediyordum. Galen'in yanımda olmasını dileyerek kollarımı kendime daha sıkı sardım.

Böylesine muhteşem bir sabah nasıl bu hale gelmişti?

O akşam üzerimize korkunç bir sessizlik çöktü. Castor'u asla bulamadılar. Her biri saatlerce aramıştı ama izler kaybolmuştu. Güneş batarken altısı da yüzlerinde endişeyle eve doğru yola koyuldular. Öfke de.

"Bu kadar erken saatte konaktan uzakta ne işi vardı?" Galen homurdandı, ellerini sıkı yumruklar halinde sıkarken parmak eklemleri çatırdıyordu. Yağmur cama vururken eğlence odasındaki pencerenin yanında durdu.

Raiden gözlerini haliya dikerek, "Dün gece birlikte kulübe gittik," dedi. Sesi titriyordu. "Cas bir adamla tanıştı ve sevişmek için arka odaya gitti. Ayrılmadan önce zihin bağlantımız aracılığıyla nerede olduğunu sordum ve bana eve gitmemi söyledi. İyi olduğunu söyledi."

"Seni aptal," dedi Daman. "Onu yalnız bırakmamalıydın. Belki kasların kadar beynini de kullansaydın bu kadar aptal olmazdın."

Raiden hırladı ve koltuktan fırladı.

Alastair duvara yaslandığı yerden, "Yeter," dedi. Raiden tekrar yerine otururken burun delikleri alevlendi. "Şu anda hepimiz acı çekiyoruz ve kardeşimiz için endişeleniyoruz ama birbirimize saldırmak yapmamız gereken son şey. Castor'un aklımızı başımıza toplamamıza ihtiyacı var." Solgun gözleri bana odaklandı. "Göksel alemdeki saldırının Castor'un kaybolmasıyla aynı zamanda gerçekleşmesi... ikisi bir şekilde bağlantılı olmalı."

Bunu sormaktan bile nefret ediyordum ama bu soru aklımdan çıkmıyordu. "Hâlâ hayatta olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ölürse bunu hissederiz," diye Galen. "Onun yaşam gücünü hissediyorum. Acı çekiyor ama hayatta."

Gray inledi ve yüzünü boynumun kıvrımına soktu. Göğsüme yayılan bir ağrıyla onu daha da yakın tuttum.

"Lazarus bana yanıt vermiyor," dedi Alastair.

"Onu gördüğümde durumu kötüydü." Gözlerimi kucağıma diktim. "Keşke yardım edebilseydim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Galen'in sesi nazikti.

"Yaraları yüzünden ölecek mi?" Ben sordum. "Sizin çok hızlı iyileştığınızı sanıyordum."

"Var." Alastair sakinleştirici bir nefes aldı. "Ama hiçbir şekilde yok edilemez değiliz. Lazarus gibi tam kanlı melekler sadece göksel bir kılıçla öldürülebilir, Ramiel de onu yaralamak için bunu kullanmış olmalı. Silah bizi de öldürebilir elbette. İyileşmemizi yavaşlatır." Kaşları ortaya doğru eğildi. "Esas olarak bize işkence etmek için kullanılıyor."

Gray daha da sokulurken sıcak gözyaşları göğsüne düştü. "Neden biri size işkence etmek istesin ki?"

"Bu gece bir sürü soruyla dolusun, ölümlü." Alastair bana ters ters baktı. "Bu iş sizi ilgilendirmiyor. Sen-"

"Beni ilgilendiriyor," diye tersledim, tavrından bıkmıştım. "Lazarus bana yüzüğü verdi ve onu güvende tutmamı söyledi. Bu yüzden bana bir yabancıymışım gibi davranmayı bırakın. Castor benim arkadaşım ve onu bulmanıza yardım etmek istiyorum."

"Ona işkence etmek istemelerinin tek bir nedeni var," dedi Galen, bakışlarını tekrar cama vuran yağmura çevirerek. "Bilgi almak için. Özellikle de yerimizi öğrenmek için."

"Koruma onların bize ulaşmasını engellemiyor mu?" Ben sordum.

"Perde aşılmaz değil." Alastair duvardan uzaklaştı. "Güçlü, evet, ama içeri girebilmelerinin yolları var. Eğer Ramiel Belphegor'la çalışıyorsa, ona Lazarus'un yüzükle birlikte göksel âlemden kaçtığını söylemiştir. Onu nereye saklamış olabileceği çok açık. Hiçbirinin kolayca geçemeyeceği tek yer."

Parçalar yerine otururken, "Demek Castor'u içeri girmenin bir yolunu bulması için göturdüler," dedim.

"Evet." Alastair'in çenesinde bir tik başladı. "Bizden bir adım öndeydiler. Hareketlerimizi tahmin ediyor ve buna göre hareket ediyor." "Peki şimdi ne yapacağız?" Bellamy sordu.

"Kardeşimizi aldılar," diye homurdandı Galen, pencereden uzaklaşarak. Açık gri gözleri karardı. "Hepsinin yandığını görene kadar rahat etmeyeceğim."

Aynı anda altısı birden irkildi. Gray kollarını başını örtmek için kaldırdı, küçük bedeni titriyordu. Galen göğsünü tuttu, gözleri irileşmişti. Alastair öne doğru yığıldı ve kendini kanepenin kenarında tutmak zorunda kaldı.

"Zavallı Cas," dedi Gray, sesi de kendisi kadar kısıktı. "Ona çok zarar veriyorlar. Onun acısını hissediyorum."

"Castor güçlüdür," dedi Alastair ama sesindeki titreme yerini endişeye bırakmıştı. Bakışları bana kaydı. "Yüzük nerede?"

"Galen'in odasında," diye cevap verdim. Ondan gelen alçak fısıltıları duyduktan sonra -ya da duyduğumu düşündükten sonra- o lanet şeyi yanımda istememiştim.

"Buraya getir."

Başımı salladım ve Gray'i yavaşça kucağımdan indirdim. Uzun kirpiklerine yapışmış gözyaşlarıyla bana baktı, alt dudağı titriyordu. Raiden minderine üzerine çöktü ve küçük erkeği kendine doğru çekti. Gray küçük bir tembel gibi Raiden'in yanına yapıştı ve gözlerini kapattı.

O anda yaklaşan tehdit beni gerçekten etkiledi. Ailem olarak gördüğüm insanların hepsi tehlikedeydi. Castor şu anda işkence görüyordu. Güçlü varlıklar -melekler ve iblisler- yüzüğün peşindeydi. Korumakla görevlendirildiğim bir yüzüğün.

Geriye kalan altı savaşçı, yüzleri asık ve sessiz bir şekilde zıt yönlere bakıyordu.

Masada oturup tavuklu kızartma yediğimiz günü hatırladım. Kahkahalar ve şakacı sataşmalar odayı doldurmuştu. Raiden Castor'un tabağından yemek çalmış, Gray de uyanık kalmak için mücadele ederken neredeyse yüzüstü tabağına düşecekti ki bu da başka bir kahkaha dizisine neden olmuştu.

Bunu tekrar yapma şansımız olacak mı? Hep birlikte. Mutluyuz.

Galen beni odadan çıkan kemerin altında karşıladı ve koridorda yanımdan geçerek merdivenlere doğru yürüdü. Sessizliği içimde daha fazla sinir kıpırtısına neden oldu. Zorlukla bastırıldığı öfkesi sert bakışlarından ve elindeki hafif titremeden anlaşılıyordu. Muhtemelen bir şeyleri yumruklamak isteyen bir el.

İşte böyle anlarda Wrath'ı gerçekten görebiliyordum. Görmekle kalmıyor, hissediyordum, o karanlık, vahşi yanını. Ama gerilen eli, yanağı sevgiyle okşayan, beni öperken saçlarımın arasından kayan eliyle aynıydı.

Galen'in içindeki karanlığı gördüm. Ve onu yine de sevdim.

Odasına vardığımızda komodinin üzerindeki yüzüğü aldım. Tenimle temas ettiğinde daha önceki karıncalanma hissi geri geldi. Onu pencereden atma dürtüsüyle savaştım. Onun yerine cebime soktum.

"Çok sessizsin," dedi.

Onunla yüzleştim, bu kadar yakın olmasına şaşırdım. O kadar büyük biri için adımları bazen çok hafif olabiliyordu. "Sen de sessizsin."

"Evet, ama bu benim için sıradan bir şey. Öte yandan sen..." Galen bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapattı ve kollarını bana doladı. "Her şey olup biterken, milyonlarca soru sormanı bekliyordum."

"İhtiyacım olduğunda çenemi kapatabilirim."

Bu onu biraz da olsa gülümsetti. Yine de düştü. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyordum. Benim hayatım senin için çok tehlikeli, Simon. Eğer iblisler perdenin içinde bir yol bulurlarsa-"

"O zaman onlarla birlikte yüzleşeceğiz." Tişörtünü tuttum. "Çok iyi bir dövüşçü olmadığımı biliyorum ama iki yıl kadar Küçükler Ligi'nde beyzbol oynadım."

Galen'in gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. "Öyle mi?"

"Mhm. Topu bir boka atamazdım ama sopayı kimsenin işine yaramayacak şekilde sallayabilirdim."

"Bir yarasa, ha?" Gözlerinde mizah dans ediyordu. "Beni bir tanesiyle tehdit ettiğini hayal meyal hatırlıyorum."

"*Hayal meyal* mi hatırlıyorsun? anın bana aşık olduğun an olduğundan kesinlikle eminsin."

"Bu konuda seninle tartışamam."

Parmak uçlarımda yükseldim ve boynunu öptüm. "Her şeyin yoluna gireceğini söyleyemem. Ben medyum değilim. Ama tehlikeli ya da değil, hiçbir yere gitmiyorum. Bu işte beraberiz koca adam."

Galen titrek bir nefes verdi. Herkesin yanında takındığı sert tavır benim yanımda biraz dağıldı. Eli enseme kaydı ve parmaklarını saçlarımin arkasına gömdü, başımı ona bakmam için geriye doğru eğdi.

"Bana pervasızca bir şey yapmayacağına söz ver," dedi. "Şimdilik burada güvendeyiz ama Castor'un kararlılığının azaldığını hissediyorum." Son kısmı söylerken sesinde acı vardı. "Korkarım daha fazla dayanamayacak. Ve sonrasında olacaklar için hazırlıklı olmamız gerekiyor."

Gözlerim yaşardı. "Onu öldürecekler mi?"

Sesindeki aynı acı gözlerine de yansımıştı. Gerçeği bilmem için cevap vermesine gerek yoktu. "Bana söz ver Simon. Sana kaçmanı söylersem, bunu sorgusuz sualsiz yapacaksın."

"Nereye gidebilirim ki?" Bu fikirden nefret ederek sordum.

"Clara'ya," diye cevap verdi ve arka cebine uzanıp anahtarları elime tutuşturdu. "Eğer emri verirsem, arabamı al ve

Cehennem. Ravenwood'un etrafındaki koruma sizi koruyacaktır, en azından biz onlarla savaşana kadar. Sana şimdi gitmeni şöylerdim ama artık çok geç. Bariyerin kenarını kokladıklarını ve içeri girmenin bir yolunu bulmaya çalıştıklarını hissediyorum."

"Seni bırakmayacağım," dedim, göğsüm sıkışmış ve gözlerim akmayan yaşlarla dolmuştu. Korkmuştum. Kendim için. Onun için. Değeri verdiğim tüm insanlar için.

"Yapmalısın," diye hırladı. "Söz ver bana."

Anahtarları yumruğumda daha sıkı kavradım. "Söz veriyorum."

Galen beni göğsüne bastırdı ve yüzünü saçlarıma gömdü. İçimden bir huzursuzluk geçti, göğüs kafesimi büktü ve nefes almamı zorlaştırdı.

Bu çok fazla veda gibi geldi.

"Seni seviyorum," dedim, gözlerimi kapatıp onu içime çekerek.

Eğildi ve beni öptü. Ağzının nasıl titrediğini çok fazla çalıştım. Belki o da bunun bir veda gibi geldiğini düşünmüştür. Geri çekildiğinde yanağımı avuçladı. Bana bakarken gri gözleri yumuşadı. "I-"

Ama daha fazlasını söyleyemeden eğildi ve nefesi kesildi, eli şakağına gitti. Keskin bir rüzgâr avlu kapısına çarparak onu açılmaya zorladı. Ve sonra vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden bir ses duydum.

-Uzaklardan gelen bir ığlık.

"Gölgeler," dedi Galen, yüzündeki kan çekiliyordu. Bakışları bana kaydı. "Geçmeyi başardılar."

Sözlerini daha uzaklardan gelen çığlıklar takip etti ve sesler yükseldikçe tüylerim diken diken oldu. Daha yakına. Galen beni bir hiçmişim gibi omzuna attı ve ana kata inen merdivenleri kullanarak odadan kaçtı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki kafamın karışmaması için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Bariyer yıkıldı," dedi Alastair, bizimle eğlence odasının dışındaki salonda buluşurken. Diğeri savaşçılar ayağına kalkmış, silahlarını çekmişlerdi. Önce Galen'e, sonra bana baktı. "Onu bir odaya kilitlememiz ve kapıya koruma yerleştirmemiz gerekiyor. Sonsuza dek sürmez ama bize daha fazla zaman kazandırır."

Bellamy gözlerini pencereye dikerek, "Korkarım zamanımız kalmadı," dedi.

Camın diğeri tarafında karanlık şekiller hareket etti. "Buradalar."

Siyah bir dumandan oluşan bir figür pencereden içeri girerken pencere paramparça oldu. Çürümüş ve yanmış et kokusu burnuma çarptığında midem bulandı. Bellamy o şeyin boynunu kesti ve vücudu parlak turuncu bir ışıkla aydınlandı.

kül olmadan önce. Ama arkamda daha fazlası vardı. Çimlerin arasında hareket ettiklerini duydum. Çığlık atıyorlardı. Hırılıyorlardı.

"Galen!" Ona . "Kutu! Hâlâ Alastair'in çalışma odasında mı?"

Galen niyetimi anlamış gibi koridordan aşağıya doğru fırladı. Kardeşler gölgelerle savaşırken arkamızdan kargaşa sesleri geliyordu, boğuk nefes sesleri acı dolu çığlıklara ve daha fazla çığlığa karışıyordu. Çalışma odasına girdiğimizde Galen kapıyı çarptı ve beni yere bıraktı.

Bir an olduğum yerde bocaladım. Korku beni bir yaprak gibi titretiyordu ama ona teslim olamıyordum. Bakışlarına karşılık verdim ve derin bir nefes aldım. *Cesur olmalıyım.*

"Yüzüğü kutunun içine kilitlersem, onu açamazlar, değil mi?" "Eninde sonunda açabilirler ama bu onları en azından geciktirir."

Galen kutuyu bulana kadar çalışma odasını didik didik etti. "İşte."

Onu elinden aldım ve yüzüğü almak için cebime uzandım. Tenimde bıraktığı histen nefret ediyordum. Yeşil taş parlıyordu, önce belli belirsiz, sonra daha parlak. Sanki kapının dışındaki iblisleri hissetmiş ve onlara seslenmiş gibiydi.

Galen bakışlarını tekrar benimkine çevirmeden önce yüzüğü inceledi. Kapıya vurma sesi duyuldu. Ne söylemek üzere olduğunu biliyordum ve kendimi buna hazırladım.

"Kutuyu al ve git," dedi. "Bahçeden geç ve sağa dön. Arabam garaj yolunda. Doğruca Clara'ya git. Başka hiçbir yerde durma." Kapıya doğru baktı ve kemerinden her iki eline birer tane olmak iki bıçak çıkardı. "Ben onları oyalarım."

"Galen-"

"Bana bir söz verdin Simon Parks. Sakın bozma." Kapı kırılarak açıldı, kıymıklar etrafa saçıldı. "Git. Şimdi!"

Çalışma odasından bahçeye açılan cam kapıya doğru koştum ve kutunun kapağını açtım. Yüzüğü içeride kilitlemem gerekiyordu. Böylece iblisler onu benden almayı başarsalar bile, bir süre onunla hiçbir şey yapamayacaklardı.

Ama bir şey oldu.

Tam yüzüğü içine koymaya çalışırken, güçlü bir patlamayla geriye doğru savruldu. Masaya çarptım, nefesim ciğerlerimi terk etti.

"Simon?"

"Hayır," diye fısıldadı derin bir ses, kafamın içini doldurarak. Daha önce benimle konuşan sesin aynısıydı.

Yüzük elimde daha da ısındı, sanki cehennemin alevleri etimi yakıyordu. Buna karşı dişlerimi sıktım ve onu tekrar kutunun içine sokmaya çalıştım ama kutu elimden fırladı ve duvara çarparak parçalara ayrıldı.

"Simon! oldu?"

"Bilmiyorum," dedim nefes almak için hırıldayarak. "Sanki bir şey yüzüğü koymamı engelliyor. Kutu elimden uçtu ve kırıldı Galen."

"Gitmeniz gerek," diye bağırdı Galen, gölgeler odaya doluşurken çıkan hırıltıların arasından. "Çok fazla var."

Kendimi yerden kaldırdım ve arkama baktığımda onun aynı anda dört kişiyle dövuştüğünü gördüm. Kapı aralığında daha fazlası belirdi ve nihayet onlara iyice bakabildiğimde boğazımdaki safra yükseldi. Kafalarından çıkan dumanların altında, ağızları açık ve keskin dişleri olan soluk beyaz yüzler vardı. Tekrar kapıya doğru adım attım ama görünmeyen bir güç tarafından olduğum yerde durduruldu.

"Benimle *savaşmayı bırak*," dedi ses. "*İtaat et.*"

Neye itaat edeyim?

Bir acı tüm vücudumu sardı ve haykırarak öne doğru düşüp kendimi masanın köşesinde yakaladım. Sanki bir şimşek çakmış gibi hissettim, elektrik parmak uçlarıma kadar yayıldı. Yüzük avuçlarımda daha sıcak bir şekilde yandı ve ellerim kendi kendine hareket etti.

Yüzüğü işaret parmağıma geçirdim.

Bacaklarım tutmadı ve yere yığıldım. Yüzüğün ateşi damarlarımda dolaşarak içime sızdı. İçime pençeler saplanmış gibi hissederken nefes nefese kaldım. *Yanlış* hissediyordum. Kulaklarımdaki çınlama etrafımdaki gürültüyü bastırdı. Galen'in benim için çığlık attığını duydum ama sesi çok uzaklardan geliyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve zihnimin arkasında iki kırmızı göz belirdi. Tıpkı rüyamdaki gibi. Yanıyordum. İçten dışa doğru parçalanıyordum.

"Galen!" Tekrar ayağa kalkmaya çalışarak bağırdım.

Yere düştüğümde bir daha hareket etmedim.

On Yedinci Bölüm

Galen

"Simon?" Yanına gitmeden önce hançerimi başka bir gölgenin boynuna sapladım. Kıpırdamadan yatıyordu. Çok hareketsiz. Alnındaki saçları düzelttim, ellerim hem adrenalinden hem de korkudan titriyordu. "Bebeğim, aç gözlerini."

Başka bir gölge bana saldırdı ve kafasını omuzlarından kopardım, cesedi kenara fırlatırken kükredim. İçime bir acı saplandı, bu kardeşlerimden birinin yaralandığının işaretiydi. Hemen ardından gelen bir başka keskin acı ve ardından bir başkası beni titretti. Birden fazlası yaralanmıştı.

Yakınımdaki herkes düşüyordu. Savaşı kaybediyorduk.

Simon'ı kollarımın arasına aldım ve yanağını avucumun içine aldım. Neden hareket etmiyordu?

"Ne kadar ilginç bir olay, değil mi?"

Kapı aralığında beliren iblise baktım. Gölgeler geri çekilmiş ve bana keskin dişlerini göstererek onun arkasında durmuşlardı.

"Phoenix," diye tükürdüm.

Rahat adımlarla ilerledi, bakışları benden Simon'a kaydı. "Çok yazık, gerçekten. Bunun olması gerekmiyordu. Yine de olabileceğinden şüphelenmişim."

"Ona ne olduğunu söyle bana," diye hırladım, sonra kanımda kaynayan öfkeye karşı dişlerimi sıktım. Ayağa fırlayıp onu parçalara ayırmamak için tüm gücümü harcıyordum. Önce cevaplar istiyordum.

"Basit ? O ölüyor."

Kalbim karnıma düştü. "Ne?"

"Bunu hissetmemene şaşırdım," dedi Phoenix, beni incelerken gözlerini kısarak. "Sen ve senin aptallar grubunun dünyadaki en güçlü varlıklar olmanız buraya kadarmış."

"Neyi hissetmek?"

"Onun kanı." Phoenix, Alastair'in en sevdiği sandalyenin yanında durdu ve bir elini sandalyenin arkasına dayadı. "Görüyorsun, kanında belli bir tatlılık var. Başkasınıninkiyle eşleşen bir tatlılık."

"Kimin?"

"Bu yüzüğü takması gereken kişi." Simon'ın elini işaret etti. "Güç onun kanını tanımış ve bu yüzden ona yapışmış olmalı. Onu suçlayamam, gerçekten. Yıllardır o lanet kutunun içinde sıkışıp kalmış. Tekrar içeri itilme tehdidi ve özgürlük bu kadar yakinken, ben de dışarı çıkmak için tırmalardım."

Simon'ın elini kaldırdım ve yüzüğü parmağından çıkarmaya çalıştım. Kımıldamadı.

"Evet, bu işe yaramaz." Phoenix biraz daha yaklaştı. "Güç zaten onun içinde hareket ediyor. Kendini bağlıyor. Ve ölümlü bir beden bunu uzun süre taşıyamayacak kadar zayıf. Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama küçük insanınız, güç onu bir buğday tarlasını yırtan alevli bir ateş gibi tüketirken, parça parça kuruyup gidecek."

"Hayır." Başımı salladım ve lanetli yüzüğü çıkarmak için daha çok uğraştım. "O ölmeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

"*Galen,*" dedi Alastair bağlantımız aracılığıyla. *"?" "Çalışma odandayım."*

"Bu kötü. Onları durduramadık."

"Ah evet," dedi Phoenix. "Sana söylemeyi unuttum, tüm kardeşlerin şu anda biraz kısıtlanmış durumda. Bazıları da yaralı. Kötü bir şekilde. Eğer senin için de uygunsa, insanı alıp yoluma gideceğim."

"Sanki onu götürüyorsun." Simon'ı daha sıkı tuttum. İnleyip yüzünü bana doğru ittiğinde göğsüm ağrıyordu.

"Galen?" diye mırıldandı, gözlerini açarak. Gözlüklerinin camları çatlamıştı.

"Buradayım," dedim.

Odada başka iblisler de belirdi. Öldürdüğüm gölgelerden çok daha güçlü olan üst düzey iblisler. Kafalarındaki boynuzlar ve parlayan gözleri dışında insan görünümündeydiler. elinde hançer vardı.

Dudaklarımı Simon'ın alnına değdirdikten sonra onu nazikçe kenara çekip ayağa kalktım. Onu istiyorlarsa önce beni geçmeleri gerekiyordu. Daha fazla dayanamayana kadar savaşıacaktım.

"Lanet olsun bu zayıf bedene," dedi cızırtılı ve derin bir ses.

Arkamı döndüğümde Simon'ın gözleri kıpkırmızı parlayarak doğrulduğunu gördüm. Ayağa kalktı ve dudaklarını geren bir gülümsemeyle bana doğru adım attı. Ama bu benim Simon'ım değildi. Onu ele geçiren karanlık güç her neyse oydu. Bunun şoku beni tereddüt ettirdi ve çevredeki iblisler de bundan faydalandı.

Keskin bir acı yan tarafımı deldi ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Beni bıçaklayan iblis bıçağı boğazıma dayadı, diğerleri ise beni yerimde tutmak için kollarımdan tuttu.

"Onu öldürmeyin," dedi Simon sıkılmış bir ses tonuyla. Sesi tamamen yanılttı; gözlerindeki ölü bakış da öyle. Gözlüklerini çıkardı ve yere atıp üzerine basmadan önce kaşlarını çatı. "İnsan kafamın içinde çılgılık atıyor ve ben onun çenesini kapatmasını istiyorum. Ayrıca, bence Nefilim için tatlı küçük eşini elinden alarak neden olacağımız acıyla yaşamak daha eğlenceli. Şimdi beni gerçek bedenime götür. Bu çelimsiz olandan nefret ediyorum."

Phoenix başını eğerek, "Emredersiniz Majesteleri," dedi.

Majesteleri?

Phoenix Simon'a yaklaştı ve elini uzattı, Simon da elini tuttu.

İkisi ortadan kayboldu.

"Simon!" Arkalarından bağırdım. Panik göğsümün içinde kök saldı.

"Keşke boğazını kesebilseydim," diye hırladı beni tutan iblis kulağıma.

"Ama emir emirdir." Diğerleri gözden kaybolurken beni itti.

Titrek bacaklarımın üzerinde durdum ve yan tarafımdaki yaraya baskı uyguladım. Yara zamanla iyileşecekti. Göksel bir bıçak kullanmamışlardı. Ama kulaktan kulağa kesilmiş ve binlerce kez bıçaklanmış olsaydım bile, hiçbir şey Simon'ın yerdeki kırık gözlüklerine bakarken hissettiğim acıdan daha fazla acıtmazdı.

"Ben de seni seviyorum," dedim, görüşüm bulanıklaşmıştı. Bunu ona hiç söyleyemedim.

Kelimeler dudaklarımın arasındaydı ama korku beni tutmuştu. Ona söyleyerek kendime uğursuzluk getireceğimi düşünmüştüm. Sonunda onu kaybedeceğimi düşünmüştüm.

Ve şimdi onu yine de kaybettim.

İblisler tam olarak istediklerini elde etmişlerdi ve ben bunu durduracak güçte değildim. Bu süreçte Simon'ı da kaybettim.

Marcus zihnimde belirdi. Kahverengi gözlerinde büyük bir sevgiyle bana gülümsedi. Koyu teni, toprakla uğraştığı ve çok sevdiği bahçede çalıştığı uzun bir günün ardından terden parlıyordu. Çünkü arenada yıllarca öldürdükten ve kan döktükten sonra tek istediği, hayatın gelişmesini izleyebileceği güzel bir yerdi. Sonra bıçağın kaydığını hatırladım.

Boğazında kırmızı bir çizgi vardı. Yere düşüp daha çimlere çarpmadan ölürken gözlerindeki şoku hâlâ hatırlayabiliyorum.

Simon da benden alınmıştı. Yüzük onu ele geçirmeden hemen önce sesindeki korkuyu hatırladım.

"Küçük insanınız, güç onu tükettikçe parça parça yok olacak."

İşte o zaman, daha önce bir kez yaşadığım ve beni tamamen tüketen öfkenin başlangıç belirtileri ortaya çıktı. Bu his vücuduma yayıldı ve kanımı sıvı ateşe dönüştürdü. Kalp ağrım bu ateşi körükledi, alevlerin daha da yükselmesini sağladı. Kızgın olmak, onu kurtaramamanın acısını hissetmeme izin vermekten daha kolaydı.

Öldür, diye homurdandı Gazap içimden. *Onları öldür. Cezalandır.*

Kontrolüm kaybolmaya başladı... "Bana bak."

Alastair'e odaklandım. Saçlarında kan topakları vardı ve kollarını kesikler kaplamıştı. Elleri de kırmızıya boyanmıştı ama ona aitmiş gibi görünmüyordu.

"Onu geri alacağız," dedi omuzlarımdan tutarak. "Ama Wrath'ın kontrolü ele geçirmesine izin verirsen bunu yapamayız. Kendini toparla ki sonra ne yapacağımıza karar verelim. Anlaşıldı mı?"

Ses tonundaki otorite içimde bir şeyleri sarsarak beni o sınırdan geri çekti. O haklıydı. Simon henüz benim için kayıp değildi. Onu hâlâ kurtarabilirdim.

Başımı salladım. "Evet, efendim."

"Gray dışında herkes hazır." Alastair titreyerek nefes aldı ve kapıya doğru döndü. "Biz... onu bulmalıyız."

Onu odadan çıkıp koridorda takip ettim. Raiden sırtını duvara dayamış yerde oturuyor, kanlı pazısını sarıyordu. Bellamy, Daman'ın önünde diz çöktü ve bacağındaki derin bir kesiği tedavi etti. Daman Bellamy'nin yanağından aşağı akan kan izini sildi.

"Gray?" Alastair seslendi.

"Gray?" Bizi duyamayacak kadar uzakta olma ihtimaline karşı ona telepatik olarak ulaşmaya çalışarak sordum.

Yanıt yok.

Gözlerimi kapattım ve onun yaşam gücünü aradım. Kardeşlerimle hissettiğim bağı, farklı renkteki ipliklerden oluşan çizgiler gibi hayal ettim. Alastair'inki mordu. Raiden'inki turuncuydu. Yıllar önce Kallias öldüğünde, siyah ipliği solmuş ve kopmuştu. Bir kardeşimi daha kaybetmeyi reddettim.

Açık mavi bir tane aradım: Gray'in. Sadece yakın olduğumuzda işe yarıyordu, bu yüzden Castor'un yerini daha önce tespit edememiştim.

Baygın olsam da açık mavi iplikte hafif bir çekilme hissettim ve gözlerimi açtım. Sol koridora doğru yöneldim, yerde kan izleri gördüğümde kalbim sıkıştı.

"Galen?" diye mırıldandı küçük bir ses.

Merdivenlerin dibinde, basamaklara yaslanmış Gray duruyordu. Göğsünden bıçaklanmıştı ama beni endişelendiren başka bir yaraydı. Boğazından kan sızıyordu. Elini yaranın üzerine koymuştu ve parmaklarının arasından kırmızı kan sızıyordu.

Yanına koştum ve elimi boynuna koydum, yarayı kapatmak için gücümü kullanırken kalbimi korku kapladı. Alastair de aynısını diğer tarafına yaptı, ikimiz de onu iyileştirmek için varımızı yoğumuzu ortaya koyduk.

"Ben... onları... durdurmaya çalıştım," diye fısıldadı Gray.

"Şşş." Alastair Gray'in sarı saçlarının tepesini okşarken sesi titriyordu. "Konuşma küçüğüm. Gücünü sakla."

"Alastair," dedim, göğsüm daralmıştı. "Neden iyileşmiyor?"

"Çabuk gelin," dedi Alastair diğerlerine. *"Merdivenlerin yanındayız.*

Gray yaralandı."

Koridordan ilk önce Raiden indi, diğer ikisi de hemen arkasındaydı. Üçü birden bize doğru koşular ve yaralı kardeşimizin yanındaki basamaklara indiler. Beşimiz de iyileştirme gücümüzü onun üzerinde kullanırken ellerini bizimkilere eklediler.

"İşe yaramıyor," dedi Bellamy, gözleri yaşlarla dolup taşarken parlıyordu.

"Piçler onun üzerinde göksel bir kılıç kullandılar," diye homurdandım, öfkenin yeniden kıpırdadığını hissederek. "Güçlerimiz ona karşı işe yaramaz."

"Simon nerede?" Gray sordu.

Karnıma bir yumruk daha yedim. Simon kaçırılmıştı. Gray ağır yaralıydı.

Alastair Bellamy'ye bakmadan önce ona, "Şu anda bunun için endişelenme," dedi. "Bana yaranın üzerine koyacak bir şey getir. Şimdi."

Bellamy ayağa fırlayıp koridora koştu ve birkaç dakika sonra elinde bir havluyla geri döndü. Alastair havluyu Gray'in boynuna tuttu ve baskı uyguladı.

Aklıma bir fikir geldi ve merdivenlerden odama doğru fırladım. Simon'ın telefonunu kaptığım gibi kanlı ellerim üzerinde lekeler bıraktım ve aradım

yardım edebilecek tek kişi. Melek güçlerimiz göksel kılıca karşı işe yaramadıysa, peki ya diğerk büyüler?

"Hey, Simon," diye cevap verdi Clara.

"Clara."

Bir duraklama. "Melek çocuk?" "Yardıma ihtiyacım var."

Clara, kırmızı lekeli ellerini bir bez parçasına silerek Gray'in yatak odasından çıktı. Yanağında bir kan lekesi vardı ama koridorda bizi görünce gülümsedi.

"Beşiniz çılgın bir görüntüsünüz," dedi. "Devler gibi." "O nasıl?" Raiden bir adım öne çıkarak sordu.

"Ahır." Clara kapıyı usulca arkasından kapattı. "İksir kanamayı durdurdu ve merhem de dikişlerin yarayı kapatmasına yardımcı olacak. Beni aradığına çok sevindim. Biraz daha geç kalsaydım ona yardım edemezdim."

Alastair başını eğerek ona "Teşekkür ," dedi.

Yeşil gözleri her birimizi inceledi. "Bana neler olduğunu anlatır mısınız? İyileştirme gücün neden onun üzerinde işe yaramadı?"

"İblisler göksel bir kılıç kullandılar," diye cevap verdim. "Bizim iyileştirme yeteneklerimizi etkisiz hale getiriyor. Daha yüksek seviyedeki melekler, emirlere itaat etmeyen cezalandırmak için kullanırlar."

"O zaman iblislerin nasıl bir tane vardı?" diye sordu.

"Belphegor ve şeytani saflardaki diğerk düşmüş melekler, Düşüş sırasında onları göksel alemden aldılar. Son zamanlarda bu saflara başka melekler de katıldı. Eminim şu anda onlardan oluşan koca bir cephanelikleri vardır."

"Bütün bunları ona neden anlatıyoruz?" Daman Clara'ya ters ters baktı. "O pis bir cadı."

"Az önce kardeşinin hayatını kurtaran pis bir cadı," diye tersledi.

"Ona güveniyorum," dedim. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ben de kendime biraz şaşırmıştım. Ama Simon ona güveniyordu. Onu bir arkadaş olarak görüyordu. Bu yüzden onu aramayı düşünmüştüm. Ve iyi ki de aramışım.

"Ona güveniyorsun." Daman alay etti. "Yabancılarla güvenmeyi göze alamayız Galen, özellikle de cadılara."

"Bu savaşı kazanmayı umuyorsak daha fazla müttefike ihtiyacımız olacak," dedim.

Alastair Clara'ya bakmadan önce, "Galen haklı," dedi. "Size borçluyuz, Bayan Locksley."

"Aman Tanrım. Bana öyle deme. Bana Clara diyebilirsin." Kanlı paçavrayı omzuna attı. "O iblis piçler sadece yüzüğü almakla kalmadılar, Simon'ı da aldılar. Onu geri almana yardım etmem için ne yapmam gerektiğini söyle."

Simon ve Castor'u kurtarmak beni bir arada tutan tek şeydi. Castor'un yaşam gücünü hayal ettim. Ona odaklandığımda sarı iplik titriyordu, bu da düzgün bir okuma yapmam için çok uzakta olduğu anlamına geliyordu. Ama en azından yaşıyordu. Bu bana Simon'ın da hayatta olduğuna dair umut verdi.

Öyle olmalıydı.

"Onu görebilir miyiz?" Raiden gözlerini Gray'in yatak odasının kapısına dikerek sordu.

Clara başını salladı ve kenara çekildi. "Sadece onu bunaltmayın. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Raiden önce Gray'i, sonra Bellamy'yi ziyaret etti. Alastair ve Daman birlikte içeri girerken, ben de Clara'yla birlikte koridorun dışında durdum. O gece olanlar hakkında daha fazla ayrıntı istedi, ben de ona anlattım.

"Yüzük onu ele mi geçirdi?" Kadın kaşlarını çatı.

"Varlık gerçek bedenini istemekle ilgili bir şeyler söyledi," diye ekledim. "Phoenix bana gücün Simon'ın ölümlü bedenini parçalayacağını söyledi."

"Mantıklı. Daha düşük seviyeli iblislerin insanları ele geçirdiğini duymuştum ama o yüzükteki güç şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha güçlüydü. Hiçbir insan buna uzun süre dayanamaz." Clara nefesinin altından küfretti. "Bunların hepsi benim hatam. Büyükannem öldüğünde burada olsaydım, yüzüğün saklı kalmasını sağlayabilirdim. Simon o şeyin dükkânına girmesine asla izin vermezdi, kaçırılmazdı ve Tanrı bilir daha neler olmazdı."

Eğer yüzük Ravenwood Konağı'ndan hiç ayrılmamış olsaydı, Shades'e onu kasabada araması emredilmezdi. Simon'ın dükkânına hiç gitmeyecektim, bana bakarken yanaklarındaki o sevimli kızarıklığı hiç görmeyecektim.

Onunla hiç tanışmazdım.

Belki de en iyisi bu olurdu. Sıradan bir hayat yaşayabilir ve kendisini sürekli tehlikeye atmayacak bir insana aşık olabilirdi.

"Kendini suçlama," dedim. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Enerjimizi onu kurtarmaya harcamak daha iyi."

Alastair ve Daman Gray'in odasından çıktılar. Alastair bana "Seni soruyor," dedi.

Başımı salladım ve kapıdan içeri adım attım. Komodinin üzerindeki ay lambası mor renkte parlıyor, sonra maviye dönüşüyordu. Gray lambayı çok severdi çünkü binlerce yaşında olmasına rağmen hâlâ karanlıktan korkardı. Kendini güvende hissetmesine yardımcı oluyordu.

"*Galen.*" Gray yatağında yatıyordu, boynunda bir bandaj vardı. Sesini kullanmamak için telepatiyi kullandı.

Yatağın kenarına oturdum ve eli elime kayınca gülümsedim. Tipik Tembel. Her zaman birilerine tutunmak zorundaydı.

"*Al bana neler olduğunu anlattı,*" dedi, kaşları çatılmıştı. "*Castor ve Simon'ı bulmak zorundayız.*"

"Bu yatakta kalmaktan başka bir şey yapmayacaksın. Diğerleri ve ben onları bulacağız."

"*Ama yardım etmek istiyorum. Onları ben de seviyorum.*"

Öfkem biraz daha azaldı. "İstediyini biliyorum. Ama bu halinle kimseye faydan dokunmaz. Dinlenerek ve iyileşerek yardımcı olabilirsin." Gray'in göz kapakları hızla tekrar açılmadan önce kapandı. Şimdi daha ağırdılar. "Uyu artık."

"*Uyumak istemiyorum. Çok endişeliyim.*"

Ancak gözleri yine de kapandı. Horlamaya başlayana kadar yanında kaldım. Battaniyeyi biraz daha üzerine örttüm, sonra ayağa kalkıp odadan çıktım ve kapıyı kapattım.

Clara'ya baktım. "Senden daha fazlasını istemeye hakkım yok ama bu gece kalıp ona göz kulak olur musun?"

"Elbette." Üzüntüyle gülümsedi. "Senin aksine, o huysuzun teki değil."

"Hatırlat da buna daha sonra ukalaca bir yanıt vereyim." Ağırılık endişelerim üzerine çöktü. Yine de bu ağırlığın altında ezilmedim. Kendimi ona karşı güçlendirdim; onu öfkemi körüklemek için kullandım. Simon ve Castor'u bu şekilde kurtaracaktım. Kederime teslim olarak değil.

"Çok kötü bir gün geçirdin, melek çocuk. Kendini kaybetmiş olman anlaşılabilir bir durum."

"Sana davranışım için özür dilerim. Simon'a iyi bir arkadaş oldun ve-"

"Dur." Elini salladı. "Şüphelenmekte sonuna kadar haklıydın.

Ama artık daha iyi biliyor olmana sevindim." "Ben de. Gray'in hayatını kurtardın."

Alastair dışarıda ona katılmamızı söyledi. Clara da geldi. Kardeşlerimin ona hâlâ tam olarak güvenmediklerini söyleyebilirdim -tıpkı benim başlangıçta olduğum gibi- ama zamanla güveneceklerini biliyordum. Birbirimiz dışında kimseye güvenmemek bizim doğamızda vardı.

"Az önce Lazarus'tan haber aldım," dedi Alastair. "Uriel şimdilik onu koruyor. Yukarıda kaos var. Ramiel ve diğer isyancılar göksel âlemden kaçmadan önce pek çok meleği öldürmüşler."

"Ne mutlu ki Lazarus yaşıyor," dedim. "Simon onun ağır yaralı olduğunu söyledi."

İnsanımdan bahsetmek kalbime bir acı daha saplanmasına neden oldu. *Lütfen iyi ol.*

"Konnar'ı aradım," dedi Raiden. "Cas'ın kulüpte tanıştığı bir adamla kaçtıktan kısa bir süre sonra iblisler tarafından saldırıya uğraması çok büyük bir tesadüf. Kon konuyu araştırdığını ve bir şey bulduğunda bizi arayacağını söyledi."

"Güzel." Alastair başını salladı. "Simon'ı nereye götürdüklerine dair bir fikrim var."

Castor da muhtemelen oradadır."

"O halde bizi aydınlatır mısınız?" Bellamy sordu.

"Çok açık olmalı. Bir çocuk bile bunu anlayabilir," diye karşılık verdi Alastair. "Lazarus'un bize ne söylediğini hatırlıyor musun? İblisler yeraltı dünyasında toplanıyor. Eğer Phoenix Simon'ı ele geçiren varlığa 'Majesteleri' diyorsa bunun tek bir anlamı olabilir." Soluk mavi gözleri her birimizin yüzünde gezindi. "Yeni kral ortaya çıktı. Gidip onu karşılayalım derim."

"Hazırlanın çocuklar," dedi Raiden, yüzüne hınzır bir gülümseme yayılmıştı. "Yeraltı dünyasına gidiyoruz."

"Deli misin sen?" Clara sordu. "Az önce iblislerin oraya üşüşüğünü söyledin. Beşinizin oraya elini kolunu sallayarak girip Simon'la kardeşini alıp tek parça halinde çıkabileceğini düşündüren ne? Bu bir intihar görevi."

"Ve eğer gitmezsek ölürler," dedi Alastair, sesi sertti. "Başka seçeneğimiz yok."

"Teke tek dövüşte hepsinden daha güçlüyüz," dedim, ay bir bulutun arkasından çıkarken yukarı bakarak. Bu bana Simon'ı uçurduğum geceyi hatırlattı. Kollarımda o kadar sıcaktı ki. Onu tekrar kucaklamak için can atıyorlardı. "Sayıca az olsak bile beşimiz iyi bir mücadele vereceğiz. Ama Clara haklı. Eğer bu halimizle girersek, bazılarımız bir daha çıkamayabilir."

"Emirlerimi mi sorguluyorsun?" Alastair sordu.

"Hayır. Tehlike ne olursa olsun her zaman senin yanında savaşıcağım." Ona , vermek üzere olduğum kararın ağırlığı ciğerlerime baskı yapıyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu. "Daha önce Belphegor Roma'ya bir ordu getirdiğinde sayıca azdık. Ve kazandık."

Alastair'in gözlerinde bilmiş bir bakış parladı. "Galen. Hayır. o."

"Düşündüğüm şeyi ..." Bellamy bana ters ters baktı. İçlerinde endişe parlıyordu.

"Gazap geçmişte Belphegor'un ordusunu parçaladı," dedim, günahım daha da uyanırken içimde bir çekilme hissettim. Sanki onu serbest bırakma isteğimi hissetmiş gibiydi. "O kadar ki, yüzlercesi beni görünce dönüp kaçtı."

"Hayır," dedi Alastair tekrar kolumu tutarak. "Geçen sefer neredeyse geri gelmiyordun. Seni neredeyse kaybediyorduk. Bunu riske atmayacağım."

"Bu benim kararım," dedim ona nazıkçe. "Ve kararımı verdim." Simon'ı kurtarmanın tek yolu buysa, bunu yapardım.

Bedeli ne olursa olsun.

On Sekizinci Bölüm

Simon

Başıma çekiçle vurulmuş gibi hissettim.

Göz kapaklarımı araladım ve kafatasımdaki keskin acıyla irkildim. Mide bulantısı midemde fokurdadı ve tüm vücudum ağrıyordu. Hava misk kokuyordu ama aynı zamanda nemliydi. Sanki bir tür mağaradaymışım gibiydi. Zayıf da olsa başka bir koku daha vardı. Yakınlarda bir şey yanıyordu.

Altımdaki zemin serindi. Başka zaman olsa berbat olabilirdi ama sıcak tenime karşı gerçekten hoş bir his veriyordu.

"Hey, küçük ölümlü," dedi cızırtılı bir ses.

"Castor?" Şakağımdaki acıyla savaştım ve solumdaki figüre odaklandım. Duvarlarda yanan aplikler görebilmem için yeterli ışığı veriyordu. Gözlüklerim olmadan her şey biraz bulanık görünüyordu.

Duvara yaslanmıştı; kollarından, çıplak göğsünden ve kafasındaki bir yaradan kan akıyordu. Canlı kızıl saçlarına kurumuş kandan koyu lekeler bulaşmıştı. Yüzünden daha fazla kan akıyordu. Tüm piercingleri sökülmiş gibi görünüyordu: kaşları, burnu ve dudağı.

"Ne oldu sana böyle?" Yanına gitmeye çalışarak sordum. Bacağıma bir şeye takılınca çekiştirdim.

"Piçler bizi zincirledi," dedi Castor, ayak bileğindeki zincir bacağını hareket ettirdikçe şingirdiyordu. "Lanet olsun. Ölmediğine sevindim. Seni saatler önce getirdiler ve çok hareketsizdin. Solgundun da. Sana ulaşamadım."

"Sanırım gözlüklerimi kırdılar," dedim, olması gereken yere dokunmak için uzandım.

"Görünüşe göre başka bir şeyi de kırmışlar."

Sol elim zonkluyordu ve aşağı baktığımda sarılı olduğunu gördüm. Özensiz bir şekilde sarılmıştı. Sanki bunu her kim yaptıysa çok az önemsemiş gibiydi. Bandajın içinden kırmızı kan akıyordu ve kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Kendimi yaraladığımı hatırlamıyordum. Hatırladığım son şey, Galen gölgelerle savaşırken Alastair'in çalışma odasında olduğumdu. Benimle konuşan derin bir ses vardı.

Bekle.

Yüzük. Onu takmıştım. Hâlâ takıyor muydum? Ambalajın bir kısmını dikkatlice açtım ve geri sıyırdım. Gördüğüm şey boğazımda safra birikmesine neden oldu ve içimde çalkalanan mide bulantısıyla daha fazla mücadele edemeyerek kusmak için yana doğru sıçradım.

İşaret parmağım . Geriye sadece kanlı bir kütük kalmıştı.

"Simon?" Castor yaklaşmaya çalışırken zincir tekrar şingırdadı. "Hey. Konuş benimle."

"Parmağımı kestiler!" Elim tekrar zonklamaya başladı ve midemde kusacak başka bir şey kalmadığı için yere kuru kuru kustum. Tanrım, berbat bir haldeydim. "Bunu neden yapsınlar ki? Hangi cehennemdeyiz biz?" Bulanık görüşümle odanın etrafına bakındım. Tek bir kapı vardı. Tek kaçış yolumuz. Bacağımdaki zinciri çılgınca çektim, boğazım düğümleniyormuş gibi hissediyordum. "Buradan çıkmak zorundayız!"

"Derin nefes al, tamam mı?" Castor'ın sesi sakinliğini koruyordu. "Sanırım panik atak geçiriyorsun."

"Tabii ki panikledim! Lanet parmağımı kestiler. Her tarafın kan içinde. Bir duvara zincirlendik. Aman Tanrım, öleceğiz." Mücadele beni terk ederken gözlerimden yaşlar aktı ve dizlerimi kaldırıp kollarımı onlara doladım. "İblisler bariyeri aştı. Galen ve diğer herkes onlarla savaşıyordu. İyi olup olmadıklarını bilmiyorum."

Castor göğsünün ortasına dokunarak, "Onlardan biri ölseydi bilirdim," dedi.

"Senin için de aynı şeyi söylediler."

"Bu bizim bağlantımız. Görünmez ipliklerle birbirimize bağlıyız. Birimiz öldüğünde, o iplik kopar." Başını duvara yasladı, ellerini yumruk yaptı. "Daha güçlü olamadığım için kendimden nefret ediyorum. Onunla savaşmaya çalıştım ama artık yapamazdım. Belphegor istediğini aldı. Tüm bunlar aptal olduğum için oldu. Gardımı düşürdüm. Ve tüm bunlar ateşli bir kış parçası geceyi onunla geçirmem için bana yalvardığı için oldu."

"Kulüpteki adam mı?" Ben sordum. "Raiden bize biriyle tanıştığını söyledi.

Kendini suçluyor."

"Raiden'in hatası değildi. Ona gitmesini ben söyledim." Castor derin bir nefes aldı. "Adam bir vampirdi. Hem de çok ateşli. Onu sikip . Ama sonra ikinci raunt için evine dönmek istedi. Sonraki

Bildiğim tek şey, boğazıma dayanmış soğuk bir bıçak ve etrafımı saran beş iblisle uyandığımdı. Vampir beni onlara sattı."

"İblisler perdeyi nasıl aştı?"

"Belphegor insanların kafalarının içine girebiliyor," diye yanıtladı Castor. "Onu engellemeye çalıştım ama istediğini elde etmenin bir yolu var. Temelde psikolojik işkence. Zihninize görüntüler yerleştiriyor. Korkunç şeyler görmenizi sağlıyor. Bazıları yaşanmış şeyler, bazıları da en derin korkularınız. Bunu sen kırılanda kadar yapıyor." Başını öne eğdi. "Ve ben kırıldım. Yerini öğrendiğinde, içeri girebilmeleri için perdeyi geçici olarak zayıflatacak bir tür büyü için kanıma ihtiyacı vardı. Çok üzgünüm Simon."

"Bu senin suçun değil. Yüzüğü almanın bir yolunu bulmaları an meselesiydi." Sargılı elimi gözden uzaklaştırdım, yoksa muhtemelen yine kuru kusacaktım. "Parçalar ve parçalar bana geri geliyor. Bir şey beni yüzüğü takmaya zorladı. Sanırım ondan sonra bayıldım. Ama Galen'in beni tuttuğunu hatırlıyorum. Odada başka bir adam da vardı. Yüzüğü takması gereken kişiyle kanımı paylaştığıma dair bir şeyler söyledi, bu yüzden bana yapıştı."

Castor kaşlarını çatı. "Sanki akrabaymışsınız gibi mi? Ama sen insansın." "Biliyorum. Bu hiç mantıklı değil."

Odanın karşısındaki büyük kapı, gıcırdayarak açılmadan önce bir *çınlama* sesi duyuldu. Kumral saçlı iblis içeri girdi. Gömleğinin önü açıktı ve kaslı göğsünü gösteriyordu. Onu diğer zamanlarda gördüğümünden farklı olarak, kafasından iki küçük boynuz çıkmıştı.

"İkinizi de uyanık görmek güzel," dedi, odanın ortasına doğru yürürken yürüyüşü rahattı. Kapı arkasından açık bırakılmıştı. Bunu bizimle alay etmek için bilerek mi yapmıştı?

"Siktir ." Castor onu tersledi.

"Kaba olmana gerek yok, Greed. Belphegor seni öldürmek istedi ama ben onu aksi yönde ikna ettim. Bana teşekkür etmelisin."

Castor bunun yerine ona tükürdü.

"Siz Nefilimler çok kötü davranışlara sahipsiniz." Anka Castor'a doğru hırladı. "Gazap onu her ziyaret ettiğimde bana akılsız bir canavar gibi saldırıyor ve şimdi beni vücut sıvılarıyla ödüllendiriyorsun. Eğer ne demek istediğimi anladıysan, farklı bir tür tercih ederdim. Ama seninle değil. Sen benim tipim değilsin."

"Sen hiç çeneni kapatmaz mısın?" Castor sordu. "Yemin ederim. Sesiniz psikolojik savaş için kullanılabilir. Sadece senin sonsuz bir parçan

lanet olası ukala orospu çocuğu gibi boşboğazlık ediyorsun."

"Bir dahaki sefere sana işkence etmemiz gerektiğinde aklımızda tutmamız için ilginç bir fikir," diye karşılık verdi Phoenix. "Bu sefer tek yapmamız gereken sana en çok korktuğun şeyleri göstermekti ve sen de kırıldın."

Castor acı içinde, "Dur," dedi.

"Gerçekle yüzleşmek zor, ha?" Phoenix'in gülümsemesinde mizah yoktu. Soğuktu. Hesaplanıyordu. "En büyük korkun kardeşlerinin öldüğünü görmektir. Sanırım seni en çok yıkan, zavallı küçük Sloth'un parçalandığını, küçük bedeninin kanlar içinde ve kırık dökük olduğunu görmek oldu. Onu hayal kırıklığına uğrattın, biliyorsun. Yerlerini bildirdiğin anda hepsini yüzüstü bıraktın."

Castor'un gözlerinde gölgeler dolaşıyordu. Belphegor'un ona gördürdüğü rahatsız edici görüntüleri mi hatırlıyordu?

"Kapa çeneni," dedim iblise. "Ve bunu yaparken yüzündeki o aptal sırıtışı da sil."

Phoenix bana doğru bir adım attı. "Gözlüklerin olmadan sırıtışımı *görebiliyor* musun?"

"Bunun aptalca olduğunu bilecek kadar." Castor homurdandı.

"Elin nasıl?" diye sordu Phoenix. "Parmağını kesmek ideal değildi ama çok sabırsız davrandım."

Castor'dan kuru bir kahkaha geldi. "Bunu gerçekten yapmamalıydın. Galen seni lime lime edecek."

İlk defa iblisin kendine güveni azaldı. Aslında biraz korkmuş görünüyordu. Ama sonra toparlandı. "Bu hikâyenin mutlu sonla biteceğini düşünüyorsanız, büyük bir yanlışta bulunuyorsunuz. İblis orduları bu duvarların dışında bekliyor. Yoldaşlarının hepsini öldürebileceğini düşünüyor musun? Hiç sanmıyorum. Onlar size ulaşmadan ikiniz de burada çürüyüp gideceksiniz."

Gürültülü bir kükreme duvarları sarsarken tüylerim diken diken oldu.

Açık kapıdan bir adam fırladı, siyah kanatları omuzlarından çıkıyordu. İri yarı biriydi, muhtemelen Galen'in boyundaydı ya da bir santim daha uzundu. Altın sarısı saçları ve önündeki iblise hançer gibi bakan açık kahverengi gözleri vardı.

"Belphegor," dedi Phoenix, gözleri irileşerek. "Nesin sen-"

"Oğlum bu gece zarar gördü!" Belphegor böğürerek Phoenix'i gömleğinin önünden yakaladı. "Adamlarınızdan biri göksel bir bıçakla boğazını kesti. Sana ona zarar vermemeni emretmişim, değil mi?"

"Evet, efendim," diye kekeledi Phoenix. "Ama boğazını kesen *ben* değildim."

"Sizin adamlarınız. Sizin sorumluluğunuz. Her komutan bunu bilir."

"Oğlunuz adamlarıma saldırdı. Onları öldürmesine izin mi vereceklerdi?"

"Gray?" Castor zincirlerine karşı çırpınarak sordu. "Ne oldu?" Midem düğümlenmişti. Gray olmaz. Hiçbir savaşçının zarar görmesini istemiyordum ama özellikle onun. Koluma yapışmayı ve kucağımda yatmayı nasıl sevdiğini hatırladım. Gözlerini kapatmadan önce bana hep o uykulu küçük gülümsemesini

Gözler.

Belphegor Castor'u görmezden geldi. "Eğer kral seni kişisel oyuncacı olarak istemeseydi, bağırsaklarını deşer ve seni onlarla birlikte asardım."

"Kişisel oyuncak mı? Bu biraz abartılı oldu. Beni danışmanı olarak istiyor. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Düşmüş melek hışımla odadan çıkmadan önce Phoenix'i kendisinden uzaklaştırdı.

"Bir de iblislerin kötü olduğunu söylerler," dedi Phoenix, artık kırıışmış olan gömleğini düzelterek. "Çok kötü bir öfkesi var."

Bir şey dikkatimi çekti. Konakta Belphegor'dan bahsedildiğini duyduğum birkaç seferde, kardeşler ondan korkunç derecede kötü bir varlıkmiş gibi bahsetmişlerdi. Ama oğlu için duyduğu endişe gerçektir. Zıt taraflarda savaşmış olsalar da, düşmüş melek Gray'e değer veriyordu.

"Kralınız nerede?" Castor sordu.

"Yakında onunla tanışacaksın." Phoenix'in karanlık gözleri bana kaydı. "Özellikle seninle ilgileniyor."

"Aynı kanı paylaştığımız için mi?"

"Zekice," dedi iblis. "Ama sadece anne tarafından. Gördüğünüz gibi o bir insandı. Lucifer onunla yattığında bakire olması dışında önemli biri değildi. Daha sonra başka bir adamdan başka çocukları oldu. Sıkıcı bir insan olduğunu da eklemeliyim. Sen de oradan geliyorsun. Kan bağı bin yıllar boyunca zayıfladı ama asla silinmedi."

"Yüzük bu yüzden mi beni ele geçirebildi?"

Phoenix başını salladı. "Hayatta olduğun için şanslısın. Belki de zayıf kanın yüzündendi ama güç sende tam olarak kök salmadı. Eğer kök salsaydı, içten dışa doğru yanardın."

Damarlarımdaki ateş hissini hatırladım ve ürperdim.

"Lucifer'den bahsettiniz," dedi Castor, sesi titreyerek. "Kralınız olamaz..."

"Oğlu mu?" Phoenix gülümsedi. "Bekleyip görmen gerekecek, değil mi? Eğer öyleyse, babasının hapse atılmasına yardım ettiğin gerçeğini göz önüne alırsak, seni gördüğüne çok sevineceğinden şüpheliyim Nefilim. Şimdi izin verirsiniz, yapmam gereken hazırlıklar var."

"Bekle," dedim.

Döndü. "Ne?"

"Neredeyiz?"

"Ben de seni küçük, zeki bir insan sanıyordum." Anka kuşu tısladı. "Nerede olduğunu *sanıyorsun*? Disneyland'de mi? Yeraltı dünyasındasın. Dışarı çıkmanın tek yolu parçalara ayrılmak, o yüzden ben olsam buna alışmaya başladım."

Phoenix gitti, kapıyı kapatıp arkasından kilitledi. "Yeraltı dünyası mı?" Şok içinde fısıldadım. "Cehennemdeyim."

"Cehennem diye bir yer yok," dedi Castor. "En azından size anlatıldığı şekilde yok. Yeraltı dünyası ya da bazen anıldığı şekliyle cehennem, ölümsüzlerin evidir. Bu çoğunlukla iblisleri içerir, ancak başka varlıklar da vardır. Peki cehennem? Ateş, kükürt ve ruhun ebedi acısı mı? Evet, hayır. Hiç de öyle bir yer değil."

"Şey, bu... güven verici."

Castor, "İnsanlar burada hâlâ güvende değil," dedi. "Size anlatıldığı gibi olmayabilir ama yine de tehlikeli."

"İnsanlar öldüğünde ruhları nereye gider?"

"İyi ruhlar Elysium'a ya da bazılarının dediği gibi Cennet'e gider. Kötü olanlar için mi? Yaygın adı Sheol. Yeraltı dünyasının ruhlar için özel olarak ayrılmış bir bölümüdür. Ve inanın bana, oraya gitmek istemezsiniz."

Neredeyse nedenini soracaktım ama vazgeçtim. Zaten çok korkmuştum. Bunu daha da arttırmama gerek yoktu. "Gerçekten de yeni kralın Lucifer'in oğlu olduğunu mu düşünüyorsun? Lazarus, Lucifer'in tüm oğullarını öldürdüğünü söyledi."

"Alastair yüzüğü ilk incelediğinde, kayış boyunca uzanan oymanın bir tür bağlama büyüsü olduğunu söylemişti." Castor pozisyon değiştirirken yan tarafındaki bir yarayı tuttu. "Belki de birisi Lazarus'un izini sürememesi için oğlunun gücünü o yüzüğe aktarmıştır."

"Ve sonra Clara'nın atası fikrini değiştirip yüzüğü sakladığında, yüzüğü ona geri vermelerini engelledi."

Castor başını salladı. "Sadece bir teori." "Sanırım yakında öğreneceğiz."

Başımı mağara duvarına yaslayarak gözlerimi kapattım ve Galen'i düşündüm. Kızgın olduğuna emindim. Ve endişeliydi. Sadece öfkesini kontrol altında tutmasını umuyordum. Bana ne olursa olsun, kendisini Gazap'a kaptırmasını istemiyordum.

Onu bir daha görebilecek miydim? "Hey, Castor?"

"Öyle mi?" Sesi çok yorgun geliyordu. Bitkin.

"Eğer burada ölürsem..." Gözyaşlarımı kırptırdım ve boğazımı temizledim. "Sadece hiçbirinden pişman olmadığımı bilmeni istiyorum. Seninle ve kardeşlerinle tanışmak başıma gelen en güzel şey."

"Çok kötü değilsin. Bir insan için." Castor gülümsedi. "Ölmene izin verirsem lanetleneyeğim, Simon. Galen'in sonsuza dek bu konuda sızlanmasını gerçekten duymak istemiyorum. O yeterince acı çekiyor. Sensiz dayanılmaz olacak."

Castor'un söylemediği şeyi duydum. Onun da beni önemseydiğini.

Yorgunluk beni ele geçirdi ve gözlerim tekrar kapandı. Daha fazla mücadele edemedim.

Sayısız yıldızla parlayan parlak bir gece gökyüzünü hayal ettim. Yükselirken Galen'in kolları beni sımsıkı sarmıştı ve dudakları enseme okşuyordu. Bizi daha da yükseğe çıkardı ama ben korkmuyordum.

Onun kollarında, başka hiçbir şey bana dokunamazdı. Güvendeydim.

Dört iblis beni ve Castor'u hücremizden sürükleyerek çıkardı ve bizi dolambaçlı bir koridora . Bir dizi merdivene ulaştık ve onları tırmandık. Başka bir koridora ulaşmadan önce spiral bir merdivenden yukarı çıktık. Yakınlardan akan suyun sesi geliyordu ve havadaki nemli misk kokusu, yağmurun çimenleri ıslatıp toprağa batması gibi topraksı bir kokuya dönüştü.

Ve sonra, bir esinti.

Bir köşeyi döndük ve ağzım açık kaldı. Yeraltı dünyasının yeryüzünün derinliklerinde lav havuzları ve havaya yükselen dumanlarla kaplı olacağını düşünmüştüm. Onun yerine kendimi gece gökyüzüne bakarken buldum.

Ay ışığı, uzun sütunların arasından parlayarak açık hava yürüyüş yoluna yayıldı. Daha yakından baktığımda bunun alışık olduğum ay olmadığını fark ettim. İki tane vardı, biri daha büyüktü ve soluk bir mavi tonu vardı, daha küçük olanın etrafında ise kırmızı bir halka vardı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa gerçekten iki ay mı var?" Castor bıyık altından kıkırdadı. "Doğru görüyorsun."

Dalları yumuşak pembe yapraklarla bezenmiş rengârenk ağaçlar bir avluya sıralanmıştı. Kiraz çiçeklerine benziyordu ama biraz farklıydı. Bu çiçekler parlıyordu.

"Vay canına," dedim. "Bu kadar güzel olmasını beklemiyordum."

"Pek çoğu bilmiyor," diye cevap verdi Castor. "Karanlığın sizi baştan çıkarması gerektiğini unutuyorlar. Tıpkı Lucifer'in bazı tasvirlerinin onu kırmızı derili, toynaklı ve pençeli bir canavar olarak göstermesi gibi. Gerçekte ne zaman? O görebileceğiniz herkesten daha güzel. Hem erkekler hem de kadınlar onun huzurunda dizlerinin üzerine çökmüş, güzelliğinden etkilenmişlerdir."

"Bu kadar sohbet yeter," dedi bir iblis, Castor'u öne doğru iterek. Tüylü kahverengi saçlarından uzun boynuzlar çıkıyordu ve ince siyah bir kuyruğu vardı, ama bunun dışında insana benziyordu.

Castor tekrar itilmeden önce, "Güzel kuyruk," diye karşılık verdi. "Sinirlenmene gerek yok. Küçük şirin bir kuyruk. Hey! O kadar da sert değil."

Ona omzumun üzerinden bir bakış attım ve o da sırtıttı. Onun felsefesine göre, eğer öleceksek, boyun eğdirilmiş bir mahkûm olmayacaktı. Mümkün olduğunca uzun süre ukala ağzıyla onları kutsayacaktı.

Castor'un elleri ve ayakları zincirlenmişti ve kelepçeler koyu mor rünlerle parıldıyordu. Sihirli zincirler mi? Muhtemelen onu zayıflatmak için. Sadece benim bacağım zincirliydi. Belli ki hiçbirisi için bir tehdit değildim.

Yürüyüş yolu küçük bir ortaçağ kalesine benzeyen bir yere çıkıyordu. Taş duvarlar, kuleler ve iki büyük ahşap kapıya çıkan basamaklar. İblisler bizi içeri sürüklediler ve bir kez daha buranın güzelliğine vuruldum. Giriş holü, girift bir şekilde oyulmuş sütunlar ve koyu kırmızıya boyanmış mermer zeminiyle geniş, açık bir alandı.

Gotik tarzdaki iç mekan bana Drakula'nın şatosunu hatırlattı. Yine de bu yorumu kendime sakladım.

"Kımılda," dedi arkamdaki iblis, ben aval aval bakarken beni iterek. "Kral bekliyor."

Önce dar bir geçide, sonra bir başkasına yönlendirildiğimizde Castor'un muzip sırıtışı soldu. Gözlerindeki tedirginliği fark ettim. O gün Alastair'in çalışma odasında yüzüğün gücünü ilk kez hissettiklerinde her bir savaşçının yüzüne değen aynısıydı.

Kapalı bir kapıya ulaşan iblislerden biri kapıyı iki kez çaldı. Kapı diğer taraftan açıldı ve hem Castor hem de ben içeriye itildik.

Oda.

Açık pencereler gece gökyüzünü ve ötelerindeki iki ayı gösteriyordu. İçlerinde cam yoktu, daha çok duvardaki açık boşluklar gibiydiler. Dışarıya doğru çıkıntı yapan bir balkon, odadan ince sütunlarla ayrılmıştı, kapısı yoktu. Her tarafa şamdanlar yerleştirilmişti, mumlar yanıyordu ve bir duvarın ortasına büyük bir şömine oturtulmuştu, alevler çukurda çıtırdıyordu.

Bizi kaleye götüren iblisler kapıyı kapatıp karşısında durdular.

"Hoş geldiniz," dedi bir adam. Sesi kulağa hoş geliyordu. Yumuşaktı. Bir sütunun arkasından çıktı. Kırmızı ve gümüşle beneklenmiş siyah kanatları arkasında kıvrılıyordu ve teni ayın soluk ışığında parlıyordu. Uzun siyah saçları göğsüne düşüyor, bir kısmı kırmızı bir şeritle arkadan bağlanıyordu.

Castor dizlerinin üzerine çöktü, vücudu titriyordu. "Lucifer," diye inledi, bakışlarını aşağıya dikmişti. Sanki vücudundaki her kas karşısındaki adamın iradesine boyun eğmişti.

"Ona çok benzediğimi söylerler," diye cevap verdi adam, bir adım daha yaklaşarak. Siyah pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. "Benim adım Asa, Sabahyıldızı'nın ilk doğan oğlu. Ve sen de..." Başını eğdi. "Onu yenen Nefilim savaşçılarından biri. İçinde bir karanlık hissediyorum, günahının bir izi. Açgözlülük mü?"

Castor . "Cevap ver bana."

"Evet," diye soluk soluğa kaldı, sanki bu sözcük ağzından zorla çıkmıştı.

"Tuhaf. Bana o kadar da güçlü görünmüyorsun." Asa geldiğinde Yaklaştığımda gözlerinin gölgesi dikkatimi çekti. Koyu bir kızıldı. Sonra o gözler bana kaydı. "Simon. Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum. Vücudunda geçirdiğin zaman tam olarak sayılmaz."

"Kulağa hiç de ürkütücü gelmiyor," diye mırıldandım. "Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum derdim ama bana söylenenlere göre korkunç bir yalancıyım."

"Sakin ol evlat. Beni test etme." Asa'nın gözleri kırmızısının daha parlak bir tonuyla parladı, sonra biraz öne doğru yığıldı ve kendini yanan ateşin önündeki koltuğun köşesinde buldu.

"Lordum," dedi iblislerden biri, onun yanına koşarak.

Castor yerden kalktı ve titrek bacakları üzerinde durdu, Asa'nın üzerinde tuttuğu her şey kalktı.

İblis Asa'yı oturması için yönlendirdikten sonra masaya gitti ve şeffaf bir kadehi koyu kırmızı bir sıvıyla doldurdu. Şarap olabilir mi? Asa bir yudum aldı

ve sandalyeye daha çok gömüldü, elleri titriyordu.

"Zayıfsın," dedim.

Asa bana doğru baktı. "Ne kadar gözlemci bir insansın sen. Binlerce yıl boyunca bir mücevher parçasının içine hapsolmayı dene ve ilk uyandığında da biraz keyifsiz olup olmadığını gör."

"Neden kapana kısıldınız?"

"Çünkü savaştaydık ve babam kaybettiğini fark etti." Asa kadehini yavaşça çevirmeden önce bir yudum daha aldı, koyu renkli sıvı kadehin içinde dönüyordu. "Melek ordusunun başı kardeşlerimi çoktan katletmişti. Gözlerini bana dikmeden önce babam Belphegor'a özümü geçici olarak aktarabilecek bir cadı bulmasını emretti. Nefilimler kısa süre sonra babamı kilit altına aldı. Sonra, cadı bize ihanet etti. Ve böylece ben de kilit altında kaldım."

"Bu süre zarfında bedeniniz neredeydi? Bir yerlerde cam bir tabutun içinde mi?"

Kesinlikle *Pamuk Prenses*'e bir gönderme ama aklıma gelen tek şey buydu. Ya da belki *Uyuyan Güzel* gibi. Onu yüksek bir kulenin tepesinde uyurken ve gerçek aşkının gelip onu öpmesini beklerken hayal ettim.

"Çok soru soruyorsun."

"Bunu daha önce de duymuştum."

Asa içini çekti ve sandalyeden kalktı, gücü biraz yerine gelmişti. "Seni buraya kendimden bahsetmek için getirmedim."

"O zaman bizi neden buraya getirdin?" Castor sordu.

Asa gülümsediğinde, sinirlerim karnımda düğümlendi. Bunda nazik bir şey yoktu. "Kutlama için elbette. İblisler yeni krallarını karşılamak için bekliyor. Biriniz etkinliğin eğlencesi olacak, diğeriniz de ana ziyafet için bir yemek olacak. Hanginizin hangisi olduğunu tahmin etmenize izin vereceğim."

"Beni yiyecek misin?" Dehşet içinde haykırdım, benim için hangisini kastettiğini çok iyi biliyordum.

"İnsan eti bir lezzettir," diye cevap verdi Asa, sesi eğlenceyle çınlıyordu.

"Ama ben senin uzaktan akraba yeğenin gibi bir şeyim," dedim boşa kürek çekerek. Yine de doğrudu.

"O zaman sanırım daha da lezzetli olacaksın." Omuz silkti, sonra sıkılmış gibi elini salladı. "Götürün onları. İnsanın hazırlanmak için mutfağa gitmesi gerekiyor. Nefilim hücrelerine geri dönecek."

Hazırlanmış mı? Derisi yüzülmüş ve pişirilmiş olarak mı? Ateşte kavrulduktan sonra ağzımda bir elmayla ziyafet masasının ortasına mı yerleştirildim? *Aman Tanrım.*

Bir el pazımı sıkıca kavradı ve sarsılarak tutuştan kurtuldum. İblis homurdandı ve kafamın arkasına öyle sert vurdu ki yere düştüm, görüşüm bir anlığına bozuldu.

"Ellerini ondan uzak tut!" Castor kükredi ve etrafındaki zincirler onu yakalayıp yerinde tutmadan önce iblise doğru hücum etti.

"İşte senin savaşçı ruhun," dedi Asa ona. "Çukur için buna ihtiyacın olacak.

İblisler sizden bir parça koparmak için can atıyor olacak."

"Cas!" İki iblis beni ayağımdan çekip odadan dışarı sürüklerken bağırdım. Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyordu ki göğsümden fırlamaması bir mucizeydi. Korku boğazımı sıkıca kavrariken gözlerim yaşlarla doldu. Yine kusacaktım.

"Lanet olsun, bırak beni!" Castor, koridorda ilerledikçe bağırıışlarının uzaklaştığını söyledi. "Ona zarar vermeyin! Lütfen!"

"Sana nasıl yalvardığını duydun mu?" dedi solumdaki iblis derin bir kıkırdamayla. "Acınası. Kendisi için merhamet dileniyor olmalı."

"Çukur nedir?" Gece bitmeden bir iblisin akşam yemeği olacağım gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için sordum.

"Tam olarak adından da anlaşılacağı gibi," diye yanıtladı beni tutan diğeri. "Burası bir dövüş çukuru. Gladyatör tarzı ölümüne bir dövüş."

"Eğer kazanırsa, serbest bırakılacak mı?"

"İnsanlar çok aptal yaratıklar." Sivri dişlerini göstererek gülümserken menekşe rengi gözleri bana doğru kayd. "İğrençlik ilk dövüşü kazanırsa, başka biriyle karşılaşacak. Sonra bir başkasıyla. Arada mola yok. Üçüncü, şanslıysa dördüncü dövüşte çok yorulmuş olacak ve hareketleri özensizleşecek. Kutlamanın sonunda kesik başı kralın salonunu süsleyecek."

İşte oldu.

Öne doğru atıldım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken kuru bir nefes aldım.

İblisler güldüler ve yürümeye devam ederken beni de kendileriyle birlikte sürüklediler. Arkalarından tökezledim ve bir kaçış planı düşünmeye çalıştım. Ama strateji oyunlarında her zaman berbat olmuştumdur. Onlara vurup kaçmayı deneyebilirdim ama bileğimdeki zincir uzağa gitmemi engelleyecekti. Belli ki benden çok daha güçlü ve büyüklerdi. Çığlık atmak hiçbir işe yaramazdı.

Yine de onlarla savaşmaya çalıştım.

Sağ tarafa doğru atılmadan önce yumruğumu birinin ensesine indirdim. Zincir geriye doğru sarsıldı ve bacağımı altımdan çekip aldı. Sert zemine çarptım, nefesim ciğerlerimden fırladı. Nefes nefese kaldım ve şimdi çok kızgın olan iki iblise baktım.

"Bunu ödeyeceksin," dedi vurduğum iblis, ensesini ovuşturarak. "Etini kemiklerinden ayırdıklarında hâlâ hayatta olduğundan emin olacağım."

Castor koridorun aşağısından tekrar bağırdı ama ne dediğini duyamayacağım kadar uzaktaydı.

İblisler beni ayağa kaldırdı ve kemerli bir kapıdan geçirerek taş basamaklardan aşağı itti.

Hücremden çıkıp elektrikli sandalyeye doğru gidiyormuşum gibi *yürüyen ölü adam* aklımdan geçti. Panik göğsümde yükselmeye başladığında derin bir nefes aldım ve zihnimdeki Galen imgesine odaklandım.

Bana gülümserken açık gri gözlerinin kenarları kırış kırış olmuştu. Yeterince odaklanırsam sandal ağacı kokusunu bile alabiliyordum. İşte buna tutunacaktım.

Sonuna kadar.

On Dokuzuncu Bölüm

Galen

Beşimiz, uykulu sahil kasabasının eteklerindeki ormanın karanlığıyla örtülü yeraltı dünyasının girişinin dışında duruyorduk. Ölümsüzler diyarına fark edilmeden girmenin çok az yolu vardı ama Lazarus savunmada gizlice içeri girmemizi sağlayacak bir çatlak bulmuştu.

Gazap'ı henüz serbest bırakmamıştım ama damarlarımda süründüğünü hissediyordum. Bekliyordum. Bazen kendimi Dr. Jekyll ve Bay Hyde gibi hissediyordum. Wrath kontrolü ele geçirdiğinde, artık ben değildim. Aslında değildim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin Galen," dedi Alastair, ses tonundaki endişe hissediliyordu.

"Bunu zaten konuşmuştuk."

"Peki ya dövüş bittiğinde ne olacak?" diye sordu. "Lazarus geçen sefer seni bir kafese atmak zorunda kaldı ve neredeyse seni öldürüyordu. Ölmeni izlemeyi reddediyorum."

Sesine sinen acı, kalbimde donuk bir sızıya neden oldu ama kararımı vermiştim. "O zaman başka tarafa bak."

Zamanı geldiğinde kontrolü tekrar ele alabileceğime dair umudumu korudum. Simon güvende ve kollarıma geri döndüğünde, tıpkı insanım her yakınımda olduğunda yaptığı gibi, Wrath'ın da sakinleşeceğine inanıyordum.

Bu bir kumar mıydı? Kesinlikle. Ama sinir bozucu gerçek şuydu ki Gazap beni daha güçlü yaptı. Ve kader arkadaşımı kurtarmak için her şeyi yapardım.

Bellamy, "Kon yakında burada olacak," dedi.

Vampir birkaç dakika sonra küçük açıklığa adım atarak göründü. Mor gözleri gecenin karanlığında belli belirsiz parlıyordu. "Üzgünüm geciktim. Düşünmem gerekiyordu."

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Eğer sizinle gelirim, bu benim türüm ve iblisler arasında bir savaş sebebi olacak. Hepiniz sizi önemseydiğimi biliyorsunuz. Ama bu savaşta tarafsız kalmamın en iyisi olduğunu düşünüyorum. Halkımın güvenliğini riske atamam."

Dişlerimi sıktım. "Kardeşimi iblislere satan *sizin* türünüzden biriydi. Bu taraf tutmak değil mi?"

"Söz konusu vampirin icabına bakıldı, sizi temin ederim," dedi Konnar. "Tüm varlıklar için güvenli bir sığınak olmaktan gurur duyuyorum. Kulübüm herkese açıktır. İblisler de dahil."

"Arkadaşımız olduğunu sanıyordum. Ama sen-"

"O haklı," dedi Alastair, ben vampire doğru adım atarken elini koluma koyarak. "Bu onun savaşı değil. Ondan böyle bir şey isteyemeyiz."

"O zaman neden geldin?" Daman zehirli bir ses tonuyla sordu.

"Sana biraz bilgi vermek için," diye yanıtladı Konnar. "Kardeşine ihanet eden vampiri sorguladım. 'Sorguladım' ona ne yaptığımı açıklamak için nazik bir yol. Bana, sizden birinin yakalanmasına yardım ederse iblislerin ona bazı güvenceler vereceğini söyledi."

"Ne tür güvenceler?" Alastair sordu.

"İblisler yükselip dünyayı ele geçirdiğinde, vampirler köleleştirecekleri insanları serbestçe yönetebilecekler." Konnar başını salladı. "Görüyorsun ya, ben her şeyi olduğu gibi seviyorum. İblislerin dünyayı yönetmesi, insanların fethedilmesi ve sığır muamelesi görmesi... Ben bunu istemiyorum. Yani bu benim dolaylı olarak savaşınıza müdahale etmem ve bunu durdurmanız gerektiğini söylemem. Ve bir şey daha... Bu gece yeni krala hoş geldin demek için bir tören düzenleneceği söylendi. Tören sarayın dışında gerçekleşecek." Kaşlarının ortası eğildi. "Savunmaları güçlü olacak."

Raiden sırtarak, "Yine de dikkatleri dağılmış olacak," dedi. "Onları gafil avlayacağız."

"İyi şanslar," dedi Konnar ağaçlara doğru geri yürümeden önce. Onlara ulaşmadan önce omzunun üzerinden bize baktı. "Bu işte tarafsız olmam gerektiğini biliyorum. Ama kıçlarına tekmeyi basın, tamam mı? Kendinizi öldürtmeyin."

Konnar gittikten sonra Bellamy, "En azından artık nereye gitmemiz gerektiğini biliyoruz," dedi.

"Evet, çünkü sıkı korunan kaleye girmek çocuk oyuncağı." Daman gözlerini devirdi.

Ağaçların arasına gizlenmiş rün işlemeli taşla yaklaştık. Alemler arasında bir geçit görevi görüyordu. Oraya tek seferlik bir yolculuk ve geri dönüş. Ellerimizi üzerine koymadan önce Raiden yukarı doğru sarsıldı.

"Bekle," dedi başını sola çevirerek. "Bir şey duydum."

Yapraklar hışırdadı ve hançerime uzandım. Alastair kılıcını çekti, savunma pozisyonu alırken çeliğin içindeki ateş titriyordu. Çizmelerinde ve kemerinde başka bıçaklar da saklıydı.

"Sence Kon geri dönecek mi?" Bellamy fısıldadı.

"Sanmıyorum," dedim ve sonra çevreme uyum sağladım. Görme. Ses. Koku. Sonuncusu ilgimi çekti. Bu kokuyu biliyordum ve çalılara doğru adım attım.

Kyo tökezleyerek dışarı çıktı, sonra beni görünce doğruldu. "Oh. Hey."

"Burada ne yapıyorsun?" Hançerimi indirerek homurdandım.

"Seni takip ettim sayılır."

Sakinleştirici bir nefes aldım -en azından alabildiğim kadar sakın- ve tökezleyerek çıktığı ağaçları işaret ettim. "Geri dön. Şimdi."

"Sana yardım edebilirim."

"Bize nasıl yardım edeceksiniz? Ne yaptığımızı bile bilmiyorsunuz."

"değil mi?" Kyo'nun gözlerinde garip bir parıltı belirdi, bu parıltı onu bir şekilde daha yaşlı gösteriyordu. "Simon tehlikede ve onu kurtarmana yardım etmek istiyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Alastair kılıcının ucunu Kyo'nun boğazına doğrultarak sordu. "Nesin sen, çocuk?"

Cevap vermesini bekledim. Parlayan kılıçlarla tamamen silahlanmıştık, gece geç saatlerde ormanda gizlice dolaşıyorduk ve o hiç şaşırmamıştı. Normal bir insan en azından bundan tedirgin olurdu.

"Bu bir tür sır," diye yanıtladı Kyo, kılıcın ucuna bakarken ellerini kaldırdı. "Şu şeyi indirebilir misin?"

Alastair onu boynuna yaklaştırdı. "Ne. Sen. Sen."

"Bilmen gereken tek şey yardım edebileceğim." Kyo bana baktı. "Lütfen Galen. Simon'ı sevdiğini biliyorum. Ben de seviyorum. Aynı şekilde değil elbette ama o benim arkadaşım. Bırak seninle geleyim."

"Bunun için zamanımız yok," diye tersledi Alastair, kılıcını indirip taşla doğru döndü. "Burada durarak harcadığımız her saniye, iblislerin ailemize kim bilir neler yapması için daha fazla zaman demek. Yoluna git evlat. Burası sana göre bir yer değil."

Bizim ailemiz. İçimde kaynayan öfke biraz olsun yatışmıştı. Alastair her ne kadar Simon'ı umursamıyormuş gibi davransa da, gerçek her zaman kendini göstermenin bir yolunu bulurdu. Sonunda.

"Vay canına," dedi Raiden, gözleri Kyo'ya dikilmiş bir halde. "Ne halt ediyorsun evlat?"

", ben çocuk değilim," dedi Kyo, gömleğini çıkarıp çimlere fırlatarak. Göğsü dövmelele kaplıydı. Kaburgalarının yan tarafındaki kiraz çiçeğı ağacının dalları göğsüne kadar uzanıyordu ve diğler tarafta suyun içinde bir ejderha ile çarpan bir dalga vardı. "Bunu gerçekten yapmamalıyım, ama işte gidiyorum..."

Tekrar bize dönmeden önce lenslerini çıkardı. Ortasında koyu renkli yarıklar olan parlak turuncu gözleri bana bakıyordu. Sonra sanki altında bir şey hareket ediyormuş gibi derisi dalgalanmaya başladı. Pullar belirmeye başladığında, Alastair'in keskin bir nefes alışını duydum.

"İmkânsız," diye fısıldadı.

Kyo insan formunu koruyordu ama derisini yeşil ve mavi pullar kaplamıştı. Sürüngen gözleri kükreyen bir ateş gibi kırmızı kıvılcımlarla turuncu renkte parlıyordu ve tırnakları kısa pençeler halinde keskinleşmişti. Arkasına uzandı ve omurgasından bir kılıç çıkarır oldu. Savaş katanasının dövülmüş bıçağının içinde dalgalar dalgalanıyor gibiydi.

"Evet, bu yüzden bir sır olduğunu söyledim," dedi Kyo biraz daha hırçın bir sesle. biraz uzamıştı. Muhtemelen çatallı dili yüzünden ağzından hızla çıkıp sonra tekrar girerken bir anlığına gözüme ilişti.

"Ryūjin," dedim şok olmuş bir halde. Ryūjin su ejderhası klanının kralıydı ve uzun zaman önce öldürülmüştü.

"Aslında onun oğlu," dedi Kyo. "En azından içlerinden biri."

Ejderhalar insan kılığına girebilme yeteneğine ve iki farklı ejderha formuna sahipti: Kyo'nun şu anda sahip olduğu gibi melez bir form ve yeterince güçlüyse tam boyutlu ejderhalara da dönüşebiliyorlardı.

Güçlerine gelince? Onlar zamanın başlangıcından beri var olan kadim varlıklardı. Bazı ejderhalar Nephilim'den bile daha eskiydi.

"Peki ben de sizinle gelebilir miyim?" Kyo sordu. "Yoksa bütün gece burada durup bana aval aval bakacak mısınız?"

Sorular için daha sonra bolca zamanımız olacaktı. Ama şimdi? Simon ve Castor'ın yardımımıza ihtiyacı vardı. Bir ejderhanın gücü olsa bile, yeraltı dünyasına girdiğimizde karşılaşacağımız iblis ordularına karşı yeterli bir avantaj olmayacaktı.

Gazap'ı serbest bırakma planım hâlâ geçerliydi.

"Konrar herkesin sarayın dışında toplandığını söyledi," dedi Alastair. "Oraya vardığımızda doğudan geleceğiz. O taraftaki orman, biz saldırmaya hazır olana kadar bizi gizleyecektir. Yapmamız gereken ilk şey Castor ve Simon'ın nerede tutulduğunu bulmak. Hücreler güney girişine yakın ama orada olmayacaklar. Bu çok açık."

Daman başını salladı. "Ben onları bulurum."

Savaş ve strateji söz konusu olduğunda her birimizin güçlü yanları vardı. Daman'ınki gizlilikti. Zayıf, kıvrak vücudu fark edilmeden hareket edebiliyordu. Benimki ise kaba kuvvetti.

Taşa doğru adım atarken Bellamy Kyo'ya göz kırptı. "Bütün bunlar bittiğinde, kesinlikle sevişmeliyiz. Bu dilin neler yapabileceğini merak ediyorum."

"Odaklan Lust," dedi

Alastair. "Oh.

Odaklanıyorum."

Daman Bellamy'nin omzunu itti. "Bir kez olsun sakinle düşünmeyi bırak."

Kyo kılıcını hazırlamadan önce sadece sırttı.

Diğer âleme geçmek için geçidi kullandığımızda öfke derimin altında kıpırdandı. Onu durdurmak için dişlerimi sıktım. Çünkü kontrolü ne kadar uzun süre elinde tutarsa, ondan geri almak da o kadar zor olacaktı.

Yeraltı dünyasının sonsuz karanlık gökyüzünde yürüdük, iki ay gölgeleri aydınlatıyordu. Orada güneş hiç parlamazdı. Sarayın doğusundaki ormanlık alana girdik. Adımlarımız hafifti. Sessizdi. Kısa bir yürüyüşten sonra, ileride toplanmış iblisleri gördüğümüzde ağaçların arasında diz çöktük.

Metalin metale çarpma sesi gibi kahkahalar da çınladı. Kimin daha güçlü olduğunu kanıtlamak için savaşılan iblis kutlamaları arasında kavgalar yaygındı. Bunu bir eğlence biçimi olarak da görüyorlardı. Sanırım insanlardan çok da farklı değillerdi.

Ateş çukurlarından dumanlar yükseliyor ve kadın dansçılar gösteri yaparken uzaktan davul sesleri ve çan şingirtıları geliyordu. Yıllar insan alemini değiştirmiş, teknolojik ilerlemeler getirmiş ve bu tür ortaçağ uygulamalarına olan ihtiyacı azaltmış olsa da, iblisler en azından yeraltı dünyasındayken bu eski yaşam biçimlerine bağlı kalmışlardı. Kutlama şekli de bunu yansıtıyordu.

Daman çömelip ormandan ayrılmadan önce telepatik olarak "*Ne bulduğumu size bildireceğim,*" dedi. Saniyeler içinde gözden kayboldu.

Simon bana çok yakındı. Korkmuş olmalı. *Eğer hala hayattaysa.*
Phoenix yüzüğün gücünün onu öldüreceğini söylemişti.

En kötü senaryoları hayal ettikçe sinirlerim geriliyordu. Bu kadar iblisin arasında bir insan mı? Elimi yumruk yaptım, eklemelerim gıcırdadı. Daman'ın rapor vermesini beklerken sadece yirmi dakika kadar bir süre geçti ama sanki sonsuzluk gibiydi.

"Castor savaş çukurunda," Daman'ın sesi kafalarımızı doldurdu.
"Şimdilik kendini koruyor ama hızlı hareket etmeliyiz."

"Simon nerede?" Ben sordum.

"Galen..."

"Anlat

bana!"

"Onu bulamıyorum," diye cevap verdi Daman. Kardeşimin hissettiği şeyin bir yankısı olarak göğsümde bir korku karıncalanması yayıldı. *"Ama bir grup iblisin daha önce korkmuş bir insanı mutfaklara nasıl sürüklediklerini anlatıp güldüklerini duydum."*

Mutfaklar.

Dengemi kaybedip çimlerin üzerine düştüm, odaklanmaya çalışırken etrafımdaki ağaçlar bulanıklaştı. Nefes almaya çalıştım ama ciğerlerim taşa dönmüştü. Çalışmayı bırakmıştı.

"Galen," diye fısıldadı Alastair, koluma dokunarak.

Onu kendimden uzaklaştırdım ve öfkeyle ayağa fırladım. Titriyordum. Alastair'in daha önce bahsettiği o tek iplik mi? Her geçen gün daha da yıpranan?

Sonunda kırıldı.

Öldür. Cezalandır.

Yakıcı öfke göğsüme yayılırken içimde öfke kükredi. Kalbime doğru. Küçük tarlanın karşısındaki ibislere odaklandım, görüşüm kırmızıya döndü... ve sonra onu serbest bıraktım.

Yirminci Bölüm

Simon

"Beni o tencereye koymayacaksın," dedim ateşin üzerinde kaynayan devasa su dolu tencereye bakarak. "İnsan boyutunda *olması* umurumda değil."

İblis şefin kıkırdaması tüyler ürpertici bir tizliğe . "İnsan bu gece kaynayacak."

"Hayır. İnsan olmayacak."

Tekrar gülerek, söz konusu tencerenin içinde ne varsa karıştırdı. Farklı bir iblis türüne benziyordu. Benden daha kısa boylu, sivri kulaklı ve garip bir böcek gibi her gözünde iki gözbebeği olan biriydi. Cildi sarı-yeşil bir pigmentasyona sahipti ve dişlerinden bahsetmeme gerek yok. Gözlüklerim olmadan bile ne kadar keskin olduklarını görebiliyordum.

Mutfak bana ortaçağ dizilerindekileri hatırlattı. Kendimi hem farklı bir zamana hem de farklı bir âleme taşınmış gibi hissettim. Yeraltı dünyasında elektrik yok muydu? Sifonu çeken tuvaletler?

Manyak şef bir bıçak tuttu ve dikkatimi çekmek için salladı. "Derisi yüzülmüş insan mı?"

"Um." Kelepçelendiğim duvara yaklaştım ve etrafıma bir göz atarak tezgâhlarda kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey -herhangi bir şey- aradım. Gözlerimi kısarak ahşap bir kabın içinden çıkan bir sapa baktım. Öne doğru sıçradım ve onu kaptım.

Hangi harika silahı buldum? Bir spatula.

İblis başını eğdi. "İnsan çerezi bununla ne yapacak?" "Bana gerçekten insan atıştırmağı mı dedin?"

"Sven!" diye bağırdı dişi bir iblis, mutfığa dalarak. Uzun siyah saçlarında yeşil çizgiler vardı ve tırnakları da ona uyuyordu. "Kralın yemeğıyle oynamayı bırak. Bu akşam kızarmış insan bekliyor."

"Kızarmış insan," dedi iblis şef, bana bakarken başını sallayarak.

İnledim ve spatulayı daha sıkı tuttum. Eğer düşeceksem, sallanarak düşecektim.

"İlginç biri. Hakkını vermeliyim." Bana yaklaştı, ben ona vururken elimdeki spatulaya bakıyordu. "Onu öldürmek zorunda olmamız çok kötü."

"Gerçekten yok," dedim. "Zaten tadım da güzel olmazdı."

Dişi iblis gülümsemeden önce havayı kokladı. "Bana çok lezzetli kokuyorsun. Dişlerimi sana geçirmeyi çok isterim. Sadece düşüncesi bile orgazmik."

"İlk defa bir kadın benim için orgazm kelimesini kullandı. Öte yandan erkekler..."

Güldü. "Senden hoşlanıyorum, insan."

"Gitmeme izin verecek kadar seviyor musun beni?" "Hayır."

Dışarıdan bağırışlar geliyor, sesler açık iki pencereden içeri giriyordu. Sven uzak duvardaki masanın üzerine zıpladı ve pencerelerden içeri baktı. Antenlerini o zaman fark ettim. Bağırışların nedenini kontrol ederken kıpırdadılar ve sonra tekrar aşağı atladı.

"Çok karanlık," dedi kesme tahtasına doğru yürüyüp daha önce hiç görmediğim tuhaf sebzeleri doğramaya başlamadan önce. Kesildiklerinde tatlı bir aroma yayıyorlardı.

"Eğlencenin bir parçası olmalı," dedi dişi iblis, zincirimi duvardan çözüp beni ileri doğru çekmeden önce. "Arkadaşının çukurda dövüştüğünü duydum. O ölünceye kadar sen de güzelce kızarmış olursun." Sven'e baktı. "Patates de ekleyelim mi?"

"Patates yok. Soğan daha iyi." Sven beyaz bir soğan almadan önce mor bir sebzeyi doğradı. "İnsanla iyi gider. Sulu etin lezzetini artırır."

Arkamdaki koridordan bir kargaşa sesi geldi ve dişi iblis dönüp baktı. Bana ne olduğunu anlayamadım. Genelde fevri ya da hızlı hareket eden biri değildim ama dikkatinin dağılmasından faydalandım ve onu kendimden uzaklaştırdım, tutuşu gevşerken zincirim ucundan tuttum.

Ve sonra koştum.

"Hey! Buraya gel!"

"İnsan atıştırmalığı! Spatulayı unuttun."

Ayak kelepçe dengemi biraz bozmuştu ve metal kelepçe derimi kesiyordu ama derimin yüzölmesinden daha iyiydi. Ya da canlı canlı kızartılmaktan. Daha hızlı koştum. Geçit sağa doğru kıvrıldı ve sonra bir dizi merdivene ulaştım, sakar kıkım yukarı çıkarken takıldı.

Neyse ki, ayağımı oldukça çabuk toparladım ve sahanlığın üstündeki kapıdan içeri daldım ve kendimi gece havasında dışarıda buldum.

Daha fazla çığlık kulaklarıma ulaştı. Çeşitli ateş çukurlarından yükselen dumanların arasında tam bir kaos gördüm.

Bu da kutlamanın bir parçası mıydı? Burası bir savaş alanına benziyordu; yükseklerde yanan ateşler, çimlerin üzerinde kıpırdamayan cesetler ve havayı delen kan dondurucu çığlıklar. İblisler yanımdan koşarak geçti, bazılarının uzuvları eksikti. Bana hiç dikkat etmediler. Kendilerini parçalayan şeyden kaçmaya odaklanmışlardı.

Kıpırdamazsam parçalanacaktım; daha lezzetli olmam için soğanla birlikte açık ateşte kavrulacaktım. Dışı iblisin peşimde olduğunu bildiğimden sola doğru fırladım ve kalenin diğer tarafındaki ağaçlara doğru koştum. Sadece ne yapacağımı bulana kadar.

Biri yeraltı dünyasından nasıl kaçabilir? Yürüyerek çıkamazdım. *Dövüş çukuru!* Castor orada olmalı. Onu bulmam gerekiyordu. O zaman umarım eve dönmenin bir yolunu biliyordur.

vidalanmış.

Ağaçların arasına saklanırken nefesimi tutabilmek için mücadele ettim. Karanlık, bulanık görüşümü daha da kötüleştirdi ve uzakta neler olup bittiğini görmek için zorlandım.

Büyük kanatları olan bir şey havaya yükseldi. Sonra gümüşü beyaz bir saç parıltısı gördüm. Karanlıkta göze çarpıyordu. Başka bir şekil havaya kalktı ve diğer kanatlı şekle doğru hamle yaptı.

"Simon?"

Gözlerimi kısarak önümdeki kişiye bakmadan önce çığlık attım. Bir adım daha yaklaşarak onu daha net görmemi sağladı. Kısa siyah saçlar ve dalgalanan kaslarla dolu bir vücut. Tüylerinde turuncu parıltılar olan siyah kanatlar.

"Raiden?" Doğru gördüğümünden emin olamayarak sordum. "Evet, benim. Biz-"

Ona doğru daldım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Gözyaşlarım serbest kalmadan önce gözlerimde yandı. Eğer o gerçekten buradaysa, bu Galen ve diğerlerinin de burada olduğu anlamına geliyordu. Raiden bana sarıldı ve beni yatıştırmaya çalıştı ama bu sadece daha çok ağlamama neden oldu.

"Çok korkmuştum," dedim ona tutunarak.

"Henüz ormandan çıkmadık," diye cevap verdi ve sonra biraz kıkırdamadan önce durakladı. "Gerçekten. Ormanın içindeyiz."

Ondan uzaklaştım ve gözlerimi sildim. "Galen nerede?"

Tam o sırada gürleyen bir kükreme havayı doldurdu ve ardından çığlık atan adamlar duyuldu. "Tam orada," dedi Raiden. "O, uh..."

"Gazap," dedim, kalbim doğru batıyordu.

Raiden başını salladı. "Bunu seni kurtaracak kadar güçlü olmak için yaptı." İblis sürüsüne bakmak için döndü. "Son gördüğümde Daman Phoenix'le savaşıyordu. Al, Belphegor'la savaşıyor."

Havada kılıç dövüşü yapan kanatlı figürlere daha yakından baktım. "Bu Alastair mi?"

"Evet. Burada kalmanı istiyorum, tamam mı? Bu noktadan ayrılma. Castor'u alıp buradan siktir olup gidene kadar güvende olursunuz. Kendimizi tutuyoruz, ama yakında daha fazlası gelecek ve hepsini tutamayacağız-"

Cümlesini bitirmeden önce üç iblis üzerimize saldırdı.

Raiden bir tanesinin başını kılıçla kesti, ardından bir diğersinin göğsüne hançer sapladı. Üçüncüsü daha zorlu bir görevdi. Kırmızı derili iblisin boyu en az sekiz fit olmalıydı ve bir adamı kolayca ikiye bölebilecekmiş gibi görünen devasa bir kılıç taşıyordu. Geniş kılıcını savurmadan önce Raiden'in ilk saldırısını savuşturdu, ağır kılıcın önümdeki havayı keserken çıkardığı *vınlama* neredeyse altıma işlememe neden oluyordu.

Şok içinde geriye doğru tökezledim. Raiden havaya sıçradı, kanatlarını bir kez çırttı ve sonra kılıcını dev iblisin kafasına indirdi, bıçak tam kafatasına saplandı. Vücudu çökmeden önce sarsıldı.

Raiden kılıcını iblisin kafasından mide bulandırıcı bir ıslak sesle çekerek, "Boş ver," dedi. "Burada da güvende olmayacaksın. Bu piçler her yerde."

"Peki ne yapacağız?"

Bana kılıcını uzattı. "Daha önce hiç bunlardan birini kullandın mı?" "Video oyunları sayılır mı?" Kılıcı tutarken elim titredi.

Raiden, kılıcın ağırlığını test ederken beni izleyerek, "Yemek programlarını izlemek seni ne kadar şef yapıyorsa o kadar," diye cevap verdi.

"Görüldüğünden daha ağır."

"Savaşmanı beklemiyorum ama kendini savunmak için bir şeye ihtiyacın var." Botundan ikinci bir hançer çıkardı ve ilerideki çatışmaya doğru dönerken iki hançeri birden tuttu. "Arkamda kal, tamam mı?"

Kabzayı sıkıca kavradım ve "tamam" olması gereken ama daha çok gıcırtya benzeyen garip bir ses çıkardım.

Raiden bir kolunu bana dolayarak, "Dayan," dedi.

Ne demek istediğini sormaya başladığımda bizi havaya fırlattı. Midem düşerken tekrar ciyaktım ve yerin ne kadar altımızda olduğuna bakmamaya çalıştım. Umut ışığı? En azından iblisler aşağıdaydı.

"Lanet olsun," diye tısladı Raiden sağdan karanlık bir şekil saldırırken.

Yerde olmaları için çok fazla.

Neden her şeye uğursuzluk getirdim ki?

Yere doğru tekrar dalmadan önce serbest kalan koluyla o şeyle mücadele etti. Eğer midemde bir şey olsaydı, onu altımdaki herkesin üzerine boşaltırdım. Ayaklarım tekrar sağlam zemine bastığında, dengemi bulmadan önce biraz tökezledim. Üç saniye bile geçmeden iblisler bizi fark etti ve harekete geçti; bazıları kılıçlarıyla saldırırken, birkaçı sadece uzun, keskin pençeleriyle bize doğru hücum etti.

"Geri çekilin!" Raiden bir dalga bize ulaşmadan önce bana "Geri çekil!" dedi.

Beni kendisinden daha uzağa iterken kığım bir *gümbürtüyle* çimlere çarptı. Tekrar ayağa kalkmadan önce yana doğru yuvarlandım.

Kılıç elimde garip duruyordu ve kolum onu çok yükseğe kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Bana doğru hamle yapan küçük bir iblisi savurmak için iki elimi de kullanmak zorunda kaldım. Sol elimdeki sargı ve lanet işaret parmağımın kaybı, tutuşu daha da garip hale getirmişti. Kumaştan kan sızıyordu ama adrenalinim yaranın acısını hissetmemi engelleyecek kadar yüksekti.

İki iblis daha beni fark edip öne fırlayınca geri adım attım. Ayakkabımın arkası biraz kaydı ve arkamdaki büyük siyah çukuru görmek için döndüğümde içim burkuldu. İçeriden hırlama ve homurdanma sesleri geliyordu, metalin metale çarpma sesi gibi.

Canlı bir kızıl saç parıltısı gözüme çarptı.

"Castor!"

Elinde bir savaş baltası vardı ve bana bakmadan önce kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir iblisi parçalıyordu. "Simon?" Sesi umutla doluydu.

Çukurdan uçarak çıkmadan önce başka bir iblisin kafasını kesti. Kelepçeler hâlâ iki ayak bileğindeydi ama zincirler çözülmüştü. Kollarını bana doladı ve burnuma kan ve kir kokusu çarptı. Yine de umurumda değildi. Ölmediği için çok mutluydum.

"Si?"

Sadece bir kişi bana böyle seslendi. Ama sesi tamamen yanlış geliyordu. Söz konusu kişinin yeraltı dünyasında işi olmadığından bahsetmiyorum bile.

Castor'dan uzaklaştım, bir tür sürüngen yaratığa benzeyen şeyle yüz yüze geldiğimde kalbim doksana karşı sıfır atıyordu. İnsan şeklindeydi ama derisi mavi-yeşil pullarla kaplıydı ve gözleri yanık turuncu renkte parlıyordu. Boynuzları siyah saçlarından geriye doğru kıvrılıyordu ve tırnakları pençe gibi keskin noktalara dönüşmüştü. Tırnaklarından kan damlıyordu, sanki onları insanları kesip biçmek için kullanıyormuş gibiydi.

Kılıcımı kaldırdım, o pençelerle beni kesmek isteyip istemediğinden emin değildim.

çok

"Hey! Bekle," dedi sürüngen ellerini havaya kaldırarak. "Benim. Kyo."

"Kyo?" Ona göz kırptım, sonra gözlerimi kısarak daha yakından bakmaya çalıştım.

yüzünü. "Bak, gözlüklerimi takmadığımı biliyorum ama benim tanıdığım Kyo bebek Godzilla'ya benzemiyor, tamam mı?"

"Godzilla'ya benzemiyorum. Sözünü geri al."

Castor hızla yaklaşan ibislere bakarak, "Siz ikiniz bunu daha sonra tartışabilirsiniz," dedi. "Misafirimiz var."

Cesur olduğumu ve tam bir belalı gibi iblislerle savaşırken üçünün yanında durduğumu söylemek isterdim. Gerçekte ise kılıcımı ölümcül bir şekilde kavradım ve bir şey bana uzaktan bile yaklaştığında deli gibi havaya savururken çığlık attım.

Alastair kanlı sol kolunu tutarak yanımıza düştü. Kanatları yer yer kesilmiş, tüyleri keçeleşmiş ve dökülmüştü.

"bin yıl önce de yenemedin, şimdi de yenemezsin," dedi Belphegor, onun önüne inerek. O da kanlar içindeydi ama o kadar hırpalanmamıştı.

"O zaman neden kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpek gibi kaçtın?" Alastair duruşunu düzelitti ve kılıcını hazırladı.

Belphegor kılıcını Alastair'in kafasına doğru savurmadan önce, "Senin o kontrolden çıkmış canavarın olmasaydı, ben kazanacaktım," diye homurdandı.

Alastair silahını tam zamanında kaldırarak darbeyi engelledi. Onlar dövüşürken, etrafımızda daha fazla iblis toplandı. Büyük, kaslı iblisler. Daha küçük olanlar ya geri çekilmiş ya da çimlerin üzerinde ölü yatıyorlardı. Nedense aklıma küçük antenlerini oynatan iblis şef Sven geldi.

Hâlâ mutfakta sebzeleri doğruyor ve beni hangi şekilde pişireceğine karar vermeye mi çalışıyordu?

Raiden ve Castor sanki bir şey dinliyormuş gibi durakladılar. Savaşçılar birbirleriyle telepatik olarak mı konuşuyorlardı? Yüz ifadelerinin sertleşmesinden hoşlanmamıştım. Sonra bana ve Kyo'ya döndüler - *aslında* Kyo olduğuna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum.

Raiden bir iblisin göğsüne tekme atmadan önce, "Seni geçide götürmemiz gerek," dedi. Bir şey onu açıkça huzursuz etmişti.

"Neden?" Ben sordum. "Az önce ne oldu?" Raiden bir kolunu belime doladı.

"Galen olmadan gitmiyorum!" Panik beni ele geçirirken Raiden'in göğsüne bastırdım.

Daman iblis dalgasının arasından sıyrılmış, gövdesi ve kollarındaki çeşitli yaralardan kanlar akıyordu. Bilincini korumak için savaşırken durumu daha da kötü görünen Bellamy'yi tutuyordu.

"Onu al ve git!" Alastair, düşmüş meleklerle tekrar çarpışmadan önce Raiden'a söyledi. "Bu bir emirdir."

"Kimse ayrılmayacak," dedi yumuşak bir ses. Bağırmadı ama sözleri gürültüde net bir şekilde çınladı.

Çatışma durdu ve herkesin üzerine ürpertici bir sessizlik çöktü.

Asa tepemizde süzülürken savaşçıların hepsi yukarı baktı, siyah kanatları arkasında yükselen dumanda büyük bir gölge yaratıyordu. Asa'yla çoktan tanışmış olan Castor gözlerini kamaştırırken, diğer Nefilimler ağzı açık kaldı.

"Olamaz," diye fısıldadı Raiden, kolları beni tutarken titriyordu. Hayalet görmüş gibi görünüyordu. Hepsini görmüştü.

Artık daha uyanık görünen Bellamy, Asa önüne indiğinde titredi. "L-Lucifer."

"Ne kadar güzelsin, değil mi?" Asa Bellamy'nin yanağını okşayarak söyledi. Onun dokunuşu Bellamy'yi dizlerinin üzerine çökertti. Asa daha sonra parmaklarını savaşçının kana bulanmış altın rengi saçlarının arasından geçirdi. "Seni hayatta tutmak zorunda kalabilirim. Çok uzun zamandır senin kadar güzel birini sikmemiştim."

"Çek ellerini onun üzerinden!" Daman hançerini çekerek Asa'ya doğru hamle yaptı.

Asa elinin basit bir hareketiyle Daman'ı geriye doğru uçurdu. Ona dokunmasına bile gerek kalmadı. Ancak, tıpkı Castor ve ben onunla ilk karşılaştığımızda olduğu gibi, Asa gücünün bir kısmını kaybetmiş gibiydi.

"Kralım?" Belphegor onun yanına koştu.

Asa otoriter tavrını korumaya çalışarak, "Ben iyiyim," dedi. Yine de etrafındaki havada kıvılcımlanan güç azalmıştı.

Kalabalıkta Galen'i aradım. Gray'den başka kayıp olan tek kişi oydu. O neredeydi?

"Gurur, doğru mu?" Asa Alastair'e doğru bir adım atarak sordu. "Babalarımız yakın arkadaştı."

Alastair'in dudakları bir hırıltıyla geriye çekilirken dişlerinin arasındaki çatlaklara kan doldu. "Ve ne? Sen ve benim aynı olacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Umudumuz bu, evet."

"Kardeşimi bir çukura attıktan sonra mı?" Alastair ona kan tükürdü. "Gidip kendini becerebilirsin. Babanı yendik ve sana da aynısını yapacağız."

Asa kollarını uzatarak etrafındaki iblisleri işaret etti. "Gururunuz sizi kör etmiş olabilir ama sayıca azsınız. Peki beni nasıl yeneceksiniz? Bırakın buradan çıkmak için savaşmayı, ayakta bile zor duruyorsunuz."

Gırtlaktan bir kükreme
duyuldu. Belphegor'un
gözleri büyüdü.

Anka iblislerin arasından fırladı. "Majesteleri! Yapmanız gereken
-" Havaya fırlatıldığında sözleri bir çığlıkla kesildi, taze bir yaradan kan
fıskırıyordu.

Büyük bir şey bize doğru hızla gelirken iblisler yolumuzdan sıçradı. Onu
o zaman gördüm. Tüylerinde kırmızı izler olan güzel siyah kanatlar. Kalbim
gırtlığıma fırladı ve içim rahatlayınca gözlerim acıdı.

Galen. O buradaydı. Zarar görmemişti. Doğruca kollarına koşmak ileri
doğru adım attığımda, Raiden beni geri çekti.

"Bu senin tanıdığın Galen değil, küçük insan," diye kulağımı tırmaladı.
"O seni hiç tereddüt etmeden parçalara ayırır."

"Hayır, yapmayacak!" Raiden'in elinden kurtulmaya çalıştım ama .

"Bahsettiğin canavar mı?" Asa Belphegor'a sordu.

Düşmüş melek başını salladı, sonra da savunma pozisyonu aldı.

Galen ona doğru hücum ederken iblisler Asa'nın etrafını sardı ama
hiçbirinin şansı yoktu. Bir iblisi yakalayıp çıplak elleriyle vücudunu ikiye
ayırmasını dehşet içinde izledim. Önüne üç tane daha çıktı ve onları da aynı
kolaylıkla öldürdü. Emin olamıyordum ama Galen'in gözleri siyah gibiydi;
beyazları bile görünmüyordu.

Asa daha önce de yaptığı gibi elini salladı ama Galen yolunu kesen
iblisleri yırtarcasına ilerlerken eli neredeyse hiç hareket etmedi. Kralın gözleri
ani tedirginliğini yansıtıyordu.

"Henüz onunla savaşıcak kadar güçlü değilsin," dedi Belphegor, Asa'nın elini tutarak. "Gitmemiz gerekiyor."

"Bu sözleri bana söylemeye nasıl cüret edersin?" Elini çekerken Asa'nın burun delikleri alevlendi. "Beni korkak mı sanıyorsun? Ben kimseden korkmam."

Anka kuşu Asa'nın yanında cisimlendi, vücudu biraz sallanıyordu. "Lütfen... kralım."

Daha fazla iblis kaçmaya başladı, bazıları gözden kaybolurken diğerleri ters yöne doğru koştu. Galen onları dehşete düşürdü. Kafamı zordu. Öpüştüğüm, birlikte güldüğüm Galen karşımdaki aynı adam değildi.

*"Her günün her saniyesinde içimdeki canavara karşı savaşıyorum.
Ben."*

Galen'in sözlerini hatırlayınca gözlerim yaşardı. Bu onun Yani.

"Vay anasını," dedi Maybe-Kyo yanımdan. "Bu gerçekten Galen mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Alastair, ağır ağır nefes alarak. Yere yığılacakmış gibi görünüyordu. "Bu Wrath."

Tekrar ileri doğru adım atmaya çalıştığımda Raiden beni daha sıkı tuttu. Castor gelip önümde durdu ve Daman da onun yanında durdu. Bellamy de onlara katıldı, sonra da Kyo. Koruyucu bir duvar oluşturuyorlardı. Dövüş çukuru arkamızdaydı, bu yüzden düşmanlar sadece tek bir yönden geliyordu.

Artık Galen'i de düşman olarak mı görüyorlardı?

Asa bize ters ters bakarak, "Bu iş daha bitmedi," dedi. Gücü gözle görülür biçimde daha da zayıflamıştı. "Yakında tekrar buluşacağız."

Phoenix bir elini Belphegor'un diğer elini de yeni kralın üzerine koydu ve üçü birden ortadan kayboldu. Geri kalan iblisler de alanda sadece biz kalana kadar kaçtı. Biz kazanmıştık.

Öyle hissettirmemesi çok kötü.

Alastair Raiden'a, "Geçide git," dedi.

"Peki ya Galen?" Raiden'ın beni tutuşunu kırmaya çalışırken çarpınarak sordum. "Onu geride bırakmayacağız."

"Öyle bir niyetim yok," diye cevap verdi. "Ona ulaşmak için elimden geleni yapacağım."

"Ya yapamazsan?" diye sordum. Alastair'in gözlerindeki hüznü beni durdurdu. Gözlerimden yaşlar süzülürken zaten bulanık olan görüşüm daha da bulanıklaştı. "Cevap ver bana!"

Galen önümdeki savaşçılara ulaştığında hücumunu durdurdu ama yumrukları çözülmedi. İri vücudu gibi kafası da seğiriyordu. Sanki kendisiyle savaşıyor gibiydi. Ama bu savaşı öfkesi kazandı. Castor'u kenara fırlattı ve Bellamy ile Daman üzerine atlayıp onu tutmaya çalışırken kükredi. Bu onu daha da kızdırdı.

Sanki kim olduklarını fark etmemiş gibiydi. İçgüdüğü savaştı. Öldürmekti.

"Götür onu Raiden," dedi Alastair sakince, Galen'e dönüp titreyen eliyle kılıcını çekmeden önce.

Galen'i geri getiremezse onu öldürecek.

"Hayır!" Havaya doğru yükselmeye başladığımızda Raiden'ın kaslı koluna bir tokat attım. "Galen! Kendine gel! Sen Wrath'tan daha güçlüsün. Öyle olduğunu biliyorum!"

Sesimi duyan Galen başını kaldırdı.

"Senin varlığın canavarı sakinleştiriyor," demişti bir keresinde bana.

"Bırak beni."

Raiden, "Hayır," diye yanıtladı.

"Lütfen," diye yalvardım, gözlerimi Galen'den ayırmadan. O da gözlerini benden ayırmamıştı.

Alastair kaşlarını çatarak Galen'e baktı, sonra da havada asılı duran bize baktı. "Ne diyorsa onu yapın."

"Ne?" Raiden sordu. "Şaka yapıyorsun." Ama bizi tekrar yere indirdi.

Galen, Bellamy ve Daman'ı iterken hırladı, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

"yok," dedim Raiden'ın koluna dokunarak. "Bırak beni gideyim."

Raiden isteksizce de olsa benden uzaklaştı. Kılıcını ona geri verdim ve ileriye doğru yürüyerek Sürüngen Kyo ve ciddi Alastair'in yanından geçtim. Tüm gözler bana çevrilmişti. Konu iblislerle savaşmak olduğunda belki cesur ya da güçlü değildim. Ama Galen'i kurtarabilirsem, önemli olan tek şey buydu.

Lütfen onu kurtarmama izin ver.

Galen iki savaşçıyı üzerinden atıp bana doğru yürüdü, gözleri simsiyahtı ve dişleri kamaşmıştı.

Bir parçam aklımı kaçırarak kadar korkmuş muydu? Evet. Ama daha büyük bir parçam onun bana zarar vermeyeceğini biliyordu.

Bir adım önünde durdum ama o yürümeye devam etti. Kolumdan tuttu ve beni daha yakına çekti. Göz ucuyla Castor'u gördüm.

bana doğru hareket etti. Galen ona homurdandı ve beni daha sıkı kavradı, parmak uçları pazuma batıyordu.

"Geri çekil Cas," dedim sesimi sabit tutarak.

Ben konuşunca Galen hırlamayı kesti ve başını bana doğru eğdi. Eli pazumdan boynuma doğru kayarken diğer eli belime doğru hareket etti.

"Hey, sen," dedim elimi göğsüne koyarak. Çıplak üst gövdesini ter, kan ve kir kaplamıştı ama hiç incinmiş gibi görünmüyordu. Kalbi avucumun altında daha hızlı atıyordu. "Dövüş artık bitti koca adam. İblisler gitti."

Siyah gözleri yüzümü incelerken boğazından kısık bir inilti yükseldi.

"Beni ilk kez uçurduğun geceyi hatırlıyor musun?" Ben sordum. "O zaman

Çok korkmuştum ama beni kollarına aldın ve asla bırakmadın." Kollarımı ona doladım, sandal ağacı ve narenciye kokusu beni sararken kalbim sıkıştı. "Ve şimdi de gitmene izin vermeyeceğim."

Kanatları etrafıma dolandı ve başımın yan tarafına sokuldu, kulaklarıma başka bir inilti ulaştı. Tenime değen tüylerinin yumuşaklığına odaklandım. Kanatlarıyla oluşturduğu kozanın içi karanlıktı ama yüzünü belli belirsiz görebiliyordum. Ağzının kenarına dokunduğumda siyah gözleri bakışlarımı yakaladı. Dudaklarından kan damlıyordu. Sanki birini ısırılmış gibiydi. Ya da parçalamıştı.

Galen'i severdim. Huysuz ve inatçı olduğu zamanları. Eğlenceli olduğunda. Benimle sertçe seviştiğinde, beni yavaşça aldığında. Onun her parçasını seviyordum. Ve buna Gazap da dahildi.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldadım.

Bölüm Yirmi Bir

Galen

Öldürün.

O tek kelime saatlerce kafamın içinde yankılandı durdu. Öldürmek tek bildiğim şeydi. Tek arzuladığım şey. Dehşet çılgınlıkları. Bir düşmanın boğazını dişlerimle parçaladığımda kanın metalik tadı. Birinin canını sıkarken parmak uçlarımdaki nabzın düzensiz atışları.

Ama sonra içimde bir şeyleri sarsan bir ses duydum ve başka bir kelime kafamı doldurdu: *benim*.

"Hadi eve gidelim."

Hayatımda gördüğüm en tatlı yüze baktım. Kumral saçları dağılmıştı ve yanaklarında kan lekeleri vardı. Kazağı yırtıktı ve pislik içindeydi. Ve sonra... yağmur kokusu.

"Simon," diye mırıldandım, gerçek olmadığından emin olamadan çenesine hafifçe dokundum. Sesim kısıktı. Derindi.

Ela gözleri yaşlarla dolarken gülümsedi. "Evet. Ben."

Onu göğsüme bastırdım ve sıcaklığı içime sızarken usulca inledim. içime. Uzun zamandır üşüyordum. Uyuşmuştum. Ama o bana yeniden hayat verdi. Kollarımla onu sımsıkı sararken, kanatlarımı açtım ve bizi havaya kaldırdım. Arkamızdan başka kanatlar da geldi ama onlara aldırmadım.

Kollarımdaki güzel erkekten başka hiçbir şeye odaklanmadım.

Benim erkeğim.

Hafızam bulanıktı. Neredeydik, ne yapıyorduk, bunların hepsi bir gizemdi. Ama bedenim kendi kendine hareket ederek beni kalenin diğer tarafındaki ağaçlara doğru yönlendirdi.

"Geçit yakında kapanacak," dedi tanıdık bir ses, ormanda hafifçe parıldayan bir taşın yanına indiğimde. "Kapanır kapanmaz burada sıkışıp kalacağız. Acele etmeliyiz."

Gurur'u görmek için baktım. Kıskançlık, Açgözlülük, Şehvet ve Oburluk onun yanında belirdi. *Kardeşlerim*. Başka bir varlık da yaklaştı. Bir su ejderhası. A

Koruma içgüdüğü beni ele geçirdi ve insanımı göğsüme yaklaştırırken boğazımdan bir hırıltı yükseldi.

"Sakin ol, koca adam." Simon boynumun altını öptü.

Anında rahatladım.

Geçit bizi başka bir ormanlık alana götürdü. Oraya vardktan birkaç dakika sonra, bizi oraya getiren taş ortadan çatladı. Büyü terk ederken parlayan rünler de soldu. Etrafımdaki varlıklara odaklandığımda kafam biraz daha berraklaştı - merak ve endişe karışımı bir bakışla bakan erkekler.

"İyi misin, Gazap?" Gurur sordu.

Başımı salladım. Öldürme ve sakat bırakma dürtüsü gitmişti. Daha önce içimde kaynayan öfke de kaybolmuştu. Ağaçların arasından yolumuza devam ederken, bir anı beni çarptı. Bir yüzük. O anda her şey gözümün önüne geldi.

Kardeşlerim ve ben Castor ve Simon'ı kurtarmak için yeraltı dünyasına yolculuk etmiştik. Ejderha Kyo da bizimle gelmişti. Öfkemin beni tüketmesine izin vermiştim çünkü oradan sağ salım çıkabilmemizin tek yolu buydu. Simon'ın öldürüldüğünü düşündüm, bu da beni daha da uçuruma sürükledi.

Ormanda dizlerimin üzerine çöktüm ve Wrath sonunda beni bırakırken ellerimi yere koydum.

"Galen?" Simon önümde diz çökmüş, sağ eliyle yüzümü tutuyordu. Diğer elini yanında tutuyordu ve daha yakından bakmaya çalıştığımda onu görüş alanımdan çıkardı. Sarılmış gibi görünüyordu. Yaralanmış mıydı? "Hey. Gözlerini bana çevir."

Ona itaat ettim. Bakışlarımız buluştuğunda gülümsedi.

"İşte o gri gözler olmadan yaşayamam," diye fısıldadı alnımdan öpmeden önce. "Tekrar hoş geldin."

"Gözlüğün," dedim, yerde kırıldığını hatırlayınca göğüs kafesim ağrıdı.

"Çatı katımda yedek bir çift var." Simon elimi tuttu. "Hadi gel."

Gün doğmadan hemen önce ormandan çıkmayı başardık. Karanlık gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı ama eve varana kadar gölgeler bizi gizlemeye devam edecekti.

"Peşine takılmama izin verdiğin için teşekkürler," dedi Kyo, artık pullarla kaplı değildi. Turuncu gözleri dışında artık tamamen insan gibi görünüyordu. Katanasındaki kanı sildikten sonra kılıcını arkasına yerleştirdi. Gömleği olmadığı için kılıcın dövmesini omurgasında görebiliyordum.

"Buna hâlâ inanamıyorum." Simon başını salladı. "Sen bir kertenkelesin."

"Ejderha," diye düzeltti Kyo parmağını kaldırmadan önce. "Ve eğer bana bir daha bebek Godzilla dersen, seni denize atarım."

"İyi ki yüzmeyi biliyorum." Simon kollarını arkadaşına doladı. "Teşekkür ederim."

Kyo usulca gülümsedi ve Simon'ın sırtını sıvazladı. "Sorun değil. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi patronsun. Bazı iblis piçlerin seni yemesi berbat olurdu. O zaman ben ne yapardım?"

"Bilmiyorum." Simon bırakmadan önce onu daha sıkı sıktı. "Daha sonra işe gelme. Üzerimdeki tüm bu pisliği yıkamayı ve sonra da bir milyon yıl uyumayı planlıyorum."

Kyo sııttı. "Elbette, patron."

"Oh, ve bu konuda konuşmamız kesinlikle bitmedi." Simon vücudunu aşağı yukarı hareket ettirdi. "Senin bir ejderha olduğunu bilseydim, işler çok daha kolay olurdu."

"Özür dilerim." Kyo sıkı bir gülümseme sundu. "Gizlilik yemini falan. Ama sen buna değersin, Si. Şimdi yatağa git. Gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun."

Geri kalanımız gökyüzüne çıkarken Kyo bisikletine yöneldi. Simon'ı fazladan gözlüklerini alabilmesi için çatı katına uçurdum ve sonra bizi eve götürdüm. Güneş ufukta belirdiğinde perdenin arkasından içeri girdik.

"Burada güvende olacak mıyız?" Köşkün arkasındaki çimenlere indiğimizde Simon sordu. Yüzünü denize döndüğünde bir esinti saçlarını savuruyordu. Sabah havası onu biraz uyandırmış gibiydi. "İblisler artık nerede olduğumuzu biliyor."

"Kullandıkları büyü sadece bir kez işe yarayacak," diye cevap verdim. "Ama haklısın. Yerimizi biliyorlar. Ve bize tekrar ulaşabilecekleri başka yollar da var."

"Ah." Simon gözlerini suya dikti. "Hareket etmemiz gerekecek mi?"

İfadesindeki "biz" beni memnun etti. Çünkü bundan başka bir şeyi kabul edersem lanetlenirdim. O benimdi, ben de onun. Sonsuza kadar.

"Belki eninde sonunda." Kolumu ona doladım ve onu tekrar konağa doğru çevirdim. "Şu anda bunun için endişelenme. Uzun bir gece geçirdik. Hadi yıkanalım ve yatağa gidelim."

Arka avludan içeri girdiğimizde Clara mutfaktaydı. Sarı saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı ve bütün gece endişeyle uyumamış gibi görünüyordu. "Simon!"

"Clara?" diye sordu şaşkınlıkla, ondan bana bakarak. "Burada ne işin var?"

Henüz ona açıklama şansım olmamıştı.

"Yardım etmek için," dedi ona doğru giderken. Bakışları bana kaydı. "Gray iyi bu arada. Hemen uyudu."

"Yani o iyi mi?" Simon sordu. "Belphegor Gray'in yaralandığını duyunca çok kızdı. Gerçi kimse bize ne olduğunu anlatmadı."

Belphegor bu konuda kızgın mıydı? Belki bir parçası hâlâ oğlunu önemsiyordu ama bu onun bizim düşmanımız olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Clara Simon'ın omzuna dokundu. "İyi olmana çok sevindim. İyisin, değil mi?" Sol elini tutmadan önce ona baktı. "Nedir bu?"

"Yok bir şey." Bana bakmadan önce elindekini ondan uzaklaştırdı.

Bu hiç de şüpheli değil.

"Simon..." Ben konuştum.

Clara onu tekrar tuttuğunda yüzünü buruşturdu. Kan bezi lekeledi ve Simon acı içinde inerken içimde taze bir öfke kıpırdandı.

"Bilmeni istemedim," dedi Simon, alnında boncuk boncuk terler birikirken. Nemli miydi? Belki de her zamankinden daha solgundu? "Gazap üzerinde daha iyi bir kontrolün olduğunu öğrenene kadar olmazdı."

Clara son kat sargıyı da geri çekerken nefesini içine çekti. Yaklaşıp elini ve işaret parmağından geriye kalanları gördüğümde görüş alanımın köşelerinde kırmızı lekeler dans ediyordu.

"Kim yaptı bunu?" Hırladım. "Onları paramparça edeceğim."

"Gördün mü?" Simon kaşlarını çatı. "Yine sinirleniyorsun."

"Nasıl olmayayım? Şu haline bak!" Sesim mutfakta yankılandı.

"Ya bu olacaktı ya da Simon bombası gibi patlayacaktım. Hangisini tercih ederdin?"

"Şerefsizler sana dikiş atma zahmetine bile girmemişler." Clara başını salladı. "Hastaneye gitmen gerek. Çürüme başlamadan önce yaranın temizlenmesi ve kapatılması gerekiyor."

Simon bunun üzerine dudağını büktü ve daha da soldu. İşte o zaman bunca zamandır acı çektiğini anladım. Ama bunu benden saklamıştı.

"Kes şunu," dedi Simon, sağ eliyle uzanıp parmaklarımızı birleştirerek. "Askerler savaşta her zaman yaralanır. Bütün ellerini, kollarını ve bacaklarını kaybederler. Ben sadece bir parmağımı kaybettim. Yaşayacağım."

O haklıydı. Daha kötü olabilirdi. Çok daha kötüsü. Simon öldürülseydi ben ne yapardım? Cevap çok açıktı. Yeraltı dünyasından asla çıkamazdım. Gazap'ın öldürülmesi gerekirdi ve ben de onunla birlikte.

"Benim küçük cesur askerim," dedim ve birleşen ellerimizi kaldırarak parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. Sonra yaralı elini tuttum ve kendi elimde kavradım. "Hastaneye gitmene gerek kalmayacak."

İyileştirme gücümü onun üzerinde kullandığımda parmaklarımızdaki boşluklardan ışık fişkırdı. Derisi kendini toparladı ve kabarık kızarıklık hafifledi. Parmaklarımı çektiğimde, sanki saatler değil de haftalar önce yaralanmış gibi görünüyordu.

"Güzel," dedi Clara takdirkâr bir baş hareketiyle.

"Korkarım parmağınızın tekrar büyümesini sağlayamam. Ama artık acımaması gerek."

Simon başını omzuma yasladı. "Diğerlerinin yanına eklenecek bir yara izi daha."

Ona sıcak bir banyo hazırladım ve küvete taşıdım. Kıyafetlerini çıkarıp onu suya bıraktıktan sonra gözlüklerini çıkardım ve yıkamak için temiz bir bez aldım.

Simon kolumu çekiştirerek, "Bana katıl," diye mırıldandı. "Lütfen."

"Bana bu kadar tatlı bir şekilde sorarken nasıl reddedebilirim?" Küvete girip arkasına geçmeden önce botlarımı tekmeledim ve pantolonumu çıkardım. Sikim kıcının kıvrımlarına doğru sertleşti ama arzumu dizginledim.

O anda onu kollarımda görmek tek ihtiyacım olan şeydi.

Simon göğsüme yaslanarak, "Sanırım ikimiz de banyo yapamayacak kadar kirliyiz," diye fısıldadı. "Su yakında bulanık ve iğrenç olacak. Gölet suyu gibi."

"Duş almayı mı tercih edersin?"

"Hayır." Daha da rahatladı, gözleri kapandı. "Sadece burada seninle oturmak istiyorum."

Ben de aynısını istedim. İyi olup olmadığı konusunda endişelenerek geçirdiğim saatlerde, onu gerçekten ne kadar önemseydiğimi fark ettim. Yanımda olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Onun için yıkamadan önce parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Bu sırada bir ara uyuyakaldı ve horladığını duyduğumda gülümsedim. Üzerimizdeki kan ve kiri yıkamayla bitirdikten sonra onu bir havluya sardım ve

onu yatağıma taşıdım. Bir kez yerleşmeden önce yastıklara sarıldı.

Yanına kaydım ve yanağıımı saçlarına yasladım. Gözlerimi kapattığımda Simon'ı karşımda gördüm, yüzü kirli ve gözleri yaşlarla doluydu.

"Hadi eve gidelim."

Yağmurun kokusu üzerime sinerken bedenim gevşedi ve uyku beni ele geçirdi. Evim onun yanındaydı.

Alastair çalışma odasındaki ters dönmüş bir sehpayı düzeltirken, "Burası çok dağınık," dedi. "Ve ben de daha yeni temizledim."

Kırık bir lambayı aldım ve çöp torbasına attım. "Yani yüzük Lucifer'in oğluna mı aitti?"

O sırada Gazap tarafından tüketildiğim için gecenin ayrıntıları bulanıktı.

"Evet. Ve lanet olsun, Galen. Aynı Lucifer'a benziyor. Başta o sandım."

"Ama şu anda zayıf mı?"

Alastair başını salladı. "Şimdilik." Yüzüğün içinde bulunduğu kırık kutuyu kaptığı gibi çöpe attı. "Lazarus olayların bu şekilde memnun değil. Yüzüğü Ramiel ve diğerlerinden uzak tutmak için hayatını tehlikeye attı."

"Biz de kendimizinkini riske attık. Olur böyle şeyler. kaybettik ama savaş henüz bitmedi."

"Kaybettiğimizi söyleyemem. Pek sayılmaz. Yüzüğü aldılar ve Lucifer'in oğlunu uyandırdılar ki bu pek de ideal değil, kabul ediyorum. Ama büyük hasar verdik ve geri çekilmelerini sağladık. Bu bana kazanmak gibi geliyor."

"Ya da belki de Gurur aksini kabul etmene izin vermiyordur." "Belki de."

Kırılan pencerelerdeki cam parçalarını ve bıçaklandığım yerdeki kan birikintisini temizlemesine yardım ettim; bıçaklandıktan kısa bir süre sonra iyileşen bir yaraydı bu. Sessizlikte bile onun zihnimi kurcaladığını hissettim.

"Bir şey öğrenmek istiyorsan, sadece sor."

Alastair içini çekti ve masasına yaslandı. "Bunu nasıl yaptı? Gazap'ın seni ne kadar güçlü bir şekilde ele geçirdiğini gördüm Galen. Roma'daki son seferden bile daha güçlü. Seni kurtarmaya kararlıydım... ama kılıcımı çekmiştim. Sadece

Dava. Sonra Simon sana yaklaştı. İlk başta onu öldüreceğini düşündüm. Castor da öyle düşündü. Ama Simon ona geri çekilmesini söyledi."

Wrath'ın kontrolü elinde tuttuğu zamanlara dair belli belirsiz bir hatıram vardı, kırık dökük anı parçaları.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim," diye devam etti Alastair. "Gray geçen sefer seni geri getirdiğinde gözlerin anında normale dönmüştü. Ama dün gece öyle olmadı. Simon'ı portala götürdüğünde ve hatta bir süre sonra bile Gazap hâlâ seni tutuyordu. Gözlerin simsiyahtı ve düşmanlığını hissettim. Ama fevri bir şekilde herkese saldırmak yerine onu göğsüne bastırdın."

"Gazap onu seviyor," dedim, kalbim bu gerçek yüzünden sızlıyordu. "Ben de öyle."

Alastair şöminenin yanındaki duvarda duran çarpık fotoğrafları düzeltti, mavi gözleri özellikle bir resme sabitlenmişti. "Bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ne hakkında?"

"Simon'a olan aşkın. Sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim ama sana bir tavsiyede bulunabilirim." Bana döndü. "Benim yaptığım hatayı yapma, Galen. Çünkü bir gün gelecek, sandığından çok daha erken, sevdiğin kişinin kurtarılmayı çoktan geçtiğini anlayacaksın. Ve onun ölümünü izlerken, onu takip edebilmeyi her şeyden çok dileyeceksin."

Ne demek istediği anlaşıldığında, minderli koltuklardan birine çöktüm. Elbette Simon'ı tamamen benim yapmak istiyordum. Yaşam güçlerimizi birleştirmek, böylece onsuz bir gün bile geçirmemek istiyordum. Asla yaşanmayacaktı. Asla hastalanmam. Ama...

"Biz çok önemliyiz," dedim, sesim duygularla kalınlaşmıştı. "Eğer onun ruhunu kendime bağlarsam ve o ölürse, ben de ölürüm. Tıpkı Kallias'ın öldüğü gibi. Dünyanın bize ihtiyacı var. Onu korumak bizim görevimiz."

"Sanırım dünya bizden yeterince şey aldı, kardeşim." Alastair tekrar Joseph'in çerçeveli fotoğrafına döndü. "Kendin için bir şeyler almanın zamanı geldi. Bir savaşçının hayatını biz seçmedik. Bu bize zorla dayatıldı. Bir kez olsun bencil ol. Kahretsin ki bunu hak ettin."

Çalışma odası olabildiğince temizlendikten sonra koridordan mutfığa doğru yürüdüm ve boş olduğunu görünce şaşırdım. Diğer odadan sesler geliyordu, ben de takip ettim.

Raiden, Bellamy ve Daman eğlence odasındaki dağınıklığı temizliyor ve çok sayıda kan lekesinden şikayet ediyorlardı.

Castor onlara biraz yardım etti ama işkenceden dolayı hâlâ zayıf düşmüştü ve kanepeye yığıldı, minderler kesilmişti ve dolguları dökülüyordu. Üzerinde göksel bıçaklar kullanmışlardı, bu yüzden yaralarının iyileşmesi daha uzun sürüyordu.

"İnsan nasıl?" Castor kapı aralığında beni görünce sordu. "Biraz sarsılmış ama iyi. Hâlâ uyuyor."

Castor'ın yeşil gözlerinde suçluluk duygusu parlıyordu. "Onu koruyamadığım için özür dilerim."

"Yapabileceğin pek bir şey yoktu. Onunla birlikte sen de tutsaktın." Temizlik yapan diğer üç erkeğe baktım. "Bu pislik daha sonra da burada . Cehennem gibi bir gece geçirdik. Şimdilik biraz ara verin."

"Bir hamburger alabilirim. Ya da on tane." Raiden yüzünü silmek için gömleğinin altını kaldırdı. "Yirmi."

"Yirmi hamburger yemenin ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" Castor düşmekte olan kanepeden kalkarken biraz yüzünü buruşturarak sordu.

Raiden yüzünü buruşturdu. "Zamanımı mı alıyorsun? Bilmiyorum. Belki on beş dakika."

Castor, Raiden'in ne kadar hızlı yiyebileceğine dair bahse girerken ben odadan çıkıp merdivenlerden yukarı çıktım. Pencerelelerden fırtına bulutları görünüyordu ve yağmurun cama vuran hafif şıpırtısı içimde filizlenen endişeyi biraz olsun yatıştırdı.

Ya Simon benim bağlanmış eşim olmak ?

Hiç yaşlanmamak, kendisi aynı kalırken etrafındaki insanların değişmesini, ölmesini izlemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Herkes sonsuza dek yaşamak istemezdi.

"Galen?" İkinci kata ulaştığımda Gray'in sesi kafamı doldurdu.

"Sen misin?"

Kapısını kırarak açtım ve odasına girdim. "Uyuyor olmalıydın."

"Bütün gece uyudum." Gray'in iri kahverengi gözleri yatağından bana baktı. Telepati kullanıyordu çünkü gerçek sesini kullanmak hâlâ canını yakıyordu. Boğazına inen bir bıçak bunu yapabiliirdi. "Herkes güvende mi?"

"Evet." Yanına oturdum ve boynunu kontrol ettim. Clara yaklaşık bir saat önce sargıyı değiştirmişti.

"Simon'ı ne zaman görebilirim? Onu özledim."

Ona gülümsedim. "Daha yirmi dört saat bile olmadı." Gray alt dudağını dışarı doğru itti. "Sonsuzluk gibi geliyor."

"Uyandığında onu sana getireceğim." Battaniyeyi onun üzerine örttüm.

"Gazap seni kontrol altına aldığında bunu hissettim." Gray elimi tuttu. "Beni korkuttu. Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum."

"Sanırım Wrath ve ben artık anlaşmaya vardık." Sözlerim üzerine, Wrath'ın kan dolaşımında hareket ettiğini hissettim. Artık benimle savaşıyordu. "Şimdi uyu."

"Benim için televizyonu açabilir misin?"

Uzaktan kumandayı elime aldım ve Netflix uygulamasına geçtim. Şu anda en sevdiği dizi olan *The Disastrous Life of Saiki K'nin* ilk sezonunu açtım. Ben kalkıp odasından çıkarken yorgun bir gülümseme attı.

Yatağa döndüğümde Simon hâlâ uyuyordu ama yanına oturduğumda uyandı.

"Hey, sen," diye mırıldandı uyku sersemi bir sesle. Kâküllerini düzelttim. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun. Ağrıyor." Elim tuttu ve parmak uçlarımı teker teker öptü. "Ama mutluyum."

Eğilip dudaklarını yakalamadan önce dudaklarına baktım. Hafifçe inledi ve başımın arkasını okşayarak öpücüğü derinleştirdi. Böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Lazarus'un beni annemden alıp elime bir kılıç tutuşturduğu günden beri hayatım artık benim değildi. Ben insanlığa hizmet etmek için var oldum. İnsanlığı tehdit eden karanlık güçlerle savaşmak için vardım. Ama hiç yaşamamıştım. Gerçekten yaşamamıştım.

"Bir kez olsun bencil ol."

Alastair'in sözleri kalbimin derinliklerine yerleşti. Ve seçimimi yaptığımı biliyordum.

"Seni seviyorum Simon," diye fısıldadım dudaklarına. "Seni seviyorum amina koyayım." Gülümseyerek çenemin çizgisini takip etti.

"Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Her zaman sözlerden çok eylemlerle konuştun. Seni okumayı öğrendim. Seni sevdiğimi söylediğimde karşılık vermemiş olsan da gözlerinde gerçeği gördüm. Öpücüğünde hissettim." Simon alnını benimkine dayadı. "Yine de bunu söylediğini duymak hâlâ inanılmaz. Tekrar söyler misin?"

İsteddiği kadar söyleyebilirdim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, seni koca huysuz lokum."

"Huysuz lokum mu?" Çenesini yakaladım ve gözlerini bana doğru çevirmeye zorladım. Dudakları kıpırdarken bir gülümsemeyle savaştı. "Sadece seninleyken."

"Sadece benimle," dedi. O gülümseme sonunda ortaya çıktı, dolu ve parlak.

Kalbim eridi.

Ona bağlama ritüelini sormak için bekleyecektim. Şimdilik sadece bir süreliğine onun içinde kaybolmak istiyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

Simon

"Ben hâlâ benim," dedi Kyo beni bininci kez ona bakarken yakaladığında. Garip şekilli kavanozlardan oluşan bir koleksiyonu rafa yerleştirdi. "Sadece aynı zamanda bir ejderha oldum."

"*Nadir* bulunan bir ejderha," diye ekledim, yeni envanteri çıkarmasına yardım etmek için yanına gittim. "Su ejderhalarının neslinin neredeyse tükendiğini falan duymuştum."

"Evet, bir süreliğine kötüydü." Kyo bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi ve ben yine pençe izlerine baktığım için içten içe kendimi azarladım. "Babam buz kralına meydan okudu ve büyük bir savaş çıktı. O öldürüldükten sonra bile klanımız avlandı çünkü tüm su ejderhaları hain olarak görülüyordu. Geride kalanlarımız kendimizi saklamayı öğrendik."

"Kaç tane kaldı?"

Galen arkamdan bir ses çıkardı ve ben de ona döndüm. Kaşlarını kaldırdı ama çenesini kapalı tuttu. Milyonlarca soru sormam hakkında atıp tutmak istediğini biliyordum. Pislik herif.

"Yıllar içinde sayımız kesinlikle arttı," diye yanıtladı Kyo. "Ama klanımızın kralı olan kardeşim dikkat çekmememizi emretti."

"Neden bir antika dükkanında çalışmak istedin?" diye sordum.

"Çünkü bu harika bir şey." Kyo sirkten gelen eşyalarla birlikte gelen kristal bir küreye dokundu. Falcının her şeyi gören kristal küresinin gerçekten sihirli olup olmadığını bilmiyordum ama yüz yıldan daha eskiydi ve harika görünüyordu. Bana döndü. "O iblislerin senin peşinde olduğunu bilmediğim için üzgünüm. O gece seni koruyabilirdim."

"Benim için yeraltı dünyasına gittin. Eminim bu her şeyi telafi eder."

"Ben de tekrar yapardım."

Yeraltı dünyasından döndüğümünden beri geçen birkaç günün tuhaflığı Kyo ve beni arkadaş olarak daha da yakınlaştırmıştı. Belki de artık ondan bir şeyler saklamak zorunda olmadığım içindir.

"Yani. Um." Kyo dudağının kenarını çiğnedi. "Red nasıl?"

"Kırmızı mı? Oh. Castor. O iyi. Hâlâ iyileşiyor." Kyo başını salladı.

"Neden?" Birden şüphelenerek sordum.

"Sadece bir soru. O gece onu dövüş çukurunda ilk bulan bendim. Kötü durumdaydı."

Müşteriler dükkâna girdiğinde sohbet kesildi. Başka bir kutuyu açmak için depoya dönmeden önce onları selamladım. Kyo benim için ön tarafı gözlüyordu.

"Kendini çok zorlama," dedi Galen, kollarını arkamdan dolayarak. "Mola vermen gerekiyorsa ver. Ben kutuları boşaltacağım."

"Onları boşaltmayı seviyorum." Kollarında döndüm. "Noel sabahı hediyeleri açmak gibi. Bazen kutunun içinde ne olduğunu biliyorum. Diğer zamanlar ise bir gizem."

"Ben onları boşaltırken yanımda oturup sen de şaşırebilirsin."

"Hayır." Parmak uçlarımda yükseldim ve boynuna sokuldum.

Tutuşu değişti. Biraz daha sıkı oldu. "Dün gece sana sorduğum şeyi hiç düşündün mü?"

Bu hatırlatma midemi bulandırdı. Soru yatakta uzanırken gelmişti, bedenlerimiz saatlerce süren ön sevişme ve seksten doymuştu. Galen yanağımı avuçlamış, alınlarımız birbirine değmiş ve sonsuzluğu onunla geçirmemi istemişti. İlk başta hiçbir şey söylememiştim, konuşamayacak kadar şok olmuşum. Çünkü beni sevmesine rağmen, bağlanma ritüelini yapmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Çok fazla şey tehlikede idi.

Ona düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Bu çok önemli bir karardı. Seçeneklerin dikkatlice tartılması gerekiyordu. Şakağıma bir öpücük kondurdu ve beni göğsüne çekerek konuyu kapattı.

Şimdi bir cevap istiyordu.

"Endişelenmiyor musun?" Açık gri gözlerine bakarak sordum. "Senin ölmen için benim düşüp kafamı kırmam ya da başka bir şey yapmam yeter."

"Simon, ama *o kadar da* değil." Esprili tonu gözlerindeki tedirginliğe dokunmuyordu yine de. "Seni istiyorum. Sonsuza kadar. Ve eğer bir gün ölürsen, bundan yüzlerce yıl sonra ya da bin yıl sonra, iblislerden ya da garip bir kazadan, seni bir sonraki hayata kadar takip edeceğim. Bu benim ruhuma huzur verir."

"Sen çok önemlisin," diye fısıldadım. "Seni sadece zayıflatacağım."

Galen'in büyük eli boynumun yan tarafına doğru hareket etti. "İki bin yılımı emirlere itaat ederek ve dünyayı koruyarak geçirdim. Ve şimdi bırakmayı reddettiğim birini buldum. Bir kez olsun bencil olmak istiyorum. Sevdiğim adam yanımdayken bunu yapamayacaksam sonsuza kadar yaşamanın ne var?" Kaşları çatıldı. "Ama eğer bunu istemiyorsan... eğer *beni istemiyorsan*-"

"Sana aşığım, Galen. Sakın seni istemediğimi düşünme." "O zaman neden bana bir cevap vermiyorsun?" diye sordu, sesi Çatlama.

Her şeyi yanlış anladı. Onunla sonsuza dek birlikte olmak istemediğim için tereddüt ettiğimi sanıyordu. Oysa ben bunun *onu* nasıl etkileyeceğini düşünüyordum.

Sesindeki duygusallık kalbimi sızlattı. Yanlış anlamıştı. "Benimle o kadar uzun süre kalmak istediğinden eminsen, evet."

Galen gözlerini kırptırdı. "Evet?"

"Evet," diye tekrarlardım, kollarımı boynuna dolayarak. "Senin olmak istiyorum. Sonsuza kadar. Böylece başka hiçbir erkek sana sahip olamaz. Sanırım ben de biraz bencil olmak istiyorum."

Yakışıklı yüzünde bir gülümseme belirdi. Bunu görmek beni nefessiz bıraktı. Çekinmeden gülümsemesi nadir görülen bir şeydi.

"Başka kimseyi istemiyorum." Beni yerden kaldırdı ve öptü, sevinci göğsümün ortasına vurdu ve bana da yayıldı.

"Yani. Um." Beni tekrar yere yatırmadan önce onu bir kez daha öptüm. "Bu ritüel nelerden oluşuyor?"

Galen kollarını bana dolayarak, "Çok karmaşık değil," diye cevap verdi. "Küçük bir tören var."

"Düğün gibi mi?"

Başını salladı. "Sayılır. Şahitlerin -kardeşlerimin- önünde yeminlerimizi edeceğiz ve aynı kadehten içeceğiz."

"Kadehin içinde ne var? Aman Tanrım. Sakın bana kan olduğunu söyleme."

"Özel bir şarap," dedi eğlenerek. "Bağlama büyüsü ile aşılanmış. Ve sonra seks yapıyoruz."

"Seks yapmak... kardeşlerinin önünde olduğu gibi mi?"

"Sikeyim hayır." Galen beni daha sıkı tuttu, boğazından bir hırıltı yükseldi. "Seni çıplak görmelerine izin vermeden önce onları öldüreceğim."

Gözlerimi devirdim.

"O kısım özel olacak," dedi Galen yanağını okşayarak. "Başka bir şey daha var. Seni işaretlemek için nasıl ısırığımı hatırlıyor musun? Tam olarak çiftleşmek için seni tekrar ısırmam ve kanından biraz içmem gerekecek."

"Ne?" Ciyakladım.

Kyo ve dükkândaki diğer müşteriler muhtemelen beni duymuşlardı. Galen iki parmağını dudaklarıma bastırdı, neşesi giderek artıyordu.

"Bir vampir gibi mi?" Parmaklarına karşı sert bir fısıltıyla sordum. "Ama sen bir meleksin."

"Yarı melek. Daha da ötesi, ben düşmüş bir meleğin oğluyum." "Bekle. Yani düşmüş melekler kan mı içiyor?"

Galen başını salladı. "Bazı efsanelerde Düşmüşlerden kan içiciler olarak bahsedilir. Ayrıca et yiyiciler. İhanetleri onları lanetledi. Kan içmek lanetlenmişlerin bir işaretidir. Hayatta kalmak için kan içmek zorundadırlar, tıpkı bir vampir gibi."

Ona bakakaldım. "Kan içmek zorunda mısınız?"

"Evet desem iğrenir miydin?"

"Hayır. Sadece şaşırdım."

"Merak etmeyin," dedi sıkı bir gülümsemeyle. "Kanın tadından hoşlansak da, hayatta kalmak için onu içmek zorunda değiliz. İnsan yarılarımız bunu iptal ediyor. Bu daha çok katılmayı seçebileceğimiz bir hoşgörü gibi. Yine de bizi daha da güçlendirebilir."

Onu dikkatle inceledim. "O gece kulüpte içkine bir şişe kırmızı bir şey döktün. Kan mıydı o?"

"Evet genellikle sadece Konnar'ın kulübüne gittiğimizde içiyorum."

Yeraltı dünyasında Asa'nın zayıf düştüğü ve iblisin ona şarap olduğunu sandığım bir kadeh getirdiği zamanı düşündüm. Onun yerine kan mıydı?

"Muhtemelen sana daha önce söylemeliydim. Özür dilerim."

"Sorun değil." Ona gülümsedim. "Senin ve hayatın hakkında hâlâ öğrenmem gereken çok şey var."

"Hayatımız," dedi parmaklarını saçlarımin arasından geçirerek. "Ve sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum."

". "

O akşam konağa döndüğümüzde, kardeşler haberimizi çoktan öğrenmiş gibiydiler. Muhtemelen zihin okuma yeteneklerinden dolayı. "Tebrikler!"

Castor beni kucaklamak için kendine çekti. "Artık resmi olarak ailemizin bir parçası."

Bellamy göz kırparak, "Yüz yıl kadar sonra Galen seni delirttiğinde, her zaman gelip benim yatağında kalabilirsin," dedi.

Galen ona hırladı.

Herkes daha moralli görünüyordu. Kavgada yırtılan, kan lekeli koltukların yerine yeni mobilyalar sipariş edilmişti. Perdenin dışına da daha güçlü bir koruma yerleştirilmişti. Bu şeytanları sonsuza kadar dışarıda tutmayacaktı ama şimdilik işe yarayacaktı.

Alastair'e göre iblisler görünmüyormuş. Yeraltı dünyasından döndüğümüzden beri Belphegor, Phoenix ya da Asa'dan hiç haber almamış.

Lazarus bir keresinde bizi ziyarete gelmişti. Sadece kardeşlere Ramiel ve diğer hain meleklerin hepsinin göksel alemden sürüldüğünü ve kendilerini gizlediklerini bildirecek kadar uzun kaldı. Belphegor'la yeniden bir araya gelmeleri ve iblislerle güçlerini birleştirmeleri uzun sürmeyecekti. Tabii henüz yapmamışlarsa.

Ama bu başka bir günün tehdidiydi.

Galen belime dokunarak, "Gray bizi görmek istiyor," dedi.

Merdivenlerden yukarı çıktık ve Gray'in odasına yöneldik. Tam kapıdan içeri girdiğimde bana gülümsedi. Saldırıdan bu yana geçen günlerde - çoğunlukla Clara'nın iyileştirme uygulamaları sayesinde- çok daha iyi durumdaydı.

"Simon," diye homurdandı.

"Konuşma," dedim yatakta onun yanına uzanırken. Hemen yanıma kıvrıldı, başı göğsümdeydi. "Kendine zarar vermeni istemiyorum."

Galen yatağın yanındaki sandalyeye oturdu, eli benimkini buldu. Gray birkaç dakika içinde uykuya daldı, yumuşak horultuları boynuma çarpıyordu.

Onun bağlı eşi olmayı kabul ederek sadece Galen ile bir hayat seçmiyordum. Hepsiyle birlikte bir hayat seçiyordum. Ve bu hayatın bizi nelerin beklediğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Tören deniz kenarında yapıldı. Güneş suyun üzerinde kırılarak parıldamasını sağladı.

Galen'in kanatlarındaki aynı tonla eşleşen koyu kırmızı papyonlu beyaz bir smokin giydim. O tamamen siyah giymişti. Smokini, devasa vücuduna uyması için özel olarak dikilmişti. Düğüne *çok benziyordu*.

Evleneceğimi hiç düşünmemiştim.

"Sen iyi misin?" Galen, hepsi de tören için giyinmiş olan kardeşlerinin önünde dururken sordu.

"Evet." Gözlerim yaşardı. "Keşke babam da burada olup bunu görebilseydi."

Galen denize baktı. "Sanırım izliyor."

Hayatımda savaşçılardan başka yakın olduğum tek insanlar olan Clara ve Kyo da oradaydı. Ölümsüz bir yaşamı düşünürken, bazı fedakarlıkların yapılması gerektiğini biliyordum. Birkaç on yıl sonra adımları değiştirmek zorunda kalabilirdim. Belki de bir süreliğine ortadan kaybolmalıydım. Aksi takdirde çok fazla dikkat çekerdim. Yine de iyi haber? Kyo da ölümsüzdü, bu yüzden onun yaşlanması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Sadece Clara yaşlanırdı. Bu da beni üzüyordu. İyi bir arkadaş olmuştu.

Bu daha sonra düşünülecek bir şey.

Castor Gray'i malikâneneden çıkardı ve bir sandalyeye oturttu. Gray'in boynu artık sargılı değildi. Yara artık bir yara izi gibi görünüyordu, deri tamamen kapanmıştı ama kardeşler onu şımartmaya devam ettiler. Bana el salladı ve gülümsedi.

Alastair töreni yönetti. Pride'a yakıştırdı. Başka birinin bunu yapmasını kabul etmezdi. Yüzükler genellikle törenin bir parçası değildi ama Galen takmamızı istemişti. Aşkımızın bir sembolü olmasından hoşlandığına inanıyordum. Benim de hoşuma gitmişti.

Galen yüzüğü parmağıma geçirdiğinde kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Ben de onun yüzüğünü taktım ve boğazım düğümlenerek ona baktım.

"Ağlama," dedi.

"Ağlamayacağım."

Gözümün kenarından süzülen bir damla yaş sildi. "Yalancı."

Alastair gümüş bir kadeh getirdi ve koyu kırmızı bir şarapla doldurdu - kan değil, Galen beni temin etti- ve Eski Yunanca konuştu. Kelimeleri anlamadım ama Galen nefesinin altından bana tercüme etti. Bir tür büyüye benziyordu, iki ruhu birbirine bağlayan sözcükler.

"Bugünden sonra ruhlarınız birleşecek ve yaşam güçleriniz bir olacak." Alastair önce Galen'e, sonra bana baktı. "Eğer ikiniz de bunu gerçekten arzuluyorsanız, yeminlerinizi edin. Yürekten konuşun." Kadehi bana uzattı. "Ve iç."

"Ben, Simon Parks, Galen'i seveceğime yemin ederim... um..." Galen'in dudakları kıpırdadı. "Bana hiç soyadı verilmedi."

"Oh."

Küçük izleyicilerden bir kahkaha geldi. Gray omzuna vururken Castor'un yanakları pembeleşmişti. Dudaklarını okudum, "*Kibar ol.* Ama sonra Raiden da sıırıtmaya başladı.

"Hepinizi boğacağım," dedi Galen ses tonunda hiçbir ısırik olmadan.

Fıstık galerisinden gelen kıkırdamalara rağmen yeminlerime devam etmeyi başardım. Galen'i ömrümün sonuna kadar seveceğime yemin ettim, o da aynısını yapacağına yemin etti. Sonra ikimiz de kadehten birer yudum aldık. Şarap tatlıydı ve hafif bir ekşiliği vardı; yuttuktan sonra tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Sanki sihir çoktan kan dolaşıma karışmıştı.

"Yeminlerinizi mühürlemek için öpüşün," dedi Alastair.

Galen dudaklarımızı usulca birbirine yaklaştırdı. Bunu açıklayamıyordum ama farklı hissediyordum. Sanki hayatım boyunca delik deşik olmuşum ve onun ağzını bastırmasıyla içimdeki o boş yerler doldu.

"Artık pasta yiyebilir miyiz?" Galen ve ben öpüşükten sonra Raiden sordu. "Pasta *var*, değil mi?"

"Limonlu kek yaptım," dedi Clara.

"Aynen öyle." Raiden onu etrafında döndürdü ve o da tekrar yere yatırılmak için bağırdı.

Galen beni kendine doğru çekti ve kulağıma fısıldadı, "Onlarla daha sonra kutlama yapabiliriz. Tören bizim için henüz bitmedi."

Beni kucağına alıp malikâneye doğru taşırken içime bir sıcaklık yayıldı. Castor ve Raiden gülmeden önce bize seslendiler. Kaç yaşında olurlarsa olsunlar, sapık ergen çocuklar gibi davranıyorlardı.

"Hatırlat da onları sonra öldüreyim," dedi Galen, güçlü kollarında benimle merdivenlere doğru yürürken. Gülümsemesi hiç bozulmadı.

Odasına girdiğimde beni yatağı yatırdı. Doğrudum ve onu soymaya başladım. Takım elbise ceketini geniş omuzlarından kaydırırken ellerim titredi, sonra yeleğinin düğmelerine odaklandım. Son birkaç aydır sayısız kez seks yapmışık ama bu sefer farklıydı. Özeldi. Diğerlerinden daha anlamlıydı.

"Titriyorsun." Galen elimi dudaklarına götürdü.

"Sen de öyle."

Ve o da benim hissettiklerimi hissetmiş gibiydi. Bundan sonra ikimiz de eskisi gibi olmayacaktık.

Öpüşürken etrafımızdaki hava elektriklenmiş gibiydi. Beni smokinimden sıyırdı ve benim hareketlerim onunkilerden çok daha özensiz olsa da

aynısını ona da yapmayı başardı. Galen dişlerini göğsümde gezdirdi ve sikimi ağzına almadan önce karnımın hassas derisini ısırdı.

Islak sıcaklığın patlamasıyla ürperdim ve daha derine batışımı izledim.

"Tadın çok güzel," dedi dilini yarığıma daldırıp bir damla prekumu yalamadan önce.

Lanet olası gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı. Beni bir parmağıyla açtı, sonra iki, üç, hayatımın bir inç içinde beni emerken. Bir ara ruhumun bedenimi terk etmeye çalıştığını hissettiğime eminim.

"Hissediyor musun?" diye sordu, dudakları üst uyluğumun kıvrımı boyunca kayıyordu.

"Cinsel olarak hayal kırıklığına mı uğradın?"

Düşük bir kahkaha onu terk etti. "Bunu yakında telafi edeceğim. Kan dolaşımında dolaşan sıcaklıktan bahsediyorum. Titreyen bir alev, onu daha da alevlendirecek yakıtı bekliyor." Vücuduma geri döndü ve saçlarımın arkasını kavrayarak yüzümü onunkine doğru eğdi. "Ruhlarımız birbirlerine uzanıyor. Bütünleşmeyi bekliyor."

Kalçalarını öne doğru itip ağzıma sahip olurken siklerimiz birbirine sürtündü, tıpkı yakında bedenime sahip olacağı gibi. O haklıydı. O sıcaklığı, özgür bırakılmak için yanıp tutuşan alevi hissettim.

Galen sikini kayganlaştırdı ve içime itti. Beni gererkenki dolgunluğuna bayıldım. Acı sadece bir an sürdü. Neredeyse sonuna kadar çekti ve sonra taşakları kış yanaklarımı tokatlayarak sonuna kadar ileri attı. Sanki beynimi mi sikeceğinden yoksa şefkatle sevişeceğinden emin değilmiş gibi yavaş ve hızlı itişler arasında gidip geliyordu.

"Bedenim senindir," dedi Galen, bir eliyle yüzümü tutarken kalçalarını yavaşça içime doğru salladı. "Ruhum. Kalbim. Olduğum her şey. Hepsi sana ait, Simon. Bugün, yarın, ciğerlerimde nefes olduğu sürece, ben seninim ve sadece seninim."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. "Ve ben seninim."

Kalçalarını öne doğru savurdu, sonra tekrar, yüzü boynuma gömüldü. Uçurumun kenarına yaklaştım, paramparça olmama ramak kalmıştı.

"Galen," diye inleyerek ellerimi sırtına doğru kaydırdım.

Parmaklarım kanat yarıklarında gezinirken homurdandı. Daha fazla dayanamayacaktım. Sikim vücutlarımızın arasına sıkışmıştı, üzerimde hareket ederken sürtünme o kadar lezzetliydi ki.

"Aman Tanrım," diye inledim. Karın kaslarım gerildi ve taşaklarım yukarı kalktı. "Boşalacağım."

Ve sonra dişleri boğazımı sıktı.

Nefesim kesildi, orgazmım bir gelgit dalgası gibi içime çökerken bedenim onun altında titredi. Daha önce hiç yaşamadığım bir zevk beni tüketti. Çıkardığım sesleri zar zor tanıyordum. Nefes alışlar. İnlemeler. Sesimin çatlamasına neden olan derin, uzun inlemeler. Aşk ve şehvetle sarhoş olmuştum, ruhum onunkine karışıyor, kalplerimiz kaynaşıyordu.

O da boşalırken vücudu sarsıldı. Aleti nabız gibi atarken, boynumdan daha derin içti, beni dölle doldururken kanım ona aktı.

Akıl almazdı. Mükemmeldi.

Galen sonunda boynumdan geri çekildiğinde ağzının kenarından kırmızı damlıyordu. Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum, nefes almak için savaşıırken lanet olası bir enkaz gibiydim. Günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. Haftalarca. Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

Galen üzerimden yuvarlanıp beni kollarının arasına almadan önce boynumu yaladı. O da en az benim kadar bitkin görünüyordu. Bağlama büyüğü ikimizden de çok şey almıştı.

"Artık tamamen bağlandık mı?" Ben sordum.

"Evet." Başımın yan tarafını okşadı.

"Kanımın tadı güzel miydi?"

Hırıltılı kahkahası kalbimin üzerine yerleşti. "Evet. Şimdiye kadarkilerin en iyisi." "Güzel," dedim, kendini beğenmiş bir şekilde.

Galen sol elimin eklemlerini öptü, işaret parmağımın yerinde duran yara izinin üzerinde durdu. Artık acımıyordu. İyileştirici büyüğü acıyı hafifletmişti. Yine de alışmak biraz zaman alacaktı. O parmak gidene kadar onu ne kadar çok kullandığımı fark etmemiştim.

"Sence Raiden bizim için Clara'nın limonlu çubuklarından bırakır mı?" Güneş pencere duvarından içeri girerken onun yanında kıpırdamadan sordum.

"Muhtemelen hayır." Parmakları tembelce saçlarımı taradı.

Başım göğsünderken kalbinin atışını duydum. Yumuşak nefes alışlarını duydum. Başka bir şey daha duydum.

"Mırlıyor musun?" Şok içinde sordum.

"Bu Wrath." Galen başparmağını yanağımda gezdirdi. "O seni seviyor."

Yeraltı dünyasındayken baktığım simsiyah gözleri hatırladım.
Kanatları beni sararken çıkardığı alçak vınlamayı hatırladım.

"Ben de onu seviyorum," dedim, bu söz üzerine karnıma bir sıcaklık .

Bir keresinde o ürkütücü kutunun dükkânıma geldiği güne lanet etmişim. Her şeye yol açan katalizör oydu - saldırıya uğramama, duyduğum en seksi sese ve en yumuşak dokunuşa sahip 1.80 boyundaki bir Nefilim tarafından insan olarak kaçırılmama, ona aşık olmama. O lanet kutu beni yepyeni bir dünyaya fırlatmıştı. Bu yeni dünya zaman zaman korkutucu olsa da, beni Galen'a götürmüştü. Huysuz, güzel ve tamamen bana aitti.

Eğer geri dönebilseydim, hiçbir şeyi
değiştirmedim. Galen'i tekrar tekrar seçerdim.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Yaşıyoruz."

Galen'in dudakları benimkilerin üzerine eğildi ve öpüştük. Nazikti. Acele etmeden. Ne de olsa sonsuzluğumuz vardı.

Son

Dizi şu filmlerle devam edecek
Castor (Düşmüşlerin Oğulları Kitap 2)

Özel tanıtımlar, çekilişler ve eğlence için Jaclyn Osborn'un Facebook'taki
[okuyucu grubuna](#) katılın!

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için [BookBub](#)'ı takip edin.

Haber bülteni için [buradan](#) kaydolun.

Diğer Çalışmalar

Bağımsız

[Isığın Daha Parlak](#) —
[Tonları Seni 'a](#)
[KarıştıAldatan ve Aziz](#)
[Frost](#)
[Mükemmel Biz](#)

Tarihsel

[Axios: Bir Sparta](#)
[Masalı](#) Eryx: Bir
Sparta Masalı

Mavi Liman Romantizm Serisi

[SporcuYu Zirveye Taşımak \(1.](#)
[Kitap\)](#) [Patronla Çıkmak \(2 Kitap\)](#)

Beklenmedik Ask Serisi

Onun Ayartması (1.
Kitap) Onun Teslimiyeti
(2. Kitap) Onun Cesareti
(3. Kitap)

Kader Hikayeleri Serisi

Denizde Bulunan (Kitap 1)
Su Perisi Prens (2. Kitap) Bir
Savaşçının Kalbi (3. Kitap)

Ivy Grove Serisi

Ellwood'un Hayaleti (1. Kitap)
Redwood'un Laneti (2. Kitap)

Noel Kitapları

[Hensley](#)
[Malikanesi](#)
[Zamanın Bir](#)
[Armağanı](#)

Uyanış Serisi

- Michael'in Uyanışı (1. Kitap)
- Zack'in Uyanışı (2. Kitap)
- Benji'nin Uyanışı (Tamamlayıcı Bir Novella)
- Kane'in Uyanışı (3. Kitap)

Port Haven Serisi (Genç Yetişkin lgbtq+)

- Nuh'un Şarkısı (Kitap 1)
- Avery'ye Ulaşmak (Kitap 2)

Addersfield'da Aşk Serisi

- Declan (Kitap 1)
- Kraliyet (Kitap 2)

İçindekiler

<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Üçüncü</u>	
<u>Dördüncü</u>	
<u>Beşinci Altıncı</u>	
<u>Yedinci Sekizinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm</u>	
<u>Onaltıncı</u>	
<u>BölümDokuzuncu</u>	
<u>Onuncu</u>	
<u>Onbirinci Oniki</u>	
<u>Onüçüncü</u>	
<u>Öndördüncü</u>	
<u>Onbeşinci</u>	
<u>On Yedinci Bölüm</u>	
<u>On Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Bölüm Bölüm Bölüm</u>	
<u>İkinci Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Yirminci</u>	
<u>Yirmi Birinci Yirmi</u>	
<u>Diğer Eserler</u>	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

